

**A
FOST
MASON
ALEXANDRU
IOAN
CUZA?**

*Antologie și comentarii
Radu Iacoboaie*

PITEȘTI

2014

CUPRINS

A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?, Radu Iacoboaie, 18 februarie 2014.....5

DIVERSE ARTICOLE PRO ȘI CONTRA

Florin Stuparu: ALEXANDRU IOAN CUZA – unealtă a masoneriei, luptător împotriva ortodoxiei, stricător de neam, cel ce s-a străduit să pună bazele unui stat antihristic ... Saccsiv, 25 ianuarie 2012.....11

I. Cuza, “unirea”, masoneria și secularizarea averilor mănăstirești... Apologeticum, 25 ianuarie 2013.....19

Patriarhul Daniel: ELOGIUL UNIRII ȘI AL ...REFORMISTULUI MASON ȘI ANTICREȘTIN ALEXANDRU IOAN CUZA... Razbointrucuvant, 24 ianuarie 2012.....25

Alexandru Ioan Cuza și Maria Obrenovici – iubire pasională... Horia, 2 iunie 2010.....31

Maria Obrenovici, amanta care îl strivește pe marele Cuza... Historia.ro, Mircea Duțu...33

Istoria cosmetizată a românilor. Alexandru Ioan Cuza era atras de jocurile de noroc... Adevarul.ro, 16 februarie 2013.....48

A fost Cuza-Vodă francmason?... Jurnalul.ro, Lavinia Betea, 24 Ian 2010.....49

Ediție specială. Cât de justificată e comparația dintre Alexandru Ioan Cuza și Carol I?... Digi24.ro, 24.01.2014.....51

Alexandru Ioan Cuza: un om curajos, dar singur... Evz.ro (portal de știri), 24 ianuarie 2009, Andreea Dogar.....52

CUZA, ALEXANDRU IOAN (1820-1873)... www.calificativ.ro.....57

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, a incendiat Templul Lojii Masonice “Înțelepții lui Heliopolis”... Daniel Vla, 25 ianuarie 2014.....59

Alexandru Ioan Cuza... Wikipedia, enciclopedia liberă.....59

Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite... Ipedia (mica enciclopedie).....66

Alexandru Ioan I Cuza, domn al Moldovei, Munteniei și Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei (1820 - 1873)... Istoria.md.....67

Misterele abdicării lui A.I. Cuza... Descopera.ro, Nicu Parlog, 12.12.2009.....72

Cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza...Romanialibera.ro, Razvan Voiculescu, 24.01.2011.....75

Unirea și reformele lui A.I. Cuza... istorie-edu.ro.....	76
Să ne amintim: Alexandru Ioan Cuza... Ziare.com.....	78
Alexandru Ioan Cuza în exil... CrestinOrtodox.ro.....	80

A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?

Radu Iacoboae, 18 februarie 2014

Mărturisesc că în urma lecturii atente asupra unor materiale de pe internet am fost curios să descopăr adevărul. Într-un articol mai vechi, îmi exprimasem admirația față de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, fiind convins că masoneria a distrus viața unui om nevinovat și virtuos. Am tras această concluzie în mod greșit, fiind încredințat că tot ce a făcut el, toate reformele sale au fost numai spre binele poporului român. Am fost convins că a luptat împotriva corupției fanariote și împotriva masoneriei.

În istoria noastră, domnitorul Unirii - cum a mai fost numit, ocupă după cum bine știm un loc reprezentativ, în sensul că a pătruns adânc în conștiința colectivă românească, fiind considerat de mulți fondatorul statului modern România, al cărui prim conducător a și fost, începând cu anul 1862. Nimeni nu poate să îi conteste argumentat rolul de reformator al statului, creator al unor instituții importante ale statului (majoritatea după model francez). Nici masoneria, mai ales când încearcă să-l glorifice pe regele Carol I în detrimentul său.

În timpul lui Cuza s-a făcut separarea puterilor în stat; s-au promulgat legea agrară, legea electorală, legea rurală, legea fiscală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; s-a înființat și modernizat prima armată a României (care ulterior a obținut independența de stat sub Carol I); s-a înființat serviciul statistic și Casa de Consemnațiuni (actualul CEC); s-a stabilit învățământul ca obligatoriu pentru toți; s-a sprijinit înființarea unor importante instituții de cultură și educație națională (Muzeul de antichități din București, Conservatorul de muzică de la Iași, Școala de arte frumoase de la București, prima instituție de învățământ superior - Universitatea de la Iași care îi poartă și azi numele, mai târziu, Universitatea din București, Arhivele statului etc.).

El a impus la noi pentru prima dată denumirea de „român” și „România”, a impus grafia latină și nu slavonă. Pentru prima oară românii s-au simțit solidari prin apartenența lor la o singură patrie sau țară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Domnitorul Cuza a fost conștient de tranziția domniei și tocmai de aceea a accelerat reformele, „având visul de a rămâne în istorie”. A fost mason liberal moderat, un om înzestrat cu „geniul moderației”, care a realizat un echilibru între forțele politice într-o perioadă foarte dificilă, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil.

Încercăm prin această modestă cercetare a domniei lui Cuza și în special a detronării sale, a descifra însă cu adevărat personalitatea sa și a vedea dacă unele dintre reformele sale au fost cu adevărat benefice pentru poporul român. Încercăm a înțelege cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza, care a domnit 7 ani iar alți 7 ani și i-a petrecut în pribegie, departe de țara natală.

Studiind atent istoriografia comunistă care l-a mitizat excesiv, manualele de istorie dinainte de 1989 și după, literatura de specialitate, mass media, poziția Patriarhiei B.O.R., site-urile de pe internet, observăm că sunt în general favorabile domnitorului A. I. Cuza.

Cercetând însă mai aprofundat istoria acelor ani, faptele ca atare, biografia domnitorului și ținând seama de faptul important, că regimul lui Ceaușescu (naționalist până la un punct) s-a folosit din plin de modelul Cuza pentru propaganda comunistă (un model de cinste, dreptate și patriotism), tipul conducătorului apropiat de mase (adică de țărani pe atunci), care se deghiza uneori și mergea personal pentru a lua pulsul societății românești, care de fapt urmărea în final a-l impune pe Ceaușescu ca un nou reformator de seamă al statului român (erou în galeria eroilor neamului românesc!), ajungem să înțelegem că, de fapt **meritele lui Alexandru Ioan Cuza au fost exagerate cu bună știință.**

Nicolae Ceaușescu însuși se visa un mare reformator al societății românești, asemenea lui Cuza, pentru a conduce poporul spre comunism, adică spre „cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației”. Unii cercetători au arătat deja că și Ceaușescu a intrat în conflict

cu masoneria (deși activase în loja Propaganda Due), refuzând înrobirea economică către FMI, care l-a somat apoi să achite înainte de vreme datoriile restante.

Să mai reținem faptul că și Cuza și Ceaușescu au avut un sfârșit tragic tocmai datorită poziționării lor față de masonerie. În ambele cazuri, au fost trădați și părăsiți de către cei apropiați, detronați prin forță și lăsați pe mâna celor care au organizat lovitura de stat. Asta însă nu le spală nicidecum păcatele. Oricum, credem că și-au primit parțial plata.

Pe noi ne interesează mai mult faptele ca atare, pentru a avea o viziune critică, apropiată de realitate. Nu judecăm pe nimeni. Credem că A. C. Cuza a fost inițial mason. Nu știm însă, dacă mai târziu s-a căit, dacă și-a mântuit sufletul. Se pare că nu...

În decembrie 1863 s-a adoptat legea secularizării averilor mănăstirești. În fapt, s-a produs **naționalizarea lor**, care i-a inspirat pe comuniștii de mai târziu. Au fost trecute în proprietatea statului pământurile, vitele, stupii și alte bunuri mobile ale mănăstirilor. Deși inițial era vorba doar de cazul mănăstirilor închinată (ale căror venituri parțial ajungeau sub titlu de donație în virtutea unor donații și legi întocmite de foști domnitori români ortodocși către Sfântul Munte Athos, Patriarhiei Constantinopolului și Ierusalimului, căci pe atunci mitropoliile noastre aparțineau ierarhic acesteia), au fost confiscate și pământurile celorlalte mănăstiri, schituri și biserici (însușind după unele surse circa 25% din pământul arabil și forestier al țării), pentru a se face în vara anului următor împrumutarea țăranilor (400 000 de familii sau 3 milioane de clăcași, conform altor surse).

În aplicarea legii de mai sus s-au făcut multe abuzuri, s-au desființat unele schituri, au fost alungați mulți călugări, unele mănăstiri au devenit parohii, cu biserici de mir. Ne putem întreba însă, de ce nu s-a făcut această reformă agrară luându-se pământuri de la marii moșieri, care aveau proprietăți latifundiare întinse.

Cităm în acest sens: *„Alt fapt arbitrar îl săvârși guvernul în 1859, luând averile bisericesti ale mănăstirilor Neamțul, Secul, Agapia, Adam și Verona, sub pretext de administrație rea, trecându-le sub administrarea Ministerului de Culte, ca și pe celelalte averi mănăstirești. Atunci se luară tipografiile din Mănăstirea Neamțul, se desființară fabricile mănăstirești, se vândură la iarmaroc vitele, stupii și toate averile mobile ale mănăstirilor, oprindu-se numai ceea ce era de absolută necesitate pentru soborul mănăstiresc. În schimb se făcură mănăstirilor state, în marginile strictului necesar și se trecură la buget. Astfel aceste mănăstiri începură a trăi în mizerie, din cauza sumelor bugetare ridicole și neînsemnate. Mitropolitul Sofronie Miculescu, care protestă în 1859 demn, dar energic, în contra actului arbitrar al guvernului privitor la vătămarea drepturilor bisericesti prin confiscarea averilor mănăstirești, fără a se da garanții suficiente a fost în fine depus, în noiembrie 1860.*

Se luară apoi măsuri restrictive împotriva mănăstirilor și călugărilor, iar mănăstirile Doljești, lângă Roman, Zagovia din Iași și 31 de schituri au fost desființate, bisericile lor fiind prefăcute în biserici de mir. Aceste măsuri restrictive se luară atât în Moldova cât și în Țara Românească. În Țara Românească multe mănăstiri și schituri au fost transformate în închisori, ospicii etc. [...] Apoi prin legea de secularizare a averilor mănăstirești din 13 Decembrie 1863, au fost declarate ca averi ale statului toate averile mănăstirești din România. [...] Prin «legea comunală» din anul 1864 se luară actele stării civile din mâna clerului, cum fusese până atunci, și încredințară purtarea lor primarilor care purtară de acum și titlul de «ofițeri ai stării civile» [...]

Tot în timpul domniei lui Cuza-Vodă se luară și unele măsuri privitoare la alte confesiuni, care erau cu mult mai favorabile decât cele luate față de Biserica Ortodoxă. Îndeosebi a fost protejată Biserica romano-catolică. Astfel romano-catolicilor li se acordă favorul de subvenționare a bisericilor lor și asigurarea de susținere a clerului lor. Pentru cultivarea clericilor romano-catolici se înființă la Iași, în anul 1864, un Seminar susținut de Stat, cu patru clase, cu tendința de a se completa la șapte clase. Tot acum se permise călugărilor romano-catolice de a înființa la Iași un pensionat de fete, în care erau primite și copile ortodoxe, fiice de Români, care apoi ieșeau de acolo cu sufletul catolicizat și

înstrăinat. Această favorizare mare a catolicismului papal din partea guvernului român se datorește influenței mari, pe care a avut-o asupra lui Cuza-Vodă, Franța, precum și mării treceri, de care se bucura la guvernul român consulul francez aici” (Dr. S. Reli, Curs de Istoria Bisericii Române).

Apoi, s-a mers până încât au intervenit până și în organizarea acestor obști sau rânduielei monahale: „Spre sfârșitul anului 1864, Vodă Cuza a promulgat **Decretul organic pentru regularea schimei monahicești**. Acolo se preciza că, pentru a fi călugărit, un bărbat trebuia să dea dovadă de «pietate și vocațiune monahală, prin ispitirea religioasă canonică», să fie în vîrstă de minimum 60 de ani, sau «deși mai june, invalid, om incurabil», și să «renunțe la pensiunea ce ar avea de la Stat». Deosebit de acestea, pentru femei se mai cerea «să nu fie măritată» și să fie în vîrstă de «minimum 50 de ani»” (PREOT NICOLAE ȘERBĂNESCU, Aniversări-comemorări, 150 de ani de la nașterea lui Alexandru Ioan Cuza: 1820, 20 martie, 1970)

Secularizarea pămînturilor mănăstirești s-a făcut așadar pentru a servi împrumutării țaranilor. Reforma agrară din 1864 (dorită de masonerie) care a urmat, înfăptuită cu ajutorul lui Mihail Kogălniceanu, a lovit astfel în ortodoxia românească. Pe de o parte, a făcut ca bisericile și mănăstirile să-și piardă autonomia și mijloacele de subzistență necesare traiului și întreținerii acestora, dar și cele necesare operei lor caritabile (spitale, azile etc.). S-a pus chiar și un impozit de 10%. Pe de altă parte, a sporit popularitatea domnitorului. Iar masoneria română și Marele Orient (din Franța) desigur urmăreau desființarea orânduirii feudale și creștinismului.

Astfel s-a redus în mod substanțial și aportul sau implicarea Bisericii în viața societății. Întocmirea actelor civile a revenit primarilor. S-a organizat învățămîntul de stat. Preoții au devenit simpli slujbași ai statului laicizat (secularizat), depinzând în mod direct de acesta, pentru că salariul lor în proporție de 60% era asigurat de acum încolo de către stat, drept despăgubire!... Mai puteau oare să facă cu adevărat misiune, să se implice social și politic, când exista teama de represalii din partea statului? Mai amintim faptul, că Statul se angaja de asemenea să ajute la sprijinirea învățămîntului teologic, la restaurarea și întreținerea lăcașurilor de cult. Dar, de unde atâtea resurse într-un stat, care avea deja de suportat atâtea cheltuieli pentru modernizarea sa?...

Așadar, modernizarea României a însemnat totodată despărțirea Statului de Biserică, laicizarea statului precum în Franța, luată drept model. Acestea sunt faptele! Acesta este adevărul, mai puțin cunoscut opiniei publice. Chiar dacă domnitorul Cuza s-a dezis de masonerie pentru că era patriot (cum a fost de altfel și Mareșalul Ion Antonescu, parțial și Nicolae Ceaușescu), consecințele acțiunilor sale îndreptate împotriva Bisericii Ortodoxe nu au fost înlăturate nicidecum până astăzi!...

O altă greșală, de astă dată politică, a fost dizolvarea de urgență a Parlamentului care se opunea legii agrare. Astfel, împotriva domnitorului s-au coalizat conservatorii și liberalii radicali (nucleul monstruoasei coaliții, cum a mai fost denumită), împreună cu politicienii antiunioniști. Măsura era pentru aceștia o dovadă clară de despotism, chiar de dictatură.

Deși unii masoni îl revendică de partea lor pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, acesta intrase în conflict cu masoneria. Unele surse pomenesc de faptul că a ordonat incendierea templului (lojei) „Înțelepții din Heliopolis”, unde se grupaseră opozanții săi, ceea ce nu recunosc însă masonii. „Potrivit istoricului Alex Mihai Stoenescu, componența lojii **Înțelepții din Heliopolis**, care aduna lideri liberali radicali și moderați și lideri conservatori, precum și cei mai importanți bancheri evrei implicați în finanțarea dezvoltării economice a tînarului stat, Hilel Monoah, Sabatay Halfon și Jacques Cohen, ar fi reprezentat nucleul de influență al monstruoasei coaliții.”

(<http://antimasonic.blogspot.com/2009/10/dezvoltarea-masoneriei-in-romania.html>)

Între domnitor și masoneria ostilă, hotărâtă a aduce un prinț străin (pe baza unor hotărâri luate de divanele ad-hoc din 1857) s-a declanșat un război surd, dar de amploare. Masonii anticuzuști (în special I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Ion Ghica, Nicolae Golescu)

au început a căuta în Franța și țările vecine un prinț, pentru a-și atinge scopurile, pentru extinderea corupției și averilor lor. În țară, au lansat zvonuri că domnitorul Cuza ar încerca să aducă pe tron un principe rus (știindu-se aversiunea față de rușii care ne-au copleșit, ne-au luat Basarabia).

S-a speculat la maximum slăbiciunile, imoralitatea sa, privind femeile și jocurile de noroc. S-au strecurat astfel și în anturajul domnitorului. L-au cumpărat pe bani grei pe **C. Liebrecht**, fostul șef de cazinou de la Galați, ajuns director general al Poștelor, unul dintre apropiații lui Alexandru Ioan Cuza. Acesta l-a denigrat pe Mihail Kogălniceanu, producând ruptura gravă dintre ei. Tot prin el o cunoscu pe **Maria Obrenovici**, văduva prințului sârb cu același nume, amantă cu care Cuza avea deja doi copii (știm că erau înfiați, doamna Elena, soția lui neputând a avea copii), care apoi nu a mai rămas mult timp la București, plecând în Germania și ajungând chiar în anturajul împărătesei Augusta, soția Kaiserului Wilhem I.

Cum tratăm faptul grav că primul ministru conservator (mare moșier, care se opunea reformei agrare) Catargiu a fost asasinat în timpul mandatului și ancheta poliției a fost îngropată de Cuza, iar prefectul poliției care s-a ocupat de caz a fost promovată de domnitor? Îl tratăm de așa manieră încât copiii României nu știu că viața politică a României moderne a debutat cu un asasinat de prim ministru și o lovitură de stat a domnitorului.

Domnitorul era cartofor (jucător de cărți - n.a.) - și ce dacă? ar zice unii. Ei bine, creditorii lui Cuza nu l-au slăbit și l-au forțat să îi numească în funcții și să le dea contracte grase cu statul.

Librecht, unul din creditorii lui Cuza - a cerut și a fost numit șeful Poștelor (ce mare funcție e asta, ați zice?). Ei bine, acest Librecht avea acces la toate telegramele importante care se expediau prin telegraf de la București - a fost un fel de Securitate avant la lettre, căci a folosit informațiile confidențiale din telegrame în interesul său.

Iată un portret mai apropiat de realitate al domnitorului Unirii. Câți copii îl știu?

(Postat de: Anonymous, 24 Ianuarie 2012)

O parte din aceste măsuri au nemulțumit moșierimea, ducând la apariția primelor forme ale conspirației. Încep să urzească din umbră două mari rețele ale protestatarilor.

1. Mișcarea separatistă dorea anularea Unirii Moldovei cu Țara Românească și revenirea la vechile lor privilegii. Exponenții acestei mișcări erau Panait Balș, Constantin Șuțu și alții, unii chiar rude cu Elena Cuza, soția domnitorului. După arestarea acestora, din documentele găsite se putea constata că **Șuțu** urma să fie numit de turci domn al Țării Românești în urma scindării de Moldova. La rândul său, Barbu Știrbei era în program să revină la guvernare.

2. Rețeaua complotiștilor avea ca scop să-l determine pe Cuza să abdice și să-l expedieze în exil, mai ales că acesta avea intenția să desființeze Masoneria din care făcea și el parte. Conjurații nu erau alții decât cei pe care domnitorul îi amnistiase anterior pentru fapte de același fel: Ion C. Brătianu, C.A. Rosetti, Eugeniu Carada, Nicolae Golescu și alții. Ziarul clandestin Clopotul, condus de Eugeniu Carada, îndemna lumea la revoltă, nesupunere și asasinat, campania sa ducând la demisia guvernului Crețulescu. Cuza a respins această demisie înlocuind, total dezinformată, tocmai miniștrii ce-i rămăseseră fideli.

Pe de altă parte, factorii principali ce trebuiau să gestioneze bine situația erau deconectați de realitate. Alexandru Beldiman, prefectul Poliției, și colonelul Zefcari, comandantul Comandurii București, au fost anihilați prin viclesug, atenția fiindu-le deturnată prin stratageme atent pregătite. Colonelul Zefcari a fost atras la un joc de cărți în casa lui C.A. Rosetti, unul dintre complotiști. La masa de joc, conform unui scenariu premeditat, colonelul câștiga mereu, fără să știe că cei din jur căutau ca, prin acest succes iluzoriu, să-l țină cât mai mult timp departe de gârzi. Domnitorul nu a fost avertizat că ceilalți comandanți trecuseră de partea celor ce doreau înlăturarea lui.

În scopul realizării acestei strategii, pentru a-l compromite pe cel vizat, Constantin Catargi, unul dintre uzurpatori, a direcționat-o pe Maria, fiica sa cea mare, să ajungă în patul domnitorului. Era o văduvă tânără, frumoasă, ispititoare și ambițioasă. Domnitorul

era mare amator de aventuri. Între cei doi începuse deja, cu mai mult timp în urmă, o fierbinte poveste de dragoste.

Maria s-a născut la Iași în 1835. A fost căsătorită cu un general sârb, a devenit apoi soția lui Efreim Milos Obrenovici, mort în 1860, cu care a avut un băiat, Milan, viitorul rege al Serbiei. Era mai tânără decât Elena Cuza cu 10 ani, mai frumoasă și mult mai feminină. Dorea din tot sufletul să ia locul Elenei, motiv pentru care a întrebuițat toate armele arsenalului feminin. (Postat de Horia, 2 iunie 2010: A. I. Cuza și Maria Obrenovici...)

O altă greșală este că, în urma demisiei guvernului Crețulescu (asaltat de atacurile ziarului Clopotul, condus de **Eugeniu Carada**), el a schimbat câțiva miniștri care îi erau fideli, înlocuindu-i cu alții, complotiști. Iar **colonelul Nicolae Haralambie** a fost atras tot printr-o femeie în cercul complotist, se pare prin doamna C., cu opțiuni puternic liberale.

Masoneria este cea care a dat lovitura de stat din 11 februarie 1866. Motivul invocat poate cel mai important este guvernarea autoritară, dictatura. Dar cum se face că tot ei l-au sprijinit să dizolve Parlamentul, care se opunea hotărât reformei agrare?

De ce a fost detronat Alexandru Ioan Cuza de către masonerie? A făcut prea multe reforme? Nu. Pentru că nu mai asculta docil față de directivele masonice. Dintr-un domnitor slab și oportunist, devenise autoritar și ostil „democrației liberale”.

Masonii ar fi putut să-l ucidă așa cum au procedat credem cu Barbu Catargiu, primul ministru, unul din marii moșieri (conservator), pentru a-l discredita și acuza pe domnitor. Sau poate Cuza a ordonat acest lucru, ceea ce este însă mai puțin plauzibil.

Domnitorul român a fost sacrificat pentru jefuirea mai rapidă a statului român, prin aducerea în țară (pe ascuns) a unui prinț mason din Casa de Hohenzollern în persoana lui Carol I, de către masonii liberali radicali I. C. Brătianu și C. A. Rosetti. Spolierea tânărului stat român a început cu Camarila din jurul său, care exploatându-i slăbiciunea pentru jocurile de cărți și femei au obținut contracte cu statul, care i-au îmbogățit peste măsură. În timpul lui Carol al II-lea s-a atins apogeul corupției. Peste ani, observăm și marea corupție din timpul premierului mason Adrian Năstase.

În noaptea de 11 februarie 1866, Maria Obrenovici a fost pusă să-și joace rolul ei (tatăl ei era **Constantin Catargi**, unul dintre complotiști), lăsând ușa deschisă conspiratorilor, care au apărut în zorii zilei. Domnitorul, care abia adormise nu a mai putut riposta cu pistolul la tâmplă și șantajat probabil cu viața soției și copiilor adoptați, arestați și ei în alt apartament. A semnat sub amenințarea armelor pe spatele unui trădător abdicarea sa și a fost dus pe ascuns afară din Palat (soldaților din Gardă li s-a ordonat să stea cu spatele!) și în mare liniște (cu trăsura cu cai care aveau picioarele bandajate!) a fost escortat în exilul său forțat.

Domnitorul, deja se resemnase, convins că adversarii nu vor renunța niciodată la obiectivul de a aduce un principe din străinătate în locul său și dorise în acest fel, să prevină un război civil distrugător. A respins ulterior oferta generalilor săi loiali.

După abdicarea forțată, s-a format o locotenentă domnească, formată din **Lascăr Catargiu** (unul din liderii Partidului Conservator creat mai târziu în 1880), generalul **Nicolae Golescu** (ajuns prim-ministru liberal în 1868) și colonelul **Nicolae Haralambie**.

Interesant este faptul că după abdicare, în aceeași zi era trecut pe document noul principe, belgianul Filip de Flandra, despre care nu știm încă din ce motive, a refuzat oferta aceasta extrem de generoasă. Poate că s-a temut, că nu va fi deloc popular precum predecesorul său. Poate că nu avrur să renunțe la țara lui natală pentru o dinastie incertă.

Potrivit unei surse (Postată pe internet: Horia, 2 iunie 2010), „*Maria Obrenovici s-a sinucis la Dresda, în anul 1876*” și că „*există și bănuiala că a fost asasinată pentru spionaj*”. Interesant este faptul, că mai târziu, în secolul XX, mai precis prin anii '30, aceeași stratagemă de corupere și spionaj va fi utilizată cu succes de către masonerie și față de regele Carol al II-lea, cu slăbiciune pentru femei ușoare, prin Elena Lupescu (născută Woolf, de origine evreică), care va intra chiar în rândurile acesteia (cu gradul 32).

E adevărat că poporul l-a iubit în general pe Cuza încă din vremea sa, i-a creat o aură legendară. Pilda cu „ocaua mică și ocua mare” este relevantă în acest sens. Țăranii i-au fost

recunoscători pentru că au fost scăpați de servituțile feudale. Nu însă și de sărăcie. Dar ei nu au înțeles cu ce preț s-a făcut reforma agrară și neavând și mijloacele cu care să-l lucreze au fost nevoiți a-l vinde la un preț mic sau a-l da în arendă obținând un câștig nesatisfăcător. Uitați-vă ce mult se aseamănă această situație cu cea de după 1989, când a început retrocedarea pământurilor colectivizate în timpul comunismului.

De asemenea, felul în care fost detronat de complotiști și escortat pe ascuns până la ieșirea din țară, felul în care a fost întâmpinat după moarte (de mii de oameni în Gara Ițcani din orașul Suceava, în Verești, Dolhasca, Liteni, până la moșia sa Ruginoasa), ne arată că era într-adevăr iubit, iubit nu numai de soldați. Acești români îl considerau de-al lor, se identificau într-un fel cu el, în contrast cu noul domn adus din străinătate, care avea doar misiunea continuării reformelor începute de Cuza. Masonii i-au organizat înmormântarea, i-au așezat alături simboluri masonice, pentru că îl vor revendica ca fiind tot de-al lor...

Cineva, sub protecția anonimatului, declara că domnul Cuza va rămâne veșnic în inimile românilor și că se încearcă terfelirea memoriei postume a acestuia ca și în cazul lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul. Lucrurile nu stau chiar așa.

Precizăm că Ștefan cel Mare a fost canonizat, trecut în rândul sfinților români și pe bună dreptate, pentru meritele sale deosebite în apărarea și sprijinirea ortodoxiei. Mihai Viteazul urmează se pare că va fi și el canonizat. Ei au făcut donații importante mănăstirilor din Sfântul Munte Athos, pentru ca monahii români și greci să se roage pentru poporul român. Iar domnitorul Cuza ce-a făcut cu ele? Le-a interzis cu desăvârșire...

Ce straniu și totodată coincidentă în faptul că soția lui Cuza (din familie Elena Rosetti) poartă numele unuia dintre conspiratori! Iată ce ne spune însăși Doamna Elena: *„În apropiere de Heidelberg trecând printr-un tunel (Mont-Cenis), Cuza răci și se îmbolnăvi. Și cum era puțin astmatic, pe dată ce sosirăm la hotel (Europa), vroii să-i fac tratamentul pe care-l știam eu. Dar prințul Obolenski, care se afla acolo, ne recomandă un medic, care după părerea mea, ignora sau se făcea că ignorează boala. Prescripțiile lui nu mi se păreau deloc eficiente și eu îi spuneam lui Cuza să schimbăm doctorul, căci nu e bun de nimic. Îi aplicai șervete ude cu apă rece pe piept și pe ceafă. După puțin timp Cuza muri.”* (vol. Pe urmele lui Alexandru Ioan Cuza, Dan Bogdan și Viorel Știrbu, Ed. Sport-Turism, 1985, p.223)

Încă o observație, zic eu interesantă: Pe 24 ianuarie 1866 se organizase un bal la reședința familiei **Șuțu**, inclusă în cercul conspiratorilor (conform sursei: Maria Obrenovici, amanta care îl strivește pe marele Cuza, Historia.ro, Autor: Mircea Duțu), dar momentul loviturii de stat a fost amânat. Știm însă, că și Mihai Eminescu, marele nostru patriot român, a fost internat cu forța în casa doctorului Gheorghe Șuțu, unde i s-au aplicat în mod criminal injecții cu mercur deși era sănătos... Masoneria lucrează și prin medici...

Citiți Protocoalele Înțelepților Sionului și vă veți convinge. Masonii erau îndemnați să-și determine copiii să devină medici, avocați, etc. Iar a ucide pe cel mai bun dintre creștini (numiți goimi, în traducere animale) era o îndatorire și nu era păcat...

Pe de altă parte, este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, **critica foarte dură la adresa liberalilor pe care îi numește „roșii”**. Caragiale va scrie și el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul” într-un fel al lui Cuza.

Astăzi, lui C. A. Rosetti i se face „publicitate” în manuale de istorie (fondatorul ziarului Românul, devenit apoi ministru, deputat, primar al Capitalei și „unul din marii ziariști ai epocii”). Adică, recompensăm un mason aparținând „monstruoasei coaliții”? Și de ce oare există în orașele României atâtea străzi și școli, care poartă numele unor masoni notorii: I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Carol I, dar și Carol al II-lea, Armand Călinescu, I. G. Duca, Mihail Sadoveanu și mulți alții? Ne întrebăm atunci, nu cumva tocmai pentru a pătrunde mai adânc în memoria colectivă a poporului român, a-și satisface orgoliul și a-și aroga merite deosebite în progresul României?

Iar astăzi, Patriarhul ecumenist Daniel merită oare a-i aduce elogiul domnului Cuza, doar pentru dobândirea autonomiei Mitropoliei Românești, adică autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române?

DIVERSE ARTICOLE PRO ȘI CONTRA

Florin Stuparu: ALEXANDRU IOAN CUZA – unealtă a masoneriei, luptător împotriva ortodoxiei, stricător de neam, cel ce s-a străduit să pună bazele unui stat antihristic ...

Saccsiv, 25 ianuarie 2012

Preiau integral articolul STATUIA LUI AL. I. CUZA DIN FAȚA PATRIARHIEI BOR: „Cuza, Alexandru Ioan (1820-1873), domnitor. Prefect de Covurlui, Galați (1857) și ministru de Război (1858). Primul domnitor al Principatelor Unite (1859-1966), ales de Adunările Elective ale Țării Românești și Moldovei ca urmare a sfatului delegației europene, alcătuită numai din masoni și aflată în Principate pentru a supraveghea alegerile. Pentru a evita luptele intestinale, conspiratorii, de comun acord, au decis să ofere coroana română unui prinț străin, și el mason: **Carol I de Hohenzollern**. Prezent la înmormântarea lui Cuza, fratele Mihail Kogălniceanu a afirmat că acesta «ținea cheia Orientului și nimic nu se făcea la Orient nu numai fără știrea, dar fără voia lui». Urmașii lui Cuza au fost foarte atenți cu omagierea personalității sale. Astfel, în 1875, au fost aprinse luminile Lojii «Alexandru Ioan I» din București, iar după șapte ani, ale lojii «Cuza Vodă» din Dorohoi. În 1992, Supremul Consiliu al Ordinului Masonic Român (aflat în exil, la Paris) a instituit Medalia de Onoare și Merit «Alexandru Ioan Princeps» (EMD).” Cuza a fost unul dintre înainte-mergătorii Români al Antihristului. De aceea și Frăția Universală l-a trecut în rîndul „binefăcătorilor omenirii”, prăznuindu-l cu pompă, așa cum a fost în 1970, când UNESCO a organizat aniversarea a 150 de ani de la nașterea sa, pentru a-i readuce amintirea „în memoria opiniei publice internaționale”.

Cuza – unificatorul, unirea de la 1859

Unirea Principatelor dunărene a fost hotărâtă în urma războiului Crimeii (1853-1856), ca o mișcare strategică urmărind oprirea ofensivei rusești ce confirma promisiunile țarului (din 1848) de a păzi Ortodoxia în războiul nemilos ce avea să înceapă împotriva ei chiar în chip văzut și pipăit. Iar una dintre pricinile războiului – etapă a nesfârșitei, pînă în 1918, lupte dintre împărăția pravoslavnică a Rusiei și cea antihristică a Europei – a fost tocmai dorința de stăpînire a Țărilor Românești, ocupate în 1853 de Ruși, care cerea dreptul de a-i apăra pe toți Creștinii din Balcani. „Românii [adică veneticii revoluționari masoni] își puneau nădejdea în Napoleon al III-lea, în război cu Rusia. După război, în conferința de la Viena, se trată întii asupra organizației viitoare a Principatelor dunărene, a țărilor de compensație. Anglia fu pentru unirea ambelor Țări Românești. Napoleon voia să înlocuiască vechile state prin noi creații politice pe baze naționale. Pentru Napoleon, era o datorie să înființeze la Dunăre bariere veșnice față de preponderența rusească” (IOR1).

Iar ultraliberalii noștri nu oboseau să lucreze cu credință la întemeierea României ca pașalic al „Franței mesianice” (cum o numea C. A. Rosetti): „Cestiunea noastră se propagă în toate părțile. Napoleon crezu că vom putea să-i dăm ceea ce-i cîntarăm prin toate instrumentele în curs de 3-4 ani, adică o Francie de 10 milioane la Dunăre, care la un răzbel cu Austria și la o-mpărțire a Turciei să-i poată da o oaste de 200 000 de soldați, comandată de generalii lui” (ROS). În 1859, Napoleon al III-a întemeiază colonia „România” și pune în capul trebilor un președinte-guvernator după chipul și asemănarea sa, pe carbonarul „colonel” Alexandru Ioan Cuza, chipeșul veteran de la '48 – crescut la școala cărvunărească a lui Mazzini, marele tartor francmason continental – probat în alte ascultări mai mici, printre altele pîrcălab și director în Ministerul de Interne. Într-adevăr, Cuza împlinește multe din nălucirile revoluției de la '48, pe unele chiar cu asupra de măsură, înfigînd în inima Ortodoxiei și totodată în coasta pravoslavnică împărății Rusești acea republică europeană de care avea nevoie masoneria. Iată cum povestește lucrurile Istoria noastră de a 8-a primară:

„Cuza. A domnit șapte ani, răstimp în care țara a fost înzestrată cu o legislație modernă, europeană” (IST8). La citirea cuvintelor-fetiș – „modern”, „european” – copilul pricepe numaidecât că legile acelea sînt fără îndoială desăvîrșite; de aici, în inima sa se zugrăvește icoana unui legiuitor de poveste, A-L-E-X-A-N-D-R-U I-O-A-N C-U-Z-A, un fel de Moisi cu sabie de paradă, chipiu și bărbiță de țap. Dar – lăsînd la o parte înfățișarea dictatorial-militărească a tragicului comediant – plăsmuită după tiparul tuturor „marilor reformatori” francmasoni, de la Napoleon Bonaparte, Simon Bolivar, Ludovic Napoleon sau samurarii burghezi ai revoluției „Meiji” din Japonia – să adăstăm asupra cîtorva din „legile” acestui mafioso capo di tutii capi proslăvit în istoriile noastre:

Între 1859-1862, „Cuza a fost preocupat de desăvîrșirea unirii” (IST8). Așa e! Pînă în 1862, „Domnitorul” „Principatelor Unite” se ostenește să plăsmuiască instituțiile „Statului-caracatiță”, adunînd puterea în Muntenia, în cetatea de scăpare a tuturor liftelor balcanice, țigănești și pannoniene; înțelegeți că vorbesc de Bucureștiul împuțit de duhul lumesc european. Astfel se ivește, după planurile urzite la Paris, „statul național România”, de care mult sîntem mîndri noi, măcar că doar cu mîndria demagogică ne mai încălzim, „Romania” fiind un stat cît se poate de internaționalist și antiromânesc. [axa-cuza2](#)

„A doua [,etapă” legislativă] începe prin secularizarea averilor mănăstirești (IST8).” Nu cu asta a început, căci nici nu putea. Nu, pentru a izbuti să împlinească poruncile stăpînilor europeni, săturîndu-și totodată nebuneasca trufie și slavă deșartă, în 1863 Cuza face întîi și întîi o mișcare dibace: împinge la conducere un guvern din credincioși de ai săi, în cap cu Mihail Kogălniceanu, haită învechită în rele, și dizolvă Adunarea Legiuitoare (parlamentul „democratic”), apucînd astfel întreaga putere. Prin „lovitura sa de stat”, micul nostru bonaparte bahluiano-dîmbovițean – cu pieptul plin de „stele învăpăiate” (medalii francmasonice), cîștigate în războiul cu neamul românesc – urma pilda șefului său, zisul „Împărat”(!) Napoleon al III-a (fost președinte al Republicii Franceze de la 1848, pe numele lui de om Ludovic Bonaparte, nepotul „marelui” Napoleon) care și el se auto-întronase la vremea lui împărat cu puteri depline.

Abia după aceea, slobozindu-se de toate frîiele parlamentare, fostul anarhist ajuns acum monarh purcede hotărît la dărîmarea creștinismului moldo-valah, cea mai puternică cetate a Ortodoxiei în acea vreme. Căci Principatele se osebeau de celelalte țări drept-credincioase prin puterea pe care le-o dădea monahismul, așa cum Rusia țarilor se sprijinea pe tăria armatei. Urmarea era că pămîntul (peste un sfert din suprafața întregii țări!) și averile bănești erau în stăpînirea Bisericii și a familiilor boierești, cîte se mai aflau. Unitatea aceasta a trebuit sfărîmată, prin jaf armat și reforme agrare și financiare care să consfințească fărădelegea. Și – pentru început, cum veni la cîrma „Principatelor”, în 1859, în marea grabă ce avea – cărvunarul nostru domnitor își puse voinicii de îl călcară chiar pe fostul său tovarăș din partida unionistă, Episcopul Filotei al Buzăului, după cum povestesc cronicarii:

„Filotei era extrem de avar, dar Cuza-Vodă – știindu-l bogat și avînd nevoie de bani spre a face manevre, un fel de demonstrație Austriei – pe cînd era Filotei bolnav, a pus de i-a luat lada cu bani sub ochii săi, și s-au realizat manevrele. Se mai povestește că Vodă-Cuza ar fi pus în vedere zarafului din București căruia Filotei îi dăduse vreo 400 de mii de lei pentru a fi dați cu dobîndă, ca să dea statului acești bani, care au fost ridicați prin poruncă domnească” (ION). Odată cu pierderea aurului, nefericitul Filotei își pierde și mințile și apoi damblagește, nemaivînd de trăit decît un an, prin case de sănătate. Dar episcopul avea bani în multe locuri și alte averi în lucruri și turme de oi, căci fusese harnic în sporirea talantului cel materialnic. De aceea, urmașului său, Dionisie Romano (omul guvernului), „i s-a pus îndatorirea ca împreună cu autoritatea civilă să adune toți banii lui Filotei și să-i dea guvernului, care se găsea în mare lipsă” (ION). Iar mai tîrziu, printr-un proces haiducesc, guvernul avea să pună mîna pînă și pe averea lăsată moștenire de Filoteu prin testament osebitelor așezăminte.

Asta se întîmpla în Muntenia. În Moldova, în același an 1859, „Vodă Cuza, pe motiv de proastă chivernisire, a dispus luarea averilor cîtorva din mănăstirile chinoviale moldovene:

Agapia, Adam, Neamț, Secu, Văratec și Vorona. Li s-au luat unele din bunuri, precum și actele și lucrurile privitoare la administrarea bisericească a averilor. Li s-au desființat atelierele, li s-au vândut vitele, stupii și altele asemenea. Li s-a instituit pe lângă egumen câte un comitet administrativ. Li s-au făcut și li s-au trecut în buget state în marginile strictului necesar și li s-au pus proprietățile sub administrarea Ministerului Cultelor. Aceasta reprezenta, desigur, un preluu al secularizării de mai târziu” (ȘER).

„Mai mult, la 10 august, 1860, prin ordonanță domnească s-a desființat mănăstirile Doljești și Zagavia, precum și alte 31 de schituri moldovene. Viețuitorii lor, în parte socotiți că sînt călugăriți «în contra canoanelor», au fost duși în alte chinovii, iar bisericile și acareturile din jur prefăcute în biserici de mir și, respectiv, în «ospicii pentru cerșetori invalizi, în școale satești sau alte asemenea așezăminte de folos obștesc». Două luni mai târziu, Vodă Cuza promulga legea relativă la taxa de transmitere asupra proprietăților așezămintelor publice, prin care se prevedea, printre altele, perceperea pe seama guvernului a unei taxe de 10% pe an asupra venitului net al proprietăților nemișcătoare ale mitropoliilor, episcopilor, mănăstirilor și bisericilor de sub diferite tutele, al seminariilor, precum și al oricărui alt așezămînt de binefacere.

Tinzîndu-se la desăvîrșita sechestrare a averilor bisericești, administrate de Ministerul Cultelor, al căror venit se aduna la Casa Centrală, în același an 1860, printr-un Jurnal al Consiliului de Miniștri din 19 octombrie, votat de Adunare și întărit de domnitor, Casa Centrală s-a întrunit cu Casa Ministerului de Finanțe, venitul mănăstiresc intrînd astfel direct în vistieria țării” (ȘER).

Într-un sfîrșit, după aceste tîlhării mari și mici, care zdruncinaseră bine Biserica, Vodă Cuza-Biciul lui Dumnezeu se apucă să bată războiul hotărîtor de ștergere a monahismului de pe fața pămîntului românesc și de ateizare a bine-credinciosului norod. Ca să adoarmă orice bănuială, vicleanul apostat își vopsește planul în cele trei culori pe care toți le cunoșteau de-acum pe lume, și-i prostește pe Moldo-Valahi că așa nu mai merge și trebuie pornită cruciada împotriva mănăstirilor închinare Sfîntului Munte Athos, liberînd astfel Biserica și norodul românesc de sub apăsarea Grecilor, care – vorb-ai! – „ne sugeau sîngele”. (Chiar așa făceau, dar asta e altă povestel!) Toată lumea – și ierahie, și preoțime, și norod – a fost firește orbită de năluca unei asemenea biruințe lumești, și nu numai că a încuviințat desființarea și prădarea de către Stat a mănăstirilor zise „închinare”, dar încă s-a bucurat și a petrecut cu prostească veselie.

Nimeni dintre credincioși nu a cugetat că, pe pămîntul acelor mănăstiri, Românii – tiranisiți cu adevărat de trufașii Grecotei – se osteneau de fapt pentru Dumnezeu și pentru Ortodoxia care trebuia păstrată cu orice preț. Nu, mîndria și dorința de „libertate” a luat tuturor mințile și nu s-au trezit din nebunie – care s-au mai trezit! – decît atunci cînd Cuza le-a dat chiar mai multă „libertate” decît puteau duce. Căci legea „secularizării” mănăstirilor „închinare” – „atît de entuziast votată, decretată și promulgată în decembrie 1863 – prevedea în primul său articol fără nici un echivoc că: **«Toate (s. m.) averile monastirești din România sînt și rămîn averi ale Statului.»** Se extindea astfel efectul ei și asupra proprietăților mănăstirilor neînchinare și chiar și ale centrelor eparhiale, deși dintru început se vorbise numai de cele ale mănăstirilor zise «închinare»” (ȘER).

Dar lucrurile nu se opresc aici: odată isprăvită cu bine și această trebușoară, procuratorul provinciei Romania Unită S. A. – strîns hățuit și îmboldit cu pintenii de stăpîinii Europeni – se apucă să schimbe înseși rînduiriile Bisericii „naționale”. Astfel, la „începutul anului 1864, guvernul a vrut să introducă în țară calendarul gregorian” (ȘER). Firește că „mica schimbare” era pusă la cale de papistașii de la Roma, precum zice și cronică:

„În țară s-a produs oarecare neliniște în legătură cu schimbarea calendarului. Se vorbea chiar că puțin înainte de a se ivi ideea introducerii noului calendar, capitala României fusese vizitată de Bore, șeful iezuiților Orientali de la Constantinopol, care ar fi conferit mai multe zile cu oamenii noștri de stat, și că prin urmare guvernul ar fi decis a introduce în România papismul” (ȘER).

Pînă la urmă, nu s-a mai făcut nimic, dar nu din vina lui „Vodă”, ci a împotrivirii Consiliului Bisericesc, a poporului și a Patriarhului Ecumenic. Pentru ca asemenea greșeli să nu se mai întîmple, napoleonul nostru de buzunar se autoîntronizează „papă” al arhierilor ortodocși, căci, „potrivit Decretului organic din 1864 și Legii pentru numiri din 1865, Prințul domnitor al României avea dreptul de a convoca Sinodul; Ministrul Cultelor participa la lucrările Sinodului, cu drept consultativ; șeful Statului avea dreptul de a numi pe mitropoliții și episcopii țării” (ȘER).

Cuza terminase mănăstirile, dar nu și monahismul, care e la drept vorbind liber de toate legile și așezămintele lumești. Pentru a zdrobi viața duhovnicească, el născocoște însă alte legi care lovesc de-a dreptul în Taina călugăriei:

„Spre sfîrșitul anului 1864, Vodă Cuza a promulgat Decretul organic pentru regularea schimei monahicești. Acolo se preciza că, pentru a fi călugărit, un bărbat trebuia să dea dovadă de «pietate și vocațiune monahală, prin ispitirea religioasă canonică», să fie în vîrstă de minimum 60 de ani, sau «deși mai june, invalid, om incurabil», și să «renunțe la pensiunea ce ar avea de la Stat». Deosebit de acestea, pentru femei se mai cerea «să nu fie măritată» și să fie în vîrstă de «minimum 50 de ani»” (ȘER).

Cuza a „secularizat” nu numai mănăstirile și averile lor, Biserica și așezămintele ei, ci întreaga viață a Românilor. Așa, într-o nenorocită zi de 1 aprilie a anului 1864, „Cuza a promulgat Legea comunală, iar la 4 decembrie Codicele civil. Prin art. 92 al Legii comunale, s-a luat Bisericii sarcina de a întocmi actele de stare civilă – naștere, căsătorie, deces – pe care o avusese pînă la acea dată, și s-a trecut în seama primarilor comunali, care astfel au devenit și «ofițeri ai stării civile»” (ȘER). Cu alte cuvinte, comisarii Antihristului au ridicat preotului vrednicia de păstor al enoriașilor săi, aceasta trecînd asupra lui dom’ primar guvernamental și a cetui sale de tîlhari întăritați prin telegraf de la „centru”. A fost o nenorocire mai mare decît oricare alta de pînă atunci, căci din acea clipă Ortodoxia a încetat să mai aibă vreo putere în rînduirea vieții obștești și norodul a început să nu mai trăiască de loc creștinește.

Și, pentru ca lucrarea să fie temeinică, polițaiul de la Ruginoasa a mai pușcat niște porunci europene, care ne-au povîrnit de-a binelea în rîpa viețuirii nu doar păgînești, ci și umanist-antihristice. Astfel, a legiuit incestul, curvia și preacurvia „cu acte în regulă”: „Între prevederile noului Cod civil figurau și unele în care erau «atinse și cestuini din rezortul bisericesc». În art. 144, de pildă, neținîndu-se seama de deciziile unora din canoane, care îngăduie căsătoria numai după a șaptea spiță de înrudire, s-a legiferat că «în linie colaterală căsătoria este oprită numai pînă la a patra spiță inclusiv»; iar în art. 151, în care se vorbește de «celebrarea» căsătoriei civile, s-a omis cu totul de a se mai prevedea pentru cei ce au convenit să-și ducă restul vieții împreună și obligația de a «celebra» și Taina cununii în cadrul Bisericii. De asemenea, în art. 216 s-a decretat că «despărțirile căsnicești – divorțurile – nu se vor putea face decît numai la tribunalul civil al districtului în care soții își au domiciliul», deși pînă în acest an ele se judecaseră numai la tribunalele bisericești. Aceasta, pe de o parte a dus la desființarea acestora din urmă, iar pe de alta, la trecerea tuturor dosarelor căsnicești al tribunalele civile județene. În sfîrșit, el a dus și la pronunțarea despărțirii numai înaintea tribunalelor civile, «fără ca Biserica să mai fie încunoștiințată de aceasta»” (ȘER).

Descreieratul legiuitor nu i-a lăsat în pace nici pe morții noștri. Mai întîi, i-a izgonit afară din sate și din orașe: „Prin Legea pentru înmormîntări, din martie 1864, s-a pus îndatorire tuturor „culturilor” de a-și întocmi cimitiruri pentru înmormîntare la cel puțin 200 de metri de așezări” (ȘER). Ce rost avea atîta nebunie? Păi avea! Întîi că erau prea multe cruci la vedere, și asta tulbura rău duhurile vremurilor noi. Al doilea, unde sînt cruci, sînt neîncetat parastase, Români vii avînd grijă de sufletul celor duși mai mult decît de al lor propriu. În fine, cu atîtea slujbe de înmormîntare și de pomenire, norodul era – vrînd-nevrînd – mai tot timpul cu inima la cele veșnice, fiind greu de ispitit de năluca raiului progresist. Dar nici asta nu e tot! Cimitirele celor ce așteaptă învierea nu trebuiau doar

îndepărtate din priveliște, dar și spurcate de duhurile necurate care îi însoțesc în moarte pe necredincioși: „*Mai departe, legea îngăduia ca în cimitirele creștine să se poată înmormînta și acei morți de alte religii pentru care nu vor fi cimitiruri speciale*” (ȘER).

Trăgînd încheierea, băgăm de seamă că toate aceste „legi” n-au însemnat altceva decît consfințirea spurcatelor „taine” ale cultului umanist ateu – „botezul” laic, căsătoria „civilă”, îngropăciunea cîinească, adăugînd și „taina” divorțului – în care cetățeanul-preot/cetățean-preoteasă! al/a religiei Rațiunii, încins/ă cu eșarfa revoluționară tricoloră, săvîrșește legări și dezlegări duhovnicesc-drăcești în numele Statului, adică al omului-dumnezeu!

Cuza – „iluminat” și „luminător”

Cuza a fost primul mare „iluminat” și „luminător” de la noi căruia i s-a dat în sarcină scoaterea bietului norod Moldo-Valah din „beznele” Ortodoxiei și alinierea lui în marșul universal către strălucirile „progresului”, Pentru asta, el a pus neasemuită rîvnă în ctitorirea învățămîntului ateu românesc. Cum zice o Istorie de a 4-a, „*Domnitorul Al. I. Cuza a despărțit învățămîntul de biserică*” (IST4). Ceea ce vrea să spună că onorabilul nostru fost colonel și ministru de interne a ridicat Bisericii dreptul de a-i educa pe copii Români botezați, dărîmînd învățămîntul creștinesc și înființîndu-l pe acela zis „laic” (=ateu), adică școala antihristică, organ al Statului antihristic! Atunci, s-a petrecut ceva cumplit: întreaga așezare firească a obștii românești s-a prăbușit în clipa cînd preotul a fost despuiat de vrednicia dascălească, ce a fost dată umaniștilor mercenari ai minciunii, și cînd însăși preoția a fost trecută între îndeletnicirile funcționărești ale Ministerului Instrucțiunii și Cultelor.

Pentru a-și săvîrși misia, Cuza nu a stat deloc pe gînduri, și încă „*în 1859, la 15 decembrie, a desființat școlile catehetice din Moldova, pe care le-a schimbat în școli primare. Ceva mai tîrziu, seminariile au fost luate sub conducerea directă a Ministerului Instrucțiunii, care n-a întîrziat a le aduce reforme și a le reorganiza*” (ȘER). Aceasta vrea să zică ateizarea lor, preschimbarea lor în laboratoare ale necredinței. Așa că mai bine ar fi să spunem că „prințul” a fost înscăunat ca tiran al României întregi pentru a-i despărți pe Români de Biserică și Biserica de Ortodoxie, trecîndu-i și pe unii, și pe cealaltă sub ascultarea Statului revoluționar francmasonic.

Apoi, cum citim în alt manual de istorie, „*prima lege școlară a statului român a fost legea lui Cuza din 1864, care organiza desfășurarea învățămîntului de toate gradele. Învățămîntul primar era decretat obligatoriu și gratuit, avînd în vedere nivelul extrem de scăzut al instrucției populației rurale*” (IST8). Aici, atingem un capitol de cea mai mare însemnătate în istoria revoluției românești, care a urmărit pe de o parte ispitirea norodului către păgînism și apostazie, iar pe de alta, umanizarea ortodoxiei noastre, adică schimbarea ei în filosofie a Antihristului. În alte cuvinte; masonizarea Românilor a mers împreună cu masonizarea Bisericii: saducheii și fariseii și-au dat mîna cu arhieriei și au purces la desăvîrșirea lucrării „iluministe” în România! Legea instrucțiunii publice a lui Cuza a arătat toate acestea deslușit, punerea ei în aplicare făcîndu-se prin Biserică, instituție de căpetenie a guvernului luptător de Hristos! De fapt, dacă schimbările nu ar fi venit prin Biserică, norodul – prost (adică simplu), dar sănătos la minte – nu ar fi primit să își ridice „nivelului extrem de scăzut al instrucției” nici cu un milimetru măcar. De aceea, prin condeiul nefericitului V. A. Urechia, Ministerul îi scria Mitropolitului Nifon o „adresă” (un ordin deci), frățesc-masonică, umanist-apocaliptică și demagogic-patriotică: „*În ziua de 1 septembrie intră în lucrare noua lege școlară cu marele principiu al obligațiunii instrucțiunii primare. Punem acest principiu mîntuitor sub adumbrirea Bisericii strămoșești. Ardicați, Preasfînte, vocea amvonei pentru esplicarea lui! Puneți a se face rugăciuni pentru prosperitatea instrucțiunii publice, ordinați clerului să îndemne pe săteni, mai ales, a-și trimite copiii la școală, căci gloria religiei va sta în isbînda luminii, și salvarea patriei române nu este decît cu această condițiune. Școalele din trecut se țineau în pridvoarele bisericilor noastre. Faceți dară, Preasfînte, prin influența salutarie ce vă dă sfînta noastră religie, ca și pe viitor școala să fie pridvorul Bisericii Române și ambele intrarea sigură la templul [!] binelui, al adevărului, al frumosului și al românismului*” (ȘER).

Dacă n-ar fi adevărat, acest poem omagial al silniciei pedagogice ar fi de râs! Când însă citești că școala și Biserica au ca scop și sarcină să ne ducă vrînd-nevrînd în templul ideal și universal al lui Lucifer, îți îngheață zîmbetul în rînjete.

BIBLIOGRAFIE:

- (EMD) – EMILIAN M. DOBRESCU, Iluștri francmasoni, Nemira, 1999
(IST4) – ISTORIA ROMÂNILOR, manual pentru clasa a 4-a, Sigma, 1997
(ȘER) – PREOT NICOLAE ȘERBĂNESCU, Aniversări-comemorări, 150 de ani de la nașterea lui Alexandru Ioan Cuza: 1820, 20 martie, 1970
(IST8) – ISTORIE, manual pentru clasa a 8-a, Humanitas, 2000
(ROS) – Rosetti, C.A., Corespondență, Minerva, 1980
(ION) – GHEORGHE IONESCU (BUZĂU), Viața și activitatea lui Filotei, Episcopul Buzăului, București, Tipografia „Gutenberg” Joseph Gobl, 1909
(IOR I) – Iorga Nicolae, Istoria poporului românesc, ED. Științifică și pedagogică, 1984

Romeo2110 said, on ianuarie 25, 2012 at 5:46 am

Saptamana trecuta la emisiunea Nashu- 10TV (Patriciu TV?) a aparut masonul O Ungherea.

A facut urmatoarele afirmatii ce trebuie confirmate istoric:

1. Monarhiile europene nu l-au recunoscut pe Cuza ca domnitor deoarece nu provenea din familie regala (“nu era os domnesc”), intr-un moment in care politica europeana era facuta de regi si de imparati. Aducerea pe tronul Principatelor a lui Carol I, a fost o necesitate, in vederea recunoasterii oficiale a noului stat.

2. La tratatele de pace de la Paris/Tianon, de dupa primul razboi mondial, monarhiile europene n-au mai avut nici un cuvânt de spus, recunoașterea hotararilor postbelice fiind o afacere exclusiv masonica.

PS Nu stiam ca **si Carol I a fost mason**. Exista pareri conform carora Cuza a fost inlaturat de la putere, dupa ce a inceput sa faca ceva pentru popor, incalcand niste directive masonice. S-ar fi luat atunci hotararea ca tara sa fie condusa de alogeni, nelegati afectiv de poporul roman ortodox. De unde si bilantul clasei politice facut de Eminescu in Scrisoarea III.

Ciprian said, on ianuarie 25, 2012 at 8:05 am

E normal ca acest mason care a militat impotriva Bisericii sa fie pomenit la Sfanta Liturghie (pe Trinitas au spus ca va fi pomenit ieri la Sfanta Liturghie). Sa fie lipsa de cultura? Sa nu stie conducerea BOR lucrurile acestea?

fane said, on ianuarie 25, 2012 at 2:18 pm

atunci cand a incercat schimbarea calendarului a primit o replica dura de la Sfantul CALINIC de la cernica Acesta l-a apostrofat in public acuzandu-l ca vrea sa inchine Biserica ortodoxa stramoseasca papistasilor din Roma apoi i-a intors spatele. Pacat ca acest lucru s-a petrecut totusi cu ajutorul altori masoni, Miron Cristea si I Bratianu.

emilian said, on ianuarie 25, 2012 at 7:29 pm

Ion Bratianu a fost mason, dar stiu ca a lasat cu limba de moarte ca nici un copil al lui sa nu intre in masonerie. Ionel I. Bratianu stiu ca nu a fost mason. Schimbarea calendarului s-a facut in timpul lui Ionel I. Bratianu. Daca ai gasit undeva ca ar fi fost mason spune-mi unde. Problema a fost la Congresul de pace dupa primul razboi cand toti erau masoni mai putin Ionel Bratianu, acesta fiind nevoit sa se retraga (dupa ce anterior a incercat sa provoace o criza de guvern in Franta pentru a-l indeparta pe Clemanseu, un adversar al romanilor) si sa-l puna sef al delegatiei romane pe Alexandru Vaida Voievod caruia i-a cerut sa intre in masonerie pentru a se obtine recunoasterea Ardealului la Romania.

emilian said, on ianuarie 25, 2012 at 8:12 pm

Ionel I. Bratianu a fost intr-adevar un om politic mare. Nu i se poate nega patriotismul. Si moartea lui e un mare semn de intrebare, o criza de amigdalita. La fel a murit si marele actor Constantin Tanase. Nu prea ai cum sa nu fii patriot atunci cand te ia tatal tau la 10-12 ani sa vezi cum dorobantii romani trec Dunarea ca sa-i taie pe turci. Vorba lui Tutea cand vorbești de Ionel Bratianu trebuie sa te ridici in picioare. Comunistii abia daca il pomeneau in manualele de istorie.

Omul Credincios said, on ianuarie 25, 2012 at 5:20 pm

Inseamna ca NU ar trebui sa recunoastem Mica Unire, si sa nu o mai sarbatorim

Marius said, on ianuarie 25, 2012 at 7:03 pm

E foarte exagerat acest articol. Sigur ca statul construit in 1859 nu a fost nici pe departe perfect, dar alternativa nu exista. Fara acea unire, tarile romane ar fi ajuns simple provincii rusesti si austro-ungare, iar in ziua de azi poate ca nici n-ar mai fi existat natiunea romana, dupa 150 de ani de deznationalizare. Iar sa spui ca Rusia a avut vreodata intentii nobile fata de romani, este o prostie imensa. Rusia a fost intotdeauna cel mai mare dusman al nostru.

emilian said, on ianuarie 25, 2012 at 7:22 pm

Articolul e foarte bun. Nu exagereaza cu nimic in ceea ce il priveste pe acest cartofor si viteaz la pat care a fost Cuza. **De fapt l-au pus pentru ca era slab. Cu el s-a inceput distrugerea Bisericii din pacate. Cine e din Bucuresti sa incerce sa se duca la Biblioteca Academiei si sa cerceteze despre acest comunist care a fost Cuza si o sa se lamureasca.** In noaptea in care l-au silit sa abdice era in pat cu Obrenovici, viitoare printesa a Serbiei cu care avea doi baieti adoptati de Doamna Elena (si ea cu conceptii revolutionare din pacate) si care erau in camera alaturata, el iubindu-se cu amanta. Copiii lui Cuza au murit de tineri de boli grave. **Mare rau a facut neamului nostru.** Bucurestenii nu l-au suportat dovada ca nu a avut vreo statuie in Bucuresti pana dupa 90 cand din pacate i-au facut-o pe Dealul Patriarhiei. E o palma imensa la adresa BOR acea statuie a unui pagan.

Ioan said, on ianuarie 25, 2012 at 8:00 pm

Exceptional articol!

Cand invatam in scoala generala despre secularizarea averilor manastiresti, tot timpul ma intrebam de ce manualul o prezinta intr-o lumina favorabila, de vreme ce a fost o masura ce a lovit in Biserica. Acum am primit raspunsul.

emilian said, on ianuarie 25, 2012 at 9:47 pm

Din pacate scoala nu te invata nimic, cauta sa te formeze ca imbecil. Facand liceul in comunism imi puneam si eu intrebari similare, era greu atunci sa gasesti informatii. **Daca vrei sa fii persoana, asa cum vrea si Dumnezeu, trebuie sa gandesti cu propriul cap si dupa ce ai invatat sa citesti sa asimilezi critic orice informatie. Oricine cauta sincer adevarul, inclusiv cel istoric, il gaseste, unii mai devreme, altii mai tarziu.**

minionita said, on februarie 5, 2012 at 3:02 am

Si eu cred ca e dur tonul articolului. Si eu il priveam pe Cuza drept domnitorul model chiar daca lasa de dorit din punct de vedere moral si ideea Romaniei create de masoni nu mi-a picat prea bine. Insa **tind sa cred ca apartenenta romanilor la masonerie a fost mai mult oportunism decat convingere, o incercare de a crea un stat care sa nu mai depinda de Inalta poarta.** Sa nu uitam ca domnia in Principatele Romane era a celui care platea mai bine si care isi recupera cheltuielile de pe spinarea taranilor.

Acum sa ne gandim la unionisti. Erau oameni nascuti intr-un colt uitat de lume, care isi facusera studiile afara. Revolutia franceza pusese capat regalitatii care, oricat de legitima sau eficienta pe plan politic fusese, daduse nastere la nenumarate excese. Noi am considerat dictatura comunista insuportabila, cu toate ca teoretic, ne bucuram de multiple drepturi. Nu vreau sa imi imaginez cum era sa traiesti intr-o tara unde regele, secundat de aristocratie, facea totul in functie de chef. Revolutia adusese o anumita ordine iar oamenii astia s-au intrebat de ce nu ar putea fi si la ei acasa la fel. **De ce trebuiau sa fie condusi de fanarioti in loc sa fie stapani in tara lor?** Intamplator, interesele masonilor erau orientate spre Principate. Probabil ca daca ar fi existat si alte optiuni lucrurile ar fi stat diferit dar, vrem sau nu, asta e felul nostru de a fi, suntem oportunisti. Nu trebuie uitat ca mai apoi au aparat cu unghiile si dintii statul pe care l-au creat.

Despre masurile luate de Cuza, apropo de secularizare nu vad de ce ar fi o lovitura impotriva ortodoxiei. Manastirile detineau proprietati ale caror venituri depaseau nevoile lor. Cand omul facea o danie catre o manastire o facea gandind asa cum facem si noi ca este pentru a fi folosita intr-un scop bun. Cand lasi ceva in cutia milei lasi pentru ingrijirea bisericii, pentru ca preotul sa ii ajute pe altii mai saraci din parohie si chiar pentru nevoile lui. Dar in momentul in care vezi ca biserica se transforma in ruina in timp ce el are Mercedes nou sunt convinsa ca data viitoare te gandesti de doua ori inainte sa mai lasi ceva. Stiu ca suna a bascalie dar situatia seamana cu cea cand tanarul bogat a intrebat ce sa faca sa se mantuiasca. **O parte din pamanturi au fost folosite pentru impropietarirea taranilor adica cei saraci. In mod fortuit Biserica a fost determinata sa indeplineasca porunca lui Iisus. Iar daca cel prin care s-a facut asta nu a fost un model de crestin, ar trebui sa fie un imbold spre smerenie nu spre mânie. Nu trebuie să uitam că poporul ales a fost dat nu o dată pe mâna păgânilor, când faptele lor călcau voia lui Dumnezeu.**

Ca ultima observatie, e absurd sa pui semnul egalitatii intre ortodoxia rusa si imperiul tarist. Rusia a fost mereu un stat expansionist care a cautat sa isi asimileze vecinii cu sau fara voia lor. Dupa razboiul ruso-turc aveau chef sa puna etichete pe Tara Romaneasca si Moldova dar au trebuit sa se multumeasca cu Basarabia. Faptul ca Romanovii au fost ucisi de comunisti in imprejurari destul de neclare a creat un soi de aura romantico-dramatica in jurul lor. Spre deosebire de Brâncoveni, care au preferat să moară creștini decât să trăiască păgâni, Romanovii au murit deoarece constituiau un pericol pentru comuniști. Nu au fost torturați, nici nu au avut parte de regimul la care erau supuși cei pe care țarul îi deporta în Siberia. Au fost ținuti în izolare și uciși dar în comparație cu atrocitățile făcute de comuniști în închisorile rusești, românești sau de aiurea e ca și cum ai compara moartea Julietei cu a Mafaldei de Savoia.

alin said, on februarie 28, 2012 at 7:18 am

Partea cu secularizarea averilor manastiresti e reală dar:

Una dintre cele mai importante probleme ale perioadei respective o constituie înlăturarea de la putere a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, eveniment de care masoneria nu a fost străină. Toți istoricii de propagandă ai masoneriei române îl trec și pe Cuza în rândul membrilor Frăției, însă nu există nicio probă sau mărturie despre participarea domnitorului la vreo lojă. O singură sursă masonică îl menționează ca făcând parte din francmasonerie, dar se referea la o lojă inexistentă, Steaua Dunării din Galați, unde în 1859 ar fi fost chiar Maestru Venerabil. Nu este probată de nicio dovadă existența acestei loji.[11] Totodată, domnitorul nu este menționat de colonelul I. T. Ulic, care publică în 1923 un istoric al masoneriei cu o listă de personalități române francmasonice din perioada 1734-1912, și nici de Toma Petrescu, sursă antimasonică, numele său negăsindu-se în lista cu cele peste 1500 de nume menționate.[12]

Potrivit istoricului Alex Mihai Stoenescu, componența lojii Înțelepții din Heliopolis, care aduna lideri liberali radicali și moderați și lideri conservatori, precum și cei mai importanți bancheri evrei implicați în finanțarea dezvoltării economice a tânărului stat, Hilel

Monoah, Sabatay Halfon și Jacques Cohen, ar fi reprezentat nucleul de influență al montruoasei coaliții.[14]

Se pare că domnitorul aflase de planurile lor, de aceea va acționa prompt, prin represaliile menționate mai sus. Tipul de conflict în care s-au angajat lojile francmasonice Steaua Dunării și Înțeleptii din Heliopolis le îndepărtează de orice legătură reală cu o francmasonerie autentică, dându-le alura unor organizații oculte. În perioada 1864-1865, loja Înțeleptii din Heliopolis a atras tot mai mulți ofițeri din cadrul armatei, ca aspect secret și strategic pentru planul de îndepărtare al domnitorului și pregătirea unui corp ofițeresc care să pună în aplicare planul. **Toți ofițerii care l-au arestat pe Cuza, silindu-l să demisioneze au fost francmasoni, membrii ai aceleiași loji, Înțeleptii din Heliopolis.**[15]

luat de aici: <http://antimasonic.blogspot.com/2009/10/dezvoltarea-masoneriei-in-romania.html>

A.I. Cuza, “unirea”, masoneria și secularizarea averilor mănăstirești

Apologeticum, Data: ianuarie 25, 2013

Al Cuza secularizarea-averilor-manastiresti - „Nu vă puteți închipui cât de grozav mă izbi acel anunț, puindu-mă din nou în cea mai adâncă mâhnire sufletească... Vă rugăm să binevoiti a face prin mijlocirea de care dispuneți de a lăsa pomenitului schit iarăși de a se administra de sine ca și până acum.” (din Scrisoarea Sfântului Calinic de la Cernica adresată ministrului Cultelor pentru a nu seculariza averile Mănăstirii Frăsinei)

Ne aducem aminte de faptul că **Voievozii noștri au ctitorit multe mănăstiri, atât în Țările Românești cât și în alte țări ortodoxe.** Unele mănăstiri de la noi erau închinatelor unor mănăstiri din Sfântul Munte Athos sau de la Ierusalim; o parte din veniturile lor mergeau la acele mănăstiri, ca milostenie; iar **Părinții de acolo se rugau pentru tot neamul românesc.** Aceasta a durat până la secularizarea averilor mănăstirești (1859 și 1863), înfăptuită de doi francmasoni: domnitorul Alexandru Ioan Cuza și Mihail Kogălniceanu.

Alexandru Ioan Cuza a fost „ales de Adunările Elective ale Țării Românești și Moldovei ca urmare a sfatului delegației europene, alcătuită numai din masoni și aflată în Principate pentru a supra-veghea alegerile. Ca urmare a unor neînțelegeri masonice de culise, va fi silit să abdice după șapte ani de domnie”. [1] Încă de la începutul domniei sale, Alexandru Ioan Cuza avea în programul său de reforme secularizarea averilor mănăstirești. Al doilea mason despre care vorbeam a fost Mihail Kogălniceanu. În 1863, când au fost secularizate și averile mănăstirilor neînchinatelor celor străine, Kogălniceanu era prim-ministru. Se cunoaște faptul că el era conducătorul unei loji masonice bucureștene încă din anul 1844.[2]

„Domnia lui Cuza Vodă se inaugură în 1859 prin acte arbitrare în Biserică. Primul act, comis de guvern împotriva practicei Bisericii și Tradiției, a fost numirea de locotenent episcopal la Buzău, în contra voinței mitropolitului Nifon. Episcopul Filotei al Buzăului se îmbolnăvise de o boală crudă și trebuia neapărat înlocuit. Guvernului îi trebuia însă un om devotat în toate planurile sale și-l găsi în persoana lui Dionisie Fotino, care era „persona grata”. Dar mitropolitul Nifon se opuse la numirea acestuia și nu-l recomandă, conform uzului. Atunci guvernul călcă în picioare tradiția, care cere ca Biserica prin șeful său să-și spună cuvântul la numirea locotenenților de episcopi, și numi cu de la sine putere pe Dionisie Fotino locotenent episcopal la Buzău, îndatorindu-l ca împreună cu autoritatea civilă să strângă toți banii episcopului îmbolnăvit și să-i dea guvernului.

După această numire arbitrară, urmă alt act arbitrar, adică **confiscarea averii episcopului Filotei, în valoare de 74.000 de galbeni, înainte de moartea episcopului și cu toate că exista un testament al său, sub pretextul că un călugăr nu poate avea averea sa, fiindcă el s-a lepădat de lume și de toate ale ei.**

Alt fapt arbitrar îl săvârși guvernul în 1859, luând averile bisericesti ale mănăstirilor Neamțul, Secul, Agapia, Adam și Verona, sub pretext de administrație rea, trecându-le sub

administrarea Ministerului de Culte, ca și pe celelalte averi mănăstirești. Atunci se luară tipografiile din Mănăstirea Neamțul, se desființară fabricile mănăstirești, se vândură la iarmaroc vitele, stupii și toate averile mobile ale mănăstirilor, oprindu-se numai ceea ce era de absolută necesitate pentru soborul mănăstiresc. În schimb se făcură mânăstirilor state, în marginile strictului necesar și se trecură la buget.

Astfel aceste mânăstiri începură a trăi în mizerie, din cauza sumelor bugetare ridicole și neînsemnate. Mitropolitul Sofronie Miclescu, care protestă în 1859 demn, dar energic, în contra actului arbitrar al guvernului privitor la vătămarea drepturilor bisericești prin confiscarea averilor mănăstirești, fără a se da garanții suficiente a fost în fine depus, în noiembrie 1860.

Se luară apoi măsuri restrictive împotriva mânăstirilor și călugărilor, iar mânăstirile Doljești, lângă Roman, Zagovia din Iași și 31 de schituri au fost desființate, bisericile lor fiind prefăcute în biserici de mir. Aceste măsuri restrictive se luară atât în Moldova cât și în Țara Românească. În Țara Românească multe mânăstiri și schituri au fost transformate în închisori, ospicii etc. [...]

Apoi prin legea de secularizare a averilor mănăstirești din 13 Decembrie 1863, au fost declarate ca averi ale statului toate averile mănăstirești din România. [...]

Prin «legea comunală» din anul 1864 se luară actele stării civile din mâna clericului, cum fusese până atunci, și încredințară purtarea lor primarilor care purtară de acum și titlul de «ofițeri ai stării civile» [...]

Tot în timpul domniei lui Cuza-Vodă se luară și unele măsuri privitoare la alte confesiuni, care erau cu mult mai favorabile decât cele luate față de Biserica Ortodoxă. **Îndeosebi a fost protejată Biserica romano-catolică. Astfel romano-catolicilor li se acordă favorul de subvenționare a bisericilor lor și asigurarea de susținere a clericului lor. Pentru cultivarea clericilor romano-catolici se înființă la Iași, în anul 1864, un Seminar susținut de Stat, cu patru clase, cu tendința de a se completa la șapte clase.**

Tot acum se permise călugărițelor romano-catolice de a înființa la Iași un pensionat de fete, în care erau primite și copile ortodoxe, fiice de Români, care apoi ieșeau de acolo cu sufletul catolicizat și înstrăinat. Această favorizare mare a catolicismului papal din partea guvernului român se datorește influenței mari, pe care a avut-o asupra lui Cuza-Vodă, Franța, precum și mării treceri, de care se bucura la guvernul român consulul francez aici”.[3]

Nicolae Rosetti Roznovanu scria către Mitropolitul Filaret al Moscovei:

„... Sunt deja patru ani, de când, în mijlocul celei mai aspre ierni, orașul Iași a fost izbit de îndurerare, aflând odată, într-o dimineață, că mitropolitul lui, fericitul Sofronie, un bătrân de șaiszeci de ani, a fost smuls cu ajutorul armatei, de la picioarele altarului, unde asculta liturghia, târât din biserică, aruncat într-o trăsură, bolnav, aproape pe moarte, a fost dus de soldați, ca un criminal, prin mijlocul întregului oraș și toată țara, într-o mânăstire, în fundul munților. Ce mare crimă a săvârșit el oare ca să nu poată să se justifice, dar cel puțin să se scuze, oarecum, această nelegiuire din cele mai barbare? Să se socotească o așa crimă, sfânta apărare a sacrei sale datorii? **Aceasta a fost numai curajul cu care a apărat interesele bisericii naționale, împotrivindu-se luării averilor bisericești, pe care guvernul a pus mâna fără nici o formă procedurală. El a murit. Cine a devenit urmașul lui? Nu a fost și nici nu este. Prima catedră episcopală a Moldovei este vacantă încă, și guvernul nici nu s-a gândit vreodată să o ocupe, chemând persoane vrednice, destinate pentru a fi alese după obiceiul țării. În curând și cei doi episcopi cari ocupau cele două catedre ale țării s-au pogorât după tovarășul lor în mormânt, scaunele lor ca și al aceluia au rămas neocupate. De asemenea a fost și în Muntenia, unde aproape toți episcopii, cari ocupaseră catedrele principale ale țării, au dispărut, și catedrele au rămas văduve, și în timpul de față marea turmă a credincioșilor a fost lăsată fără păstori la batjocura și atacurile vrăjmașilor credinței ortodoxe.**

De pe atunci proiectele ascunse ale guvernului nostru începeau să se deseneze încetul

cu încetul: *oblăduitorul veniturilor bisericii noastre naționale, în loc să susțină monumentele credinței noastre și să ajute la cheltuielile slujbei dumnezeiești, și-a însușit pentru trebuințele sale proprii aproape toată această sumă a veniturilor; bisericele noastre nu au mai fost reparate și au căzut în ruină; mănăstirile s-au pustii; călugării cari le umpleau până acum, au fost izgoniți cu forța; toată averea mișcătoare a bisericii până la sfintele odoare au fost date de guvern ca pradă favoriților lui; ceremoniile slujbei noastre bisericești se bucurau de cea mai mărunță grijă, iar acum guvernul își arată față de ele, din ce în ce, numai dispreț și nepăsare față de religia noastră. Totul era îndreptat spre aceia ca încetul cu încetul să pogoare această religie în mintea poporului prin sărăcirea formelor ei materiale, care așa de puternic influența asupra spiritului maselor.*

Cu toate acestea, ca să se prevină orice protest, guvernul în chipul cel mai îndrăzneț, abuzând de autoritatea sa, a numit cu de la sine putere la catedrele vacante pe creaturile sale cu o înlocuire vre-mel-nică. El și-a asigurat credința acestor înlocuitori prin amenințarea că-i va da jos, dacă vor fi bănuiți de independență sau cuvioșie ortodoxă. Astfel, și-a asigurat și clerul de jos, care niciodată nu va îndrăzni să-și ridice glasul, fie și cel mai slab, întru apărarea religiei supusă atacurilor.

În același timp, organele oficiale ale guvernului, au început, la orice ocazie, să deștepte în noi ură și dispreț față de coreligionarii noștri din Rusia și de Biserica greacă din Constantinople, mama noastră obștească.

Aceasta nu a fost destul și clerul grec, bogățiile sale, dătătoare de mare influență, adânc devotat credinței sale pentru cuvioșia sa a părăsit biserica noastră națională din clipa ce a fost lipsit de putere, care cler, putea prin aceste daruri duhovnicești să se opună planurilor guvernului. Trebuia cu orice preț să se scape de el și să-l împingă până la o desăvârșită sărăcie. De altfel, de mult deja bogata pradă atrăgea însetarea acestui guvern. O lege diavolească i-a ușurat greutatea, averea bisericii grecești trebuia să se confisce, fără nicio condițiune”. [4]

extras din cartea **Pagini din istoria neamului românesc**, de prof. Ioan Vlăducă
editura Fundației Justin Pârvu, 2012

[1] Emilian M. Dobrescu, *Iluștri francmasoni*, Ed. Nemira, 2003, p. 150.

[2] *Ibidem*, p. 159.

[3] Dr. S. Reli, *Curs de Istoria Bisericii Române*.

[4] Șt. Berechet, *Un nou document privitor la reformele bisericești ale lui Alexandru Ioan Cuza*, B. O. R., 1925, nr. 2.

Romeo 25 ianuarie 2013 la 7:56

In 1873 cand a murit, A I Cuza avea doar 53 de ani, departe de 70 de ani varsta pe care ne-o spune psalmistul. Nu am gasit nicaieri cauza mortii. Am inteles ca un baiat al sau s-a sinucis. Nu au astea legatura cu raul facut bisericii ?

Maria 25 ianuarie 2013 la 10:03

Dacă vor fi adevărate toate acestea, motivul este pana la urmă averea!

Mă întreb, de ce trebuia un episcop să aiă o avere de 74000 de galbeni, când (în subiect se spune că i-au confiscat-o “sub pretextul “) “un călugăr nu poate avea averea sa, fiindcă el s-a lepădat de lume și de toate ale ei“. Cele trei voturi monahale fiind, fecioria, sărăcia și ascultarea. (aceasta frază, compromite toata expunerea și naște îndoieli asupra conținutului)

În aceste timpuri pe care le trăim, este corect să auzim și să vedem luxul din mănăstiri și averile călugărilor????? (mașini cum numai în parlament vezi, plimbări pe toată Planeta, cheltuind averi în aceste deplasări, (doar unii dintre clerul călugăresc cu funcții mari și ierarhii mari).

Nu s-a specificat dacă de atunci mănăstirile și-au recăpătat averile și sub oblăduirea

căru guvern. Dacă nu, înseamnă că este bine așa, că sunt și așa destul de bogate, dacă da, se justifică starea lor materială bună.

Averea și confortul, slăbește credința, pe când sărăcia o întărește.

Ar mai fi o problemă la care masoneria nu a stat cu mâinile în sân, și anume aducerea Hohenzollernilor, care au venit cu mapa și s-au trezit bogații Europei, stăpânind pământuri, castele și bunurile țării, pe care și le-au revendicat, revenind în țară cu o gloată de trântori, în defavoarea și spre sărăcirea României. Despre aceasta, niciun cuvânt.

Poate și aceste averi aparțineau unor mănăstiri, ce au fost confiscate pt a îmbogăți pe înlocuitorii lui Cuza.

De unde știm noi cu certitudine, cum a fost judecat Cuza de Dumnezeu, având în vedere că a murit în exil, fiind achitat, și într-o sărăcie, departe de țara lui, nefiind de acord cu masoneria asupra unor reguli impuse țării.

De unde știm noi că Dumnezeu văzând că episcopii au averi în galbeni, nu a hotărât să-i facă mai săraci așa după statutul pe care îl au, ca să se mântuiască???

Judecățile și lucrările Domnului, sunt diferite de cele ale omului.

Maria 25 ianuarie 2013 la 10:12

Romeo, Cauza mortii nu a fost publicată, pt că a fost achitat de masonerie, atunci când Cuza și-a dat seama în ce organizație este și nu a acceptat compromisul făcând un rău țării. L-au dat jos, a fost exilat, a murit achitat și înlocuit cu Hohenzollernii, pe care i-a adus în țară instalați regi ai României, fără ca aceștia să aibă "sânge albastru", cumpărându-și titlul de rege din Franța.

Niste nemti,"ca români nu avea țara în acel moment."

Uite că și acum masoneria conduce România și Biserica Ortodoxă și de aceea nu scoate nimeni o vorbă, să le stea în cale, să nu pățească precum Cuza.

De aceea joacă toți ca niște prichindei, de frica morții. Cuza a riscat, dar acești mari "viteji" de acum, ce fac???

vasile V.O. 25 ianuarie 2013 la 11:21

Într-o țară în care peste 25% din pământul arabil al țării era înstrăinat, o măsură ca aceasta – secularizarea averilor mănăstirești - (a celor închinat altor ierarhii ortodoxe) este lesne de explicat. Este greu de explicat, dacă masonul A.I.Cuza, sau românul A.I.Cuza, a acceptat această măsură, care a modernizat viața economică a românului de jos, din Talpa Țării. Mai trebuie spus că **nu un om, fie el și domnitor, putea să impună o asemenea lege, ci un guvern în totalitatea lui, sprijinit de o mișcare politică!** Este foarte lesne să se arate cu un deget amenințător către domnitor așa cum făceau și boierii conservatori, antiunioniști! Vă întreb și mă întreb, dacă nu era Unirea, dacă nu era Cuza, cam în ce limbă vorbeam acum? Eram papistași sau ortodocși?

Nimic nu se întâmplă pe pământ fără Dumnezeu!

Maria 25 ianuarie 2013 la 12:08

vasile V.o., Corect, pusă problema!!!

Și eu am mari îndoieli asupra acestor acuzații aduse Domnitorului, având în vedere situația țărănimii asuprite pe moșiile boierești și averile unor mănăstiri care ajungeau să nu mai prezinte ceea ce statutul le impunea, ca și acum.

Amin 25 ianuarie 2013 la 17:48

Spre destrămarea minciunilor repetate: <http://www.scritube.com/istorie/Cronica-inedit-a-lui-Andronic>

Cronica inedita a lui Andronic Duhovnicul sau Despre patimirile Manastirii Neamt de pe urma generatiei pasoptiste

„Nimic nu este acoperit, care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu

ajungă cunoscut.” (Matei 10, 26)

Generatia 1848 si Biserica – Manastirea Neamt între 1855-1862

Admin 25 ianuarie 2013 la 18:40

<http://apologeticum.wordpress.com/2012/04/24/ips-bartolomeu-anania-despre-toleranta-ceruta-de-sue-inapoia-mea-satano/>

Valentin Dorneanu 25 ianuarie 2013 la 20:02

in curand in tara asta n-o sa mai ai loc de masoni.

roman 26 ianuarie 2013 la 16:48

@Maria - „..masini cum numai in parlament vezi...”

nu vad care-i problema ca preotii umbla cu Audi, BMW sau Mercedes...dar ce ai vrea sa umble tot cu Dacia?????!!!! Important este sa tina dreapta credinta Ortodoxa curata si neintinata asa cum o avem de la sfintii apostoli si de la sfinti parinti.Din partea mea sa umble preotii ortodocsi si cu Lamborghini sau Ferarri...pe mine nu m-ar deranja cu conditia ,repet sa tina curata si neintinata dreapta credinta Ortodoxa.Oare nu stii ca preotii au judecata aparte, ca mult li s-a dat mult li se va cere????????????????????

„Sunteți nemulțumiți de preoți? Dar oare ce-ați făcut pentru preoți, ca să fiți mai mulțumiți? Cerut-ați de la Dumnezeu un copil măcar, pe care să-l închinați slujirii lui Dumnezeu? Credeți că vina o poartă numai ei? – Ei sunt fiii voștri; cum i-ați născut așa-i aveți, ca oameni! Ce le băgați de vină? Vă trebuie preoți mai buni? - Nașteți-i !

Iată vă spun că tot poporul e răspunzător că nu are slujitori mai străvezii spre Dumnezeu, mai ai împărăției lui Dumnezeu. Poporul își are, în toate privințele povățuitorii care-i merită. Repet: vă trebuie preoți mai buni? – Nașteți-i!...

Păr. Arsenie Boca „Nici o frunza nu cade pe pământ fără știrea lui Dumnezeu”.

Maria 26 ianuarie 2013 la 21:04

roman, Sunt multe de spus despre ce fac unii preoti, dar m-am limitat doar la luxul din mănăstiri, (monahi si monahii), care au transformat unele mănăstiri în luxul lumesc, anulând cele trei voturi monahale, care le declara acolo stând în genunchi la tunderea în monahism și anume, SĂRĂCIA, FECIORIA și ASCULTAREA.

În comentariul de mai sus, eu, m-am referit strict la acea frază, în care se reproșează guvernului din timpul Domnitorului Cuza, confiscarea a 74 de mii de galbeni, reprezentând averea unui episcop din acele vremuri, fiind șocată de ceea ce am citit în subiect.

Stau și mă gandesc, cu ce se deplasau cei din cler, care au ținut credința cu prețul vieții și nu erau mașini de lux în acele vremuri de sute de ani.

Nu crezi că și acest lux și necredința este tot produsul ecumenismului și nu o vină adusă poporului??? **Ecumenismul dracesc infiltrat ca o otrava în BOR, a diluat credința noastră, așa cum ai dilua un vin bun cu apa pierzându-și calitatea.** Aceasta-i Ortodoxia de azi. Teorie și Formalism, nimeni nu mai trăiește ortodox, pt că din Vârf curge otrava peste toată Ortodoxia.

Apoi, averea și luxul, nu-ți mai permit să te rogi, nu-ți mai lasă timp, cu mașina faci plimbări oriunde, presupune cheltuială, întreținere, etc.

Roman 27 ianuarie 2013 la 1:39

Maria - ...cred ca mai bine ar fi daca am spune noi o rugaciune ptr. preoti si monahi decat sa stam si sa aruncam cu noroi in ei. Nu stiu de ce dar am impresia ca esti pe aici ptr a promova dezbinarea.

Nu te-a pus pe tine Dumnezeu judecator peste preoti si monahi... Traiesc in lux zici??? foarte bine.

Pe mine, asa cum ti-am mai spus nu ma deranjeaza deloc luxul lor. In trecut au fost

vremuri grele si ptr. preoti si monahi cand au fost omorati si bagati in inchisori cu sutele...acum...asta e. E vremea lor... Important e (asa cum ti-am mai spus) sa tina dreapta credinta curata si neantinata caci altfel va fi vai de sufletul lor.

Nu mai pune pacatele lor sub lupa iar la ale tale privesti printre degete ca stii bine: „cu ce judecata judeci cu acea judecata ti se va judeca si tie” spune Mantuitorul.

Maria 27 ianuarie 2013 la 18:10

roman, De aceea s-a ajuns aici, pt ca pui problema in acest fel. Eu am luat apararea preotilor, uite-te ce parere au altii despre preoti despre IPS Teofan etc. Asta pentru ca unii dintre preoti umbresc activitatea curata a altora. IPS Teofan nu cred ca merita astfel de caracterizari pe care le-am vazut pe aici, pt ca stiu ce a facut de cand a venit.

Tocmai că aceia nu tin dreapta credinta curata si neatinsa si duc turma in prapastie.

Cati nu se smintesc de ceea ce fac unii si pleaca la secte???

CristinaM 29 ianuarie 2013 la 22:25

Maria, gresesti! Documenteaza-te mai bine! Esti prost informata si tragi concluzii din radacina proasta si din multa inchipuire! O mica corectura: Hohenzoller! Asa se scrie corect!

Maria 30 ianuarie 2013 la 11:40

CristinaM, A, deci scrierea coresca a acestor nemti, i-ar disculpa de cele ce au facut in Romania, dupa tine! Apoi de ce nu spui tu o “poveste “ mai credibila decat a mea. Sunt faptele acestora cunoscute si relatate de oameni bătrâni , care au prins și trait acele vremuri. Ce este neclar la tine???

Inseamnă că nu esti deloc informată, documentează-te de la surse sigure, martori, oameni care au cunoscut bine aceste fapte ale masonilor care-și spun regii României și în momentul de față au prădat țara, revendicându-și, sute de hectare de păduri și terenuri, castele și altele, fără să fie ale lor, pt că nu au venit cu toate acestea din Germania.

Nu-ți trebuie prea multă minte ca să vezi lucrurile așa cum au fost și nu cum sunt trunchiate de mincinoși prin mass-media. Uite care era problema ta, că nu le-am scris corect numele nemțesc și nu de subiectul în sine. Foarte inteligent!!!

Masoneria i-a instalat în România, să știi și tu, dacă până acum n-ai aflat!!!

Maria 31 ianuarie 2013 la 12:04

Cristina M, Ca o completare, uite că am observat “inteligenta “ta! Ai mâncat de la sfârșit litera ”n“!

CristinaM 31 ianuarie 2013 la 12:12

corect!

Maria 1 februarie 2013 la 11:13

CristinaM, corect! Nu a fost cu răutate, Doamne ajută!!!

moisa valentin 2 februarie 2013 la 19:16

cum s-a format omenirea asta că eu nu pricep. vreau explicatii. la scoala pe vremuri nu stiu daca si acu se mai invata ca omul se trage din maimuta arata in cartile de biologie daca nu ma insel cum evolua omul din maimuta iar biserica ne zice ca dumnezeu i-a facut pe adam si eva primii oameni de pe pamant. atunci noi din ce ne tragem

cum s-a inmultit lumea ca adam si eva au avut doi fii ce au facut acolo intre ei de s-a inmultit ca eu asta nu inteleg

Maria 6 februarie 2013 la 11:15

moisa valentin, Doar n-o să crezi bre omule că oamenii se trag din maimuță!!!

Așa cum din Anglia s-au născut multe răutăți pe pământ, tot așa și acest “savant ” pe nume Charles Darwin, care a susținut teoria evoluționismului, negând existența lui Dumnezeu și a Creației Sale, susținând că omul a evoluat din maimuță (selecția naturală), teorie pe care n-a putut-o demonstra niciodată (“Totuși lipsa anumitor noțiuni de genetică din zilele noastre, precum “cromozomii“, legile lui Gregor Mendel și teoria ereditară a lui Morgan, l-au împiedicat pe Darwin să explice toate aspectele teoriei sale“) și care a **fost anulată de acesta (Darwin), pe patul de moarte ca fiind falsă**. Însă atei și slugile satanei, până în zilele noastre, în orice documentar “științific “în domeniul biologiei, susțin teoria evoluționismului, la tot pasul, ca să-L nege pe Dumnezeu.

Cât despre cum s-a înmulțit lumea, trebuie să citești Sf. Scriptură, să înțelegi bine cum a lăsat Dumnezeu ca lumea să se înmulțească, încă de la căderea și izgonirea lui Adam și a Evei din Rai.

Adam și Eva, au avut și fiice, nu numai pe Cain și Abel. În Legea Nouă lăsată de Hristos Domnul nostru, nu mai este permis ceea ce s-a permis la începutul Lumii, în Legea Veche, pt a se înmulți lumea. Citește și te lămurește!

Patriarhul Daniel: ELOGIUL UNIRII ȘI AL ...REFORMISTULUI MASON ȘI ANTICREȘTIN ALEXANDRU IOAN CUZA

Razbointrucuvant, 24 ianuarie 2012

Gandul: PF Daniel: Orice unire este măreață și orice dezbinare este o pierdere

Numai un popor unit este un popor demn, iar orice unire este măreață și orice dezbinare este un rău și o pierdere, a spus patriarhul Daniel în cuvântul de învățătură rostit, marți, la slujba de Te Deum din Catedrala patriarhală. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, mitropolii Nifon al Țării Românești și Sofronie Miclescu al Moldovei, precum și alte persoane care în urmă cu 153 de ani și-au adus contribuția la înfăptuirea Unirii Principatelor Române au fost pomeniți, marți, după Sfânta Liturghie, la slujba de Te Deum oficiată de PF Daniel, împreună cu un sobor de preoți și diaconi.

“Nu știm care unire este mai mare. Orice unire este mare și măreață și orice dezbinare este un rău și o pierdere, deci astăzi, în ziua de pomenire a făptuitorilor unirii din 1859, noi mulțumim lui Dumnezeu pentru binefacerile Unirii. Mulțumim lui, respectăm memoria celor care au contribuit la Unire, cler, oameni politici și popor. Dar, în același timp trebuie să învățăm să lucrăm pentru unire și demnitate. Numai un popor unit este un popor demn, un popor care are o forță spirituală. Unirea aceasta trebuia făcută mai întâi în cugetare și simțire, cum spunea mitropolitul Nifon al Țării Românești, și apoi în faptele unității naționale. Să rugăm pe bunul Dumnezeu să ne ajute să cultivăm nu numai darul libertății, ci și darul unității. Când libertatea este responsabilă, ea ajunge la unitate națională, la unitatea comunității și la armonia creșterii valorilor spirituale și progresului nostru material”, a spus PF Daniel.

El a precizat că în Catedrala patriarhală și în clădirea unde a funcționat în 1859 Camera Deputaților, două locuri sfinte, este necesar ca în fiecare an să fie adusă mulțumire lui Dumnezeu și recunoștință făptuitorilor Unirii.

“Și să nu uităm că Unirea principatelor s-a făcut la București, deși entuziasmul a pornit de la Iași. Este o mare pagubă să uităm cele două momente, cel de la Iași, din 5 ianuarie și cel de la București, din 24 ianuarie, sau să le punem în competiție și concurență. Noi nu ne concurăm, ci mărturisim adevărul istoric, și anume că începutul Unirii Principatelor a fost la Iași și desăvârșirea Unirii Principatelor s-a făcut aici, la București. Iar biserica noastră, care a sprijinit foarte mult Unirea Principatelor, a fost răsplătită prin faptul că fosta cameră a Deputaților a fost donată Bisericii, pentru activitățile ei multiple, încât avem obligația să păstrăm darul sfânt al Unirii, al unității și să mărturisim binefacerile lui Dumnezeu în poporul român. Să dea bunul Dumnezeu să simțim bucuria unității și să transmitem flacăra aceasta a binefacerilor lui Dumnezeu celor din jurul nostru, și să nu

uităm și pe românii din afara granițelor țării, care, serbând acolo Unirea, cultivă unitate de cuget și simțire a întregului popor român de pretutindeni”, a adăugat patriarhul Daniel.

PF Daniel a explicat celor prezenți momentul Unirii din 24 ianuarie 1859, de pe Dealul Mitropoliei. *“Alături de Catedrala Patriarhală din București se află locul fostei clădiri a Mitropoliei Țării Românești, unde s-au desfășurat lucrările Adunării Elective din 1859, care a ales la 24 ianuarie pe domnitorul Moldovei, Alexandru Ioan Cuza, și domnitor al Țării Românești, înfăptuind astfel Unirea celor două Principate Române. În acest loc, pe cunoscutul Deal al Mitropoliei, reper al istoriei, credinței și culturii, loc al binecuvântărilor care aduc bucurie oamenilor, s-au desfășurat în urmă cu 152 de ani ceasurile Unirii, binecuvântate și susținute de rugăciunea Bisericii, momente pe care noi astăzi le rememorăm, cu respect și recunoștință”*, a spus PF Daniel.

Patriarhul a povestit, în discursul său, despre desfășurarea Adunării Elective a Moldovei din 5/17 ianuarie 1859 de la Iași, prezidată de mitropolitul Moldovei Sofronie Miculescu, când a fost ales domnitor Alexandru Ioan Cuza. PF Daniel a amintit și momentele cheie din ziua de 24 ianuarie, imediat după slujba de Te Deum oficiată în Catedrala mitropolitană (actuala Catedrală patriarhală). Atunci, deputatul Vasile Boerescu a propus Unirea prin alegerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza al Moldovei domnitor și în Țara Românească, ceea ce s-a și consfințit prin vot.

“În urma votului, după citirea biletelor, Mitropolitul Nifon proclamă numele domnitorului Țării Românești ales în unanimitate, și anume Alexandru Ioan Cuza, domnitorul Moldovei. La auzul acestei vești, poporul adunat pe Dealul Mitropoliei a fost cuprins de o bucurie de nedescris. Bucuria a fost vestită tuturor de dangătul clopotelor mitropoliei și al celorlalte biserici, «tot Bucureștiul era în picioare, de la Filaret la Dealul Mitropoliei, până la Băneasa»”, a adăugat PF Daniel, citând din nota unui cronicar al vremii.

În 8 februarie 1859, mitropolitul Nifon al Țării Românești l-a întâmpinat pe noul domnitor Alexandru Ioan Cuza în Catedrala mitropolitană din București.

PF Daniel a vorbit despre beneficiile realizării Unirii Principatelor Române și pe plan spiritual, respectiv organizarea unitară a structurilor bisericești din toate provinciile românești, sub conducerea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, confirmat de Alexandru Ioan Cuza prin Legea din 1864. În același timp, **prin demersurile lui Cuza către Patriarhia Ecumenică (1865) pentru obținerea recunoașterii autocefaliei, s-au creat și premisele ridicării Bisericii Ortodoxe Române, autocefale din anul 1885, la rangul de Patriarhie, în anul 1925.**

În această perspectivă, domnitorul a promulgat, la 3 decembrie 1864, Decretul organic, în care se arăta că *“Biserica Ortodoxă Română este și rămâne independentă de orice autoritate bisericească străină, în tot ceea ce privește organizarea și disciplina”* și că *“Sinodul general al Bisericii Române păstrează unitatea dogmatică a sfintei credințe ortodoxe cu Marea Biserică de Răsărit, prin coînțelegere cu Biserica Ecumenică a Constantinopolului”*.

Multe dintre reformele domnitorului Alexandru Ioan Cuza care priveau Biserica au fost foarte progresiste pentru acea vreme, iar unele măsuri luate de el au creat neînțelegeri și nemulțumiri.

Ca urmare a promulgării, în decembrie 1863, a Legii pentru secularizarea averilor mănăstirești, în timpul domniei lui Cuza s-au reglementat și principiile legale prin care statul se obliga să sprijine Biserica. În acest sens, s-a stabilit prin lege plata unei părți a salariului preoților de la bugetul de stat, sprijinirea învățământului teologic, seminarial și universitar, acordarea a 8,5 hectare de pământ bisericilor parohiale.

“Unirea Principatelor Române, începută la Iași în data de 5 ianuarie 1859 și desăvârșită la București în data de 24 ianuarie 1859, nu este «Unirea Mică», cum zic unii, ci «Unirea de bază», deoarece ea a constituit temelia pentru formarea în anul 1862 a statului român, numit România, temelie pentru obținerea independenței naționale românești în urma Războiului pentru independență din anul 1877, temelie pentru ridicarea României la rang de

Regat în anul 1881, și mai ales temelie pentru Unirea din 1 decembrie 1918, de la Alba-Iulia, ca Unire a Transilvaniei cu România, precedată de Unirea Basarabiei cu România, la 27 martie 1918 și Unirea Bucovinei cu România, la 28 noiembrie 1918. Pentru Biserică, Unirea Principatelor Române a fost temelie pentru recunoașterea oficială a autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române în anul 1885, iar Unirea de la 1 decembrie 1918 a constituit un element favorabil pentru ridicarea Bisericii noastre la rang de Patriarhie în anul 1925", a precizat PF Daniel.

Basilica: Domnia lui Alexandru Ioan Cuza

An de an, ziua de 24 ianuarie devine prilej de a rememora un fragment important al istoriei românilor, cel al Unirii Principatelor. Înfăptuită din dorința unei clase politice ai cărei reprezentanți fuseseră școliți în universitățile Occidentului și, deci, influențați de ideile reformatoare ale epocii, Unirea de la 1859 rămâne inevitabil asociată, în mentalul colectiv, de numele colonelului Alexandru Ioan Cuza, primul domn ales al Principatelor Unite.

Ales domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859 și apoi și domn al Țării Românești, pe 24 ianuarie, Alexandru Ioan Cuza devine astfel primul domn al statului ce va deveni la 1918 România Mare. Conștient de mandatul său și sprijinit de oameni politici valoroși, **colonelul Alexandru Ioan Cuza a reușit, în cei 7 ani de domnie, să reformeze radical noul stat, așezându-l în cadre moderne. Reforma agrară, învățământul primar obligatoriu, sistemul metric, reforma în justiție (codul de procedură penală și codul civil), organizarea armatei sunt doar câteva dintre cele mai importante reforme de care se leagă numele lui Cuza. Însă nu doar reformele au fost cele care au dat consistență anilor săi de domnie, ci și uriașul efort de a unifica nu numai sub aspect politic cele două Principate.** Un demers dificil, dat fiind faptul că era vorba despre două sisteme legislative, administrative și fiscale diferite, de două corpuri de armată complet diferite, pe care Alexandru Ioan Cuza a reușit să le armonizeze, pentru ca apoi să le poată moderniza. Acestor dificultăți li se adaugă și ostilitățile prezentate față de o parte a clasei politice a epocii, de marile familii boierești, rămase fără privilegii, dar și situația complicată dată de poziția unui stat nou, ce își făcea cu timiditate loc în familia celorlalte state ale Europei.

Cuza, un domn "nemuritor"

Sprijinit de colaboratori valoroși – iar numele lui Mihail Kogălniceanu este strâns legat de reformele pe care Cuza le-a inițiat -, primul domn al Principatelor **a reușit în doar șapte ani de domnie să pună bazele unui stat modern, care să se poată alinia pretențiilor Europei.** Reformele sale, ca și dreapta măsură de care se bucura poporul ori de câte ori domnul cobora în mulțime, au făcut ca simbolul Cuza să înceapă să fie construit chiar din epocă. "Îi plăceau băile de mulțime, îi plăcea să coboare în mijlocul poporului și poate de asta a și fost atât de iubit. El nu era genul de lider care să fie văzut doar la ocazii speciale, înconjurat de o suită care să-l îndepărteze de oameni. Apoi, Cuza rămâne în mentalul colectiv asociat și cu imaginea de militar. Iar uniforma imprimă un anumit respect. Or, această imagine de militar, de om serios, de cazon, de reformator au creat o imagine aproape legendară despre Alexandru Ioan Cuza", consideră lect. univ. dr. Ionuț Nistor de la Facultatea de Istorie a Universității "Al. I. Cuza" din Iași.

În plus, așa cum apreciază și Aurica Ichim, directorul Muzeului Unirii din Iași, "în timpul domniei lui Cuza începem să avem propriile instituții, propriile legi. Cuza fost un un domn deschis, un domn vesel, un domn-om. Toate acestea îl fac nemuritor".

Statul român modern, opera tandemului Cuza-Carol I

Regele Carol I, cel care a succedat domniei lui Cuza, s-a poziționat cu multă dificultate față de acest personaj rămas în memoria colectivă ca o personalitate-simbol, tocmai pentru că el reprezenta un reper indiscutabil pentru români. "În 1911-1912, la Iași se construia statuia lui Cuza din Piața Unirii; era finalizat doar soclul. Carol I a venit în vizită, iar autoritățile locale, știind că regele nu se simte foarte bine în preajma unor simboluri cum era Cuza-Vodă, au acoperit acel soclu cu o tribună, pentru a nu-i stârni resentimente", explică istoricul Ionuț Nistor.

Cu toate acestea, întreg setul de reforme începute de Cuza a fost preluat și dus mai departe de Carol I. *”Până la urmă nu putem înțelege modernizarea statului decât în acest tandem: Cuza – Carol I. Unul are meritul de a le fi început, celălalt de a le fi consolidat”*, a precizat Ionuț Nistor.

Momentul Unirii de la 1859 , ”recuperat” de istoriografia comunistă

După moartea lui Cuza, momentul 24 ianuarie, ca și figura ”domnului Unirii” au fost cu atât mai prețuite de români. În fiecare an, pentru a marca acest moment, se organizau evenimente publice, serbări școlare, dar nu existau manifestări populare de amploarea națională a celor de azi.

După 1945, momentul Unirii de la 1859, ca și figurile importante ale epocii, printre care și Cuza, au fost omise cu bună știință din cărțile de istorie. Istoricii care au studiat perioada susțin că acest lucru este perfect explicabil, în condițiile în care Cuza căpătase un aer de legendă în mentalul colectiv. De aceea, timp de mai bine de zece ani despre aceste momente nu s-a scris, fiind un subiect sensibil de interpretat din punct de vedere ideologic și politic. În plus, nu existau istorici care să poată scrie despre acel moment. *”Vechea generație de istorici era fie urmărită sau chiar închisă, cazul Gheorghe Brătianu fiind poate cel mai relevant, iar alți istorici nu trecuseră încă testele afilierii ideologice. Regimul nu avea încredere în vechea școală de istorie, care să mai scrie câte ceva despre momentele fondatoare ale statului și ale națiunii române, iar noua școală de istorie, care se forma, nu avea instrumentele necesare pentru a scrie despre astfel de evenimente; nu puteau scrie despre astfel de momente fără să știe cum se raportează puterea politică la acestea”*, explică lect. univ. Ionuț Nistor.

După retragerea armatelor sovietice de pe teritoriul României, în 1958, a început un minuțios proces de recuperare a valorilor și a momentelor fondatoare din istorie, cum era și cazul Unirii de la 1859, de care propaganda comunistă va încerca apoi să se servească.

Pe acest fond, în 1959, pe o perioadă de aproape două săptămâni ziarul ”Scânteia” a publicat articole care au culminat în ziua de 24 ianuarie, când au fost prezentate chiar fragmente din documente ale Unirii, iar figurile mari, printre care Alexandru Ioan Cuza, Mihail Kogălniceanu, Nicolae Bălcescu, au fost readuse în discuție.

”Aceștia au fost transformați în niște revoluționari ‘avant la lettre’. Regimul a încercat să-și caute în trecut originile și Unirea de la 1859 a fost un prilej fantastic pentru comuniști de a-și legitima puterea. Cuza a fost chiar valorizat excesiv. De ce? Sunt mai multe explicații. Trebuia găsit prototipul perfect al revoluționarului român – iar Cuza s-a mulat perfect pe tiparul acesta – de care aparatul de propagandă avea nevoie pentru a încerca să-l identifice pe Nicolae Ceaușescu ca reformator de stat, de societate și ca pe un revoluționar. I s-a construit lui Cuza un soclu foarte înalt, dorindu-se a fi o ipostază din trecut a lui Ceaușescu. O a doua explicație a valorizării sale excesive în perioada comunistă constă și în faptul că el trebuia pus într-o antiteză clară cu cei care i-au urmat la domnie, Carol I și restul regilor, pentru că regimul comunist nu accepta ideea de monarhie”, explică istoricul Ionuț Nistor. [...] (Articol publicat în Ziarul Lumina din data de 24 ianuarie 2012)

Nota noastră:

Recunoscând și cinstind momentul sacru al unirii Principatelor Romane, adaugăm două scurte observații elogiului pe care Patriarhul și ziarul său l-au adus domnitorului A.I. Cuza:

1. Surprinde portretul elogios și trăsăturile scoase în evidență ale lui A.I. Cuza, marele reformator – progresist neînțeleș la vremea sa! – care a modernizat România. Într-adevar, de un reformism extrem, chiar.

Biserica a fost transformată, în vremea sa, în departament social al statului! Nu a existat alta domnie mai vrăjmașă Bisericii până la regimul comunist decât domnia lui Cuza, care a depozat Biserica de propria sa putere economică, care a subordonat-o

strict puterii politice, ierarhii incozi fiind, de atunci, care pensionat, care alungat, care retras în vreo mănăstire obscură! O domnie care a prefigurat până și decretul comunist anti-monahal, interzicând călugăria până la o vârstă înaintată și condiționând-o de studii teologice; o domnie care a interzis pictura bizantină în bisericile orașelor și a impus pictura apuseană... etc.

Reformele agrare care, chipurile, ar fi fost făcute în favoarea țăranilor, sunt și ele un MIT. Reformele lui Cuza au fost doar de fațadă, pentru că țăranii au primit prea puțin pământ și obligațiile feudale au fost înlocuite de învoielile făcute de țărani cu boierii sau cu arendașii, învoieli care erau impuse acestora prin militari. Adică, o neobișnuită.

Modernizarea Romaniei, în viziunea lui Cuza, era o dictatură. Măsurile pe care domnitorul le-a luat în ultimii săi ani de domnie prevedeau crearea unui regim de autocrație personală. Acest lucru a provocat, până la urmă, reacția clasei boierești pașoptiste, care l-a alungat pe cel care își luase prea în serios misiunea de “vodă al modernizării României”, uitând să își împartă gloria istoriei cu această elită masonică. În noaptea în care a avut loc debarcarea lui Cuza, acesta se afla cu amanta sa – încă un motiv pentru care Biserica ar trebui, nu-i așa, să-i aducă elogiile neînfrânate!

GĂSIȚI VREO ASEMĂNARE CU CEEA CE TRĂIEȘTE ROMÂNIA ASTĂZI?

2. Unirea într-o adevăr și într-o sfințenie sau ORICE UNIRE? Chiar ORICE UNIRE este marea? Și chiar ORICE dezbinare e o pierdere? Nu spune, cumva, Evanghelia altminteri?

pe 25 Jan 2012 la 09:51 # 1. **cristi_g**

Recunosc ca pana sa va citesc eram si eu aburit de acest mit a lui Cuza. Ramane de mirare cum de s-a putut crea o astfel de aura in jurul unui dusman al tarii. Am ascultat zilele astea elogiile ale unor istorici cu pretentii. O marturie sincera am gasit totusi intr-un numar al Magazinului Istoric, acum vreo zece ani. Am aflat astfel ca “marele” Cuza a fost rapus de o boala si ingrijit in ultimele clipe ale vietii de o sotie iertatoare.

pe 27 Jan 2012 la 01:22 # 2. **Bellum religio**

“Fratele” isi lauda “fratele” si post mortem.

Asteptam Sinodul din februarie, si atunci vom vedea cine a avut dreptate. (un prim avertisment pentru cei care credeau ca m-am inselat: <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2012/01/19/patriarhia-romana-instrainata-de-popor-vaticanul-empatizeaza-cu-cei-saraci-la-intalnirea-cu-traian-basescu/>)

PF-ul lauda tare pe masonul Cuza? De ce oare?

“Si oricine a urmarit acest blog cu atentie, onestitate si ne-superficialitate de mai multa vreme, stie ca tocmai pentru ca am fost mereu APARATORI ai Bisericii, ai unitatii ei, si critici numai cand era cazul (nu tot timpul, ca bezmeticii, nu dând cu pietre in pastorii nostri), numai cu argumente punctuale, cu masura si CU DURERE, niciodata la modul demolator si absolutist” (admin @Bellum...)

Va inteleg DUREREA cu care recunoasteti ca PF-ul mai “deraiaza” uneori. Numai UNEORI. Pacat ca angajamentele masonice sunt pentru toata viata.

pe 27 Jan 2012 la 02:09 # 3. **admin**

@ Bellum: Este normal sa avem probitatea sa sanctionam punctual ceea ce este grav, si sa osandim faptele, nu persoana, cu atat mai mult cu cat, vrem sau nu vrem, e episcopul nostru. Si il meritam, crede-ne... Cat despre angajamente, nu avem dovezi si nu avem cum sa vorbim asa. Conteaza mai ales ce face omul. **Au mai existat, oricum, masoni (chiar ierarhi, se zice) care s-au dezis de masonerie, macar la sfarsit. Asumandu-si consecintele.**

Cat despre Cuza, in orice caz, prin FAPTE este FRATE de “anti-cruce” cu presedintele, deocamdata. Asemanarile sunt izbitoare. Chiar daca TB n-o fi numaidecat mason. Si asta e o pista falsa, pana la urma. Angajamentele se pot lua si altfel...

pe 27 Jan 2012 la 10:07 # 4. **Bellum religio**

@admin Pai, am auzit ca multi il catalogheaza ca atare, nu avem cum sa stim in mod concret, atat timp cat intre masoni functioneaza o anumita lege a "omertei", ei nedeconspirandu-si identitatea unul altuia. Dar, totusi faptele pot vorbi mai bine decat "buletinele de identitate masonica".

Iata un rationament, poate gresit, poate nu:

1. Primul patriarh al BOR a fost mason. Masonii si-l aroga ca "frate", alaturi de alti "frati" gen: Leon Gheuca; Veniamin Costachi; Melchisedec Stefanescu; Gherasim Clipa; Dionisie Lupu, etc. Culmea "ironiei" e ca sub patriarhatul sau, Sinodul BOR a condamnat masoneria (1937). S-a condamnat, dar nu s-a aplicat (politica aluia ce se intreba cu pacat daca Dumnezeu si dracul sunt frati). Visul acestui patriarh a fost ridicarea Catedralei Mantuirii Neamului.

2. Toti ceilalti patriarhi, pana la PF Daniel, au sperat ca acest vis al primului patriarh se va putea realiza intr-o zi. PF Teoctist, in ultimii ani de viata, a dus o campanie de punere in aplicare a acestui vis, dar s-a izbit de zidul "birocratiei". Locatia catedralei ba era aici, ba era acolo. Retineti, acest patriarh NU ERA MASON.

3. **Odata cu moartea acestuia (2007) si inscaunarea noului patriarh, dupa unii cu sprijinul masoneriei (exista un document pe internet intitulat: "Masoneria va inclina balanta in privinta noului patriarh", in cadrul caruia se prezinta o lista de masoni – ei insisi se recunosc ca atare – din Adunarea National Bisericeasca si din adunari eparhiale din tara), visul primului patriarh BOR prinde, ca prin farmec, contur. Se stabileste locatia viitorului complex al Catedralei, nimeni nu se mai opune, nici macar Basescu, care afirma ca el "nu avea biserica pe vas" – bine ca atunci era doar primar general al capitalei, iar acum presedintele cu care se pozeaza des PF-ul). Se anunta ca in acest complex se va construi si un mall cu parcare cu tot, cu centre de primire, cu de toate.**

4. Retineti: NIMENI DINTRE CEI CARE SE OPUNEAU INITIAL CONSTRUIRII CATEDRALEI NU O MAI FACE – mă refer la politicieni. Are oare PF-ul o asa mare "putere persuasiva"? Despre patriarhul Teoctist se spunea ca vizitatorii sai veneau cu ideile lor si plecau cu ale lui. Totusi, acest bland patriarh nu a reusit sa-i convinga pe cei de la putere in privinta catedralei. **Vine noul patriarh si-i convinge atat de tare, ca dau si bani de la buget pentru construirea ei.**

A NU SE INTELEGE prin aceasta ca sunt impotriva construirii acestei catedrale. Rationamentul se doreste un silogism din care să se traga o posibila concluzie in privinta "simpatiei", dacă nu a "apartenentei" PF-ului fata de aceasta organizatie zisa "discretă".

pe 15 Feb 2012 la 16:38 # 6. **constantin**

masonii sunt dusmanii poporului roman si ai credintei stramosesti, hulitorii lui Dumnezeu, luptatori impotriva lui Dumnezeu. cine se face mason se leapada de dreapta credinta ortodoxa si se uneste cu satana. acestia sunt condusi de fortele oculte din occident cu scop sa distruga credinta ortodoxa. blestematii de bilderbergi vor sa ne distruga. toata lumea tace, patriarhul tace, ierarhii tac. ma intreb ne mai doreste cineva binele, mai predica cineva in biserica despre pericolul care ne paste. parca am fi orbi. deja a inceput prigoana fratilor. ne lepadam de credinta fara sa ne dam seama. daca vedeti ca lumea tace cercetati scripturile cu evlavie si sinceritate si Dumnezeu vazand smerenia voastra va va lumina, nu mai asteptati de la altii invataturi ca nu le veti dobandi. mantuirea este individuala. cine se leapada de a predica adevarul in biserica, de pericolul care ne paste cu unirea bisericilor adica ecumenismul cel eretic se leapada de Hristos. ecumenismul este produsul masoneriei. **MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ ÎMPOTRIVA ECUMENISMULUI**

pe 15 Feb 2012 la 16:58 # 7. **admin**

@constantin Atentie sa nu va aflati intr-un pericol la fel de mare ca ecumenistii...

Exista, Slava Domnului, reactii ale Bisericii, nu toti ierarhii tac, sau daca o fac, nu toti sunt pe linia masonilor. Chiar aceasta marturisire este o dovada in acest sens.

<http://www.razbointrucuvant.ro/2009/06/03/marturisire-de-credinta-impotriva-ecumenismului-in-biserica-greciei/>

<http://www.razbointrucuvant.ro/2010/08/24/a-dezbina-cineva-biserica-este-un-rau-la-fel-de-cumplit-ca-a-cadea-in-erezie-nici-sangele-muceniciei-nu-poate-spala-acest-pacat/>

“Divide et impera e sistemul diavolului si al slugilor lui... **Sa se parasca unii pe altii, sa se vanda unii pe altii. Acest sistem il aplica ei peste tot**”. SI DESPRE ANTIHRIST, LEPADARE, PRIGOANA -

[...] Catapeteasma simboliza unitate, nu unire între două. **La noi le place hora unirii, nu unitate. De aceea ei îl respectă și îl admiră pe Cuza, care era francmason, care nu și-a respectat nici soția, nici legea, nu numai creștină, ci nici umană, care era [...]**

Alexandru Ioan Cuza și Maria Obrenovici – iubire pasională

Horia, 2 iunie 2010

De-a lungul istoriei, au existat iubiri pasionale, unele durabile și strălucitoare, altele trecătoare sau discrete, mulți parteneri preferând iubirea ascunsă, ferită de ochii lumii. Vă prezentăm un nou episod dintr-un serial despre marile iubiri ale planetei.

O frumoasă poveste de dragoste a avut loc între Maria Obrenovici, fiica lui Costin Catargi, și Alexandru Ioan Cuza, apreciată de unii, acceptată de Elena Cuza, soția domnitorului, dar criticată vehement de alții.

Alexandru Ioan I, primul domnitor al României, s-a născut la 20 martie 1820, la Bârlad, județul Vaslui. A fost fondatorul României moderne. Militar de carieră, subestimat de negativiști, a făcut dovada unor calități de necontestat. A fost un bun conducător, un politician echilibrat, un diplomat desăvârșit, un vizionar fără egal și artizanul unor realizări de prestigiu într-un stat tânăr, format din două principate pe care predecesorii le lăsaseră de izbeliște.

A fost fiul postelnicului Ioan Cuza și al Sultanei Cozadini care provenea dintr-o veche familie greco-italiană. Primii ani de școală, i-a petrecut la un pension francez din Iași, unde a fost coleg cu Alecsandri și Kogălniceanu. În 1845, a obținut la Paris licența în litere, după care s-a înscris la Facultatea de Drept și la Societatea economiștilor din același oraș.

După revenirea la Iași, este angajat în armată unde obține gradul de sublocotenent. Era tânăr și chipeș. Femeile roiau în jurul său. La vârsta de 24 ani, s-a căsătorit cu Elena Rosetti-Solescu, fiica mai mare a postelnicului Iordache Rosetti și a Catincăi Sturdza, rudă cu cele trei neamuri Sturdza, Balș și Cantacuzino.

Prima relație amoroasă extraconjugală a lui Cuza a fost cu Cocuța Conachi Vogoride, soția caimacamului Nicolae Vogoride. Rezultatul acestei iubiri pasionale nu a întârziat să apară. Tânărul ofițer a fost avansat în numai 45 de zile de la gradul de sublocotenent la cel de maior: la 16 martie 1857 era sublocotenent, peste opt zile locotenent, la 14 aprilie era căpitan și peste alte nouă zile a devenit maior. În 1858 a fost înaintat la gradul de colonel.

În anumite perioade, a fost pârcălab de Galați, ministru de interne al Moldovei, loțiitor de hatman și președinte al judecătoriei Covurlui.

După ce a fost ales domnitor al Moldovei, la 5 ianuarie 1859, va fi ales și domnitor al Munteniei, la 24 ianuarie, eveniment prin care s-a săvârșit Unirea Principatelor Române.

Măsurile imediate pe care le-a luat, în scopul modernizării țării au fost multe și diversificate. Printre altele, a creat instituții de cultură generală și de învățământ mediu. La 12 noiembrie 1859 a înființat Statul Major al Armatei în componența căruia intra Secția a doua, adică primul serviciu de informații militare, condus de sublocotenentul Gheorghe Slăniceanu.

În 1860, a înființat Universitatea de la Iași. A încheiat convenții diplomatice cu diferite

state, trimițând la Paris și Londra pe poetul Vasile Alecsandri, la Viena și Berlin pe doctorul Ludovic Steege, în Sardinia pe Ștefan Golescu, din echipă făcând parte și Costache Negri, Dimitrie Bolintineanu și alții. Pentru început rezultatele au fost modeste, mai ales că respectivii emisari au avut de a face cu șiretenia partenerilor de discuții. Datele se transmiteau în țară folosind un sistem anevoios prin poștă, prin curieri sau prin studenții aflați la studii în Occident.

În anul 1863, renunță la existența a două guverne, unul la Iași și unul la București. Va fi un singur guvern care va funcționa la București sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu, adus de la Iași împreună cu câțiva demnitari fideli. În 1864, înființează Universitatea București, Școala de Arte Frumoase și Școala de Medicină Veterinară. Poșta și Telegraful au fost preluate de către stat din mâna unor firme grecești. În fruntea lor, a fost numit Cezar Librecht, un personaj straniu care va genera ruptura dintre domnitor și apropiații săi. Reforma agrară a satisfăcut parțial dorința țăranilor. A pus capăt relațiilor feudale secularizând averile mănăstirești.

O parte din aceste măsuri au nemulțumit moșierimea, ducând la apariția primelor forme ale conspirației. Încep să urzească din umbră două mari rețele ale protestatarilor.

1. Mișcarea separatistă dorea anularea Unirii Moldovei cu Țara Românească și revenirea la vechile lor privilegii. Exponenții acestei mișcări erau Panait Balș, Constantin Șuțu și alții, unii chiar rude cu Elena Cuza, soția domnitorului. După arestarea acestora, din documentele găsite se putea constata că Șuțu urma să fie numit de turci domn al Țării Românești în urma scindării de Moldova. La rândul său, Barbu Știrbei era în program să revină la guvernare.

2. Rețeaua complotiștilor avea ca scop să-l determine pe Cuza să abdice și să-l expedieze în exil, mai ales că acesta avea intenția să desființeze Masoneria din care făcea și el parte. Conjurații nu erau alții decât cei pe care domnitorul îi amnistiase anterior pentru fapte de același fel: Ion C. Brătianu, C.A. Rosetti, Eugeniu Carada, Nicolae Golescu și alții. Ziarul clandestin Clopotul, condus de Eugeniu Carada, îndemna lumea la revoltă, nesupunere și asasinat, campania sa ducând la demisia guvernului Crețulescu. Cuza a respins această demisie înlocuind, total dezinformat, tocmai ministrii ce-i rămăseseră fideli.

Pe de altă parte, factorii principali ce trebuiau să gestioneze bine situația erau deconectați de realitate. Alexandru Beldiman, prefectul Poliției, și colonelul Zefcari, comandantul Comendurii București, au fost anihilați prin viclesug, atenția fiindu-le deturnată prin strategeme atent pregătite. Colonelul Zefcari a fost atras la un joc de cărți în casa lui C.A. Rosetti, unul dintre complotiști. La masa de joc, conform unui scenariu premeditat, colonelul câștiga mereu, fără să știe că cei din jur căutau ca, prin acest succes iluzoriu, să-l țină cât mai mult timp departe de gărzi. Domnitorul nu a fost avertizat că ceilalți comandanți trecuseră de partea celor ce doreau înlăturarea lui.

În scopul realizării acestei strategii, pentru a-l compromite pe cel vizat, Constantin Catargi, unul dintre uzurpatori, a direcționat-o pe Maria, fiica sa cea mare, să ajungă în patul domnitorului. Era o văduvă tânără, frumoasă, ispititoare și ambițioasă. Domnitorul era mare amator de aventuri. Între cei doi începuse deja, cu mai mult timp în urmă, o fierbinte poveste de dragoste.

Maria s-a născut la Iași în 1835. A fost căsătorită cu un general sârb, a devenit apoi soția lui Efreim Milos Obrenovici, mort în 1860, cu care a avut un băiat, Milan, viitorul rege al Serbiei. Era mai tânără decât Elena Cuza cu 10 ani, mai frumoasă și mult mai feminină. Dorea din tot sufletul să ia locul Elenei, motiv pentru care a întrebuințat toate armele arsenalului feminin.

Domnitorul îi cumpărase o locuință pe strada Amzei, nr. 3 din București, cu mobilă luxoasă, adusă de la Paris, cu covoare comandate în Orient și tablouri ale unor pictori celebri.

În urma iubirii pasionale ce a avut loc între ea și domnitor au rezultat doi copii înfiați de Elena, deoarece nu putea să-i ofere lui Cuza acest dar. Cei doi băieți au primit numele de Alexandru și Dimitrie. Primul suferea de o boală cardiacă. În 1889 s-a căsătorit cu

Maria Moruzi și după șase luni a murit la Madrid în timpul unei excursii. Cel de-al doilea avea o afecțiune pulmonară incurabilă, motiv pentru care, deprimat, s-a sinucis în 1888, la Ruginoasa.

Gurile rele șopteau pe la colțuri că Elena Cuza a fost deosebit de răbdătoare cu interminabilele aventuri ale soțului. Și-a permis, totuși, câteva clipe de consolare în brațele căpitanului Mitică Pruncu și ale colonelului Mavrichi.

Revenind la noaptea loviturii de stat din 11/23 februarie 1866, surprins în pat cu amanta, conjurații l-au forțat pe domnitor să iscălească actul de abdicare. În orele următoare, Cuza a plecat cu Maria spre Viena. Elena Cuza care dormea în altă aripă a palatului a aflat vestea abia dimineața, când cei doi amorezi erau departe. I-a ajuns în cele din urmă, după care toți trei și-au continuat exilul la Florența, Paris și Heidelberg.

În timp ce se afla în această izolare impusă, în anul 1870, Cuza a aflat că a fost ales deputat de Mehedinți. Cu toate că a fost validat de Cameră, a refuzat să vină în țară să preia mandatul. A murit în seara zilei de 15 mai 1873 la hotel Europa din Heidelberg, în urma unei complicații la plămâni. Avea 53 de ani.

Corpul neînsuflețit a fost adus în țară și înmormântat pentru început la Ruginoasa, lângă Iași. În anul 1944, în intenția de a fi protejat în fața invaziei sovietice, a fost mutat la Curtea de Argeș, pentru ca, în final, osemintele să fie depuse la Biserica Trei Ierarhi din Iași.

Maria Obrenovici s-a sinucis la Dresda, în anul 1876. Există și bănuiala că a fost asasinată pentru spionaj. A fost adusă la Iași și înmormântată la Biserica Sf. Spiridon, după care a fost mutată în cavoul familiei Catargi, din cimitirul Eternitatea, de către noile autorități.

Elena Cuza s-a stins la 2 aprilie 1909 și este înmormântată la Solești. Cu trei luni înainte, la împlinirea a 50 de ani de la Unire, l-a primit pe Nicolae Iorga înconjurat de mai mulți studenți, în locuința ei din Piatra Neamț. Avea mari emoții la vârsta de 83 de ani. Istoricii au considerat-o ca făcând parte din categoria oamenilor – giuvaer, pentru răbdarea și toleranța cu care și-a păstrat căsnicia. Admiratorii nu pot să facă altceva decât să-i prețuiască strălucirea.

Maria Obrenovici, amanta care îl strivește pe marele Cuza

Historia.ro, Autor: Mircea Duțu

În urma unui sondaj de opinie realizat în rândul studenților de la universitățile bucurestene, la începutul anului 2002, în topul personalităților care au influențat pozitiv istoria românilor se afla Alexandru Ioan Cuza cu 62% din optiuni, urmat, la distanță, de Mihai Viteazul, cu 54% și Ștefan cel Mare, cu 42%. Așadar, "Domnul Unirii", Cuza Vodă, rămâne extrem de popular. Istoria îl consacră pe domnitor ca omul providențial al Unirii, ca acela care a dat pământ țăranilor, a introdus în țară obligativitatea învățământului primar și ca un luptător împotriva corupției (de atunci a rămas celebră "ocaua lui Cuza").

A fost, totuși, omul marilor reforme

Domnia lui Cuza a reprezentat, în esență, un sir de reforme introduse în ritm accelerat, într-un rastimp scurt pentru timpul cel lung al istoriei (1859-1866), în scopul de a racorda țara și oamenii ei la normele și cerințele Europei de atunci, firește în modalitățile și pe măsura posibilităților din anii Unirii. De aceea, cărmuirea lui Cuza are o semnificație deosebită în zilele noastre.

Astfel, Cuza-Vodă rămâne în memoria colectivă drept o personalitate exemplară. Și, totuși, o altă fatetă a personajului, poate tot atât de spectaculoasă, a rămas în penumbra, fiind mai puțin cunoscută: este vorba de viața amoroasă tumultuoasă a printului Unirii, plasată în contrapunct cu sobrietatea imaginii sale publice. O fatetă deosebit de importantă, asupra căreia, chiar dacă s-a păstrat o anumită tăcere, acceptată cu înțelegere de către istorici, ea a avut un impact puternic asupra desfășurării evenimentelor, mai ales în privința celor aferente ultimilor ani de domnie și a actului abdicării.

Într-adevăr, altfel nu se poate explica sfârșitul aproape lamentabil al unei domnii în sine

deosebit de rodnice, poate cea mai bogata în transformari înnoitoare pentru societatea româneasca. Fiind înainte de toate barbat, în plenitudinea semnificatiilor cuvântului, cu plusurile si mai ales cu minusurile sale, militarul si omul politic de succes Al. I. Cuza datoreaza cresterea si decaderea sa publica femeii, fie ca ea s-a numit Cocuta Vogoride, Elena Doamna sau Maria Obrenovici, la care se adauga multe altele, de circumstanta, ramase sub zodia anonimatului.

În plus, tot un tabu ramâne si tema coruptiei, ajunsa la apogeu în ultimii doi ani ai domniei si promovata mai ales de camarila crescuta ca un cancer în jurul domnitorului. De fapt, era vorba de o "camarila de femei", cum o denumea un apropiat al lui Cuza, poetul Dimitrie Bolintineanu, pentru ca, desi formata din barbati, acestia erau dirijati din umbra de femei, care își valorificau din plin darurile trupesti si farmecul personal.

Autorul "Umbrei lui Mircea la Cozia" descria astfel proliferarea coruptiei la nivelul societatii românesti de atunci: "*Curtea avea favoriti, ministrii aveau asemenea, prefectii aveau asemenea, subprefectii aveau asemenea; acesti favoriti erau uleiul care ungea roatele machinei regimului*".

În aceasta perspectiva, investigarea vietii amoroase a Printului Unirii releva nebanuite implicatii si conotatii, inclusiv politice, pentru cunoasterea adevarata a unor memorabile pagini de istorie.

Scurta biografie fara interpretari

Cel mai probabil (întrucât există unele divergențe între istorici), Alexandru Ioan Cuza s-a născut în Bârlad, la 20 martie 1820, tatăl Ioan fiind scoborător dintr-o veche familie moldoveană, iar mama Sultana, născută Cozadini, provenea dintr-o familie greco-italiană, de pe malul european al Bosforului, ai cărei membri ajunseseră și pe malurile Dunării. A avut un frate Dumitru, mort tânăr, într-un accident de călărie și o soră Sultana. Pătrunde în tainele învățaturii, urmând până în 1831 cursurile pensionului francez al lui Victor Cuvengin de la Iași (unde îi are drept colegi pe colaboratorii de mai târziu: M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, E. Alcaz), iar apoi la Paris își ia bacalaureatul în litere, la 8 decembrie 1835. Deși îl atrăgea medicina, experiența unei lecții practice de disecție la morga unui spital parizian îl face să renunțe la cariera medicală și să se înscrie la Facultatea de Drept, pe care nu o termină însă.

Din păcate, nu există nici o fotografie a lui Cuza Voda. Arta fotografică făcea abia primii pași, în momentul perioadei de glorie a protagonistului istoriei noastre, iar după abdicarea sa din tronul de principe, interesul de a i se realiza imaginea fotografică a scăzut total.

Dupa toate probabilitățile, A. I. Cuza avea un fizic plăcut, era de înălțime medie, zvelt, cu ochi căprui, părul blond, cu pielea alba a feței și, cel puțin la maturitate, purta mustață și barbișon (copiind într-un fel pe Napoleon al III-lea). Toate portretele oficiale ni-l prezintă în uniformă militară atât de draga doamnelor timpului, ceea ce ne arăta grija pentru aspectul fizic și preocuparea de a transmite posterității o imagine corespunzătoare și din acest punct de vedere.

Mai tânără cu șase ani decât Alecu, Elenco (Elena) Doamna era mai puțin dăruită de Dumnezeu cu atuuri fizice. De o talie medie, cu ochi căprui și păr castaniu închis, avea fața smeadă, rotundă, un corp nu prea bine proporționat. Degaja un aer de "femeie de casă", cuminte și ocrotitoare, care știa bine care îi sunt locul și rolul pe care le acceptase și le juca pe măsura. Nu strălucea în public, dar se impunea prin tact și seriozitate. Posteritatea l-a cunoscut mai ales prin sumedenia portretelor oficiale. Faptele sale l-au descris însă poate cel mai bine.

Revenit în țară fără o diplomă de licență, încearcă și reușește să se afirme în cariera militară, înscriindu-se cu gradul de cadet la 15 septembrie 1837. Dar nici viața armelor cu rigorile ei nu pare să-l fi atras în mod deosebit, "evadând" ulterior de aici în mai multe rânduri, pentru a exercita mai ales funcția de prezident al Judecătoriei ținutului Covurlui (prima dată în 1842), dar și pe cea de director în Ministerul de Interne sau de pârcalab de Galați. În toate aceste funcții, Cuza s-a remarcat printr-un respect desăvârșit al legii, printr-o

cinste exemplară și, totodată, printr-o adâncă înțelegere față de țărâtime (C. C. Giurescu). În acest context, intra în jocul pregătirii Unirii Principatelor, fiind ales mai întâi domn al Moldovei (la 5 ianuarie 1859) și apoi și al Valahiei (24 ianuarie 1859).

După o domnie rodnică, la 11 februarie 1866, în urma unei lovituri de palat, organizată de "monstruoasa coaliție", este înlăturat de la domnie și ia calea exilului. Se stinge din viață la 15 mai 1873, la Heidelberg (Germania), în urma unei boli de inimă. Avea numai 53 de ani. Trupul îmbălsămat al marelui dispărut a fost adus la Ruginoasa.

Fire de boem

Cel mai competent "biograf" al sau, istoricul C. C. Giurescu, îl caracteriza astfel: *"Era un om simpatic si inteligent, având replica prompta si ascutita. Chiar si slabiciunile sale - nu dispretuia, mai ales nu dispretuise în tineretele sale, un pahar de vin bun si omagia frecvent sexul frumos - erau din acelea pe care contemporanii le priveau cu îngaduinta. Pe de alta parte, nu era nici un ambitios doritor de a face, cu orice pret, cariera si nici nu umbrea pe ceilalti prin mari însusiri de orator - ca M. Kogalniceanu, de talent - ca Alecsandri sau de prestigiu - ca Negri. I se cunostea firea dezinteresata: nu se folosise niciodata de slujbe spre a face avere, ca altii". Si totusi... Daca orice putere corupe, iar cea absoluta cel mai mult, spre sfârșitul domniei s-a mai schimbat, contaminat mai ales de anturaj.*

O autoare a biografiei Elenei Cuza surprinde astfel firea și tabieturile domnitorului: *"Cuceritor când voia, prietenos cu cei de aproape, lua parte la mai toate petrecerile, unele din ele destul de scandaloase pentru cei care tineau la buna lor faima. Dupa obiceiul deprins de la Paris, unde fusese lasat fara nici un control în timpul vârstei critice, Alexandru Cuza își petrecea multe nopti cu prieteni usuratici, care-i speculau firea nepasatoare, gata sa le împarta tot ce avea si sa le mai ramâna si dator. Patimas la jocuri de carti, își pierdu mai târziu multe proprietati mostenite de la parinti"* (Lucia Bors, Doamna Elena Cuza, 1940). Asadar, fire de boem, dezinteresat de starea materială, usuratec și nestatornic, atins de "patima" jocului de carti și atracțiile sexului frumos, domnitorul Cuza nu a putut rezista tentațiilor de om, iar aceste slabiciuni omenesti au fost exploatate din plin de cei interesati.

Dupa "scoala vietii" din Paris, se întoarce acasa fara studii

Inițierea sau "ucenicia" într-ale amorului și le-a facut Alexandru Cuza în timpul studiilor sale de la Paris din perioada 1835-1837. Trimis aici la dificila vârstă a adolescenței (15 - 17 ani) și fara nici un control din partea familiei, tânărul și falosul moldovean, în vinele caruia curgea și sângele navalnic italian și grecesc al rudelor din partea mamei, a cazut pradă capcanelor vietii mondene pariziene.

Este epoca descrisa cu atât talent de Balzac, cu saloane stralucind de multe femei frumoase și influente: Marceline Desbordes-Valmores, Georges Sand, Sophie Gay, Dna Recamier, ducesa de Castries, contesa GuidoboniVisconti... Aici se consumau iubiri patimase, se cheltuiau multi bani, se teseau intrigi, se risipeau destine și averi. Aici moda avea limbajul sau deosebit de precis și de elocvent; ea exprima stări sociale, sentimente și atitudini. Este perioada lui Rastignac, Lucien Sorell, Eugenie Grandet, Mos Goriot. Iata un portret al tânărului vremii: *"Aproape toti tinerii sunt supusi unei legi care pare inexplicabila, dar care izvoraste din însasi tineretea lor si din furia cu care se avânta în desfatari.*

Bogati sau saraci, ei nu gasesc niciodata bani pentru cele de trebuinta vietii, dar gasesc totdeauna, când e vorba sa-si îndeplineasca un capriciu. Risipitori cu tot ce pot dobândi pe datorie, ei se dovedesc avari cu tot ce trebuie sa plateasca cu bani pesini și par a se razbuna pentru ceea ce nu au, risipind tot ceea ce pot avea..." Si iata și lumea femeilor: *"As fi în stare sa pun capul, contra unui firicel de salata din stratul aces-ta, ca vei intra în cel mai cumplit viespar cu cea dintâi femeie care îți va placea, fie ea bogata, frumoasa și tânara. Toate sunt în conflict cu legea, toate sunt în razboi cu barbatii lor, în toate privintele.*

N-as mai ispravi niciodata daca as sta sa-ti lamuresc toate târguielile care se fac pentru amanti, pentru rochii, pentru copii, pentru cheltuielile casei sau pentru vanitate, rareori, din virtute, crede-ma. De aceea, omul cinstit este inamicul tuturor. Dar ce socoti ca este un om cinstit? La Paris, om cinstit este cel care tace și refuza sa ia parte la împarteala generala".

(Balzac, "Mos Goriot")

Îmbraca haina militara, pentru ca asta placea femeilor

Ratacit în aceasta lume seducatoare, dar deosebit de scumpa, tânărul Cuza nu rezista. Face mai multe tentative de a urma o facultate, după obținerea bacalaureatului în 1835, la început Medicina, iar apoi Dreptul, dar fără succes și se retrage în țară (1837), după dictonul "decât codas la oras, mai bine în satul tau fruntas". Este de presupus ca, prin firea sa moderna și nestatornică, liber precum pasarile cerului, tânărul evadat din austerul târg al Iesilor a căutat în cosmopolita capitală franceză, sub îndemnul instinctelor vârstei, împlinirea tuturor dorințelor. Lipsa de bani l-a făcut să frecventeze localurile de jocuri de noroc, dar și case intime nu cele mai de lux, fapt care i-a determinat pe părinți să-l recheme în țară. Totuși, deprinderile tinereții s-au întipărit asupra comportamentului său pe viață.

După eșecul parizian, întors în țară, Cuza decide să se consacre carierei militare, mai puțin pretentioasă în plan intelectual, care îi conferea un anumit statut social, inclusiv material. Totodată, Cuza știa că, mai întotdeauna, uniforma de ofițer atragea ca un magnet femeile galante. Așa se face că, la 15 septembrie 1837, este primit și înscris în armată cu gradul de cadet. Nu întâmplător, se stabilește la Galați, oras pe Dunăre, cu o bogată lume cosmopolită, aflat pe fluxul transportului și comerțului internațional al timpului. Aici avea multe localuri mondene, un cazino unde negustorii bogați sau îmbogățiți (mai ales în urma comerțului cu cereale și lemn) își jucau norocul și își pierdeau noaptea. Cuza nu era un bator, dar fuma mult și consuma cafea fără măsură.

Excesul de tutun, de cafea neagră și timpul irosit aveau să-i afecteze inima și să-i grabească sfârșitul, pe fondul bolilor de plămâni și de inimă de care suferea. Pe lângă multe aventuri amoroase cu femei întâmplătoare, insignifiante, își dezvoltă și cariera de cartofor, pe care și-a exercitat-o din plin la Cazinoul din Galați. Aici l-a întâlnit pe belgianul Charles Liebrecht, temutul și atotputernicul membru al camarilei de mai târziu, chelner și marcher de biliard. Personaj versat, acesta a speculat din plin slăbiciunile omenesti ale pârcalabului și-i făcea legături cu femei galante și chiar îl ajuta să câștige la cărți și îl împrumuta cu bani spre a putea ieși din situații financiare dificile. În mod deosebit, lui Cuza i-a plăcut puterea, din moment ce, dincolo de timpuri și moravuri, a rămas mereu în funcții publice: fie ofițer, fie președinte de judecatorie, fie pârcalab și întotdeauna la Galați (județul Covurlui), unde se instalase după revenirea la Paris. Firea risipitoare și practicarea jocurilor de noroc ori frecventarea localurilor de plăceri au făcut să-și risipească repede averea moștenită, iar leafa sa-i fie întotdeauna insuficientă. Starea de nevoie materială l-a determinat, printre altele, să se căsătorească, la 30 aprilie 1844, cu Elena Rosetti, fiica postelnicului Iordache, o familie bogată și reprezentativă pentru Moldova timpului. Mariajul i-a asigurat, pentru o bună bucată de timp, un anumit confort material.

O casnicie anosta

Căsătorit la 30 aprilie 1844, cu Elena (Elenco) Rosetti, fiica postelnicului Iordache și a Ecaterinei, născută Sturdza, Alex. Cuza nu va renunța total la modul de viață dus până atunci. El avea 24 de ani, funcționa ca magistrat, iar tânăra soție avea 18 ani și era casnică. Proaspata familie s-a instalat la Galați, unde sotul se stabilise mai de mult. Părinții din ambele părți rămăneau mai ales la țară, preocupați cu treburile agriculturii.

La numai trei săptămâni de la nunta și despartirea de părinți, Elena constata într-o scrisoare că lipsa mamei îi "era tare grea". Da apoi relații despre plictisul care o încerca și pe care căuta să-l alunge prin croșetatul de portofele și alte obiecte de îmbracaminte sau făcutul de dulceață; vapoarele aduceau, la nevoie, stoffe și materiale dintre cele mai diverse. La 18 octombrie, fiica îi trimitea, la Golesti, Ecaterinei Rosetti "zece chitre" și o ruga să o ierte că sunt așa de puține, întrucât "se găsesc foarte greu la Galați, căci toate care au sosit au fost expediate la Iași". Grijiulie, în toate scrisorile, ca un fel de leitmotiv, soția își scuza sotul că nu scria nimic socrilor, astfel că "fiind foarte ocupat... m-a rugat să-ți transmit respectuoase salutări de mâini". Într-o altă depesă către familie, transmisă tot din Galați, în prima zi a Crăciunului anului 1844, tânăra domniță notează, nu fără un ascuns amar, printre altele: "Nu

am noutati sa va dau, caci ies foarte rar, negasind placere decât la mine acasa; încolo societatea din Galati este de o monotonie fara asemanare".

Putin mai târziu nota ca "în ceea ce priveste relatiile, cunosc pe toate doamnele din Galati, dar frecventez doar pe doamna Ghica". Ca de obicei, formula de politete: "*Alex ar fi dorit sa-ti scrie el însusi câteva rânduri, dar cum este la tribunal, îmi fac datoria sa-ti trimit, din partea lui, respectuoase sarutari de mâna*". În alta scrisoare, Elena adauga alte informatii privind aspecte ale vietii sale anoste: "Nu fac decât sa citesc si sa lucrez toata ziua. La Iasi nu vom merge iarna aceasta, caci sotul meu are treburi care nu-i permit sa paraseasca Galatiul".

În aceasta situatie, scrisorile de la parinti, de la frati ori de la simple cunostinte erau aproape singurele bucurii pentru "exilanta" de pe malurile Dunarii. Sotul Alecu Cuza era deosebit de ocupat cu treburile publice, încât nu putea nici macar sa scrie câteva rânduri socrilor; pleca uneori la Iasi pentru saptamâni si nimeni nu-i cerea socoteala. Despre cum își umplea el timpul liber, istoricii ne lasa doar sa banuim. Despartirea de familie avea sa devina câtiva ani mai târziu regula; evenimentele de la 1848, pregatirea Unirii, calatoriile în strainatate pentru diverse cure si tratamente aveau sa contribuie la formarea unui anumit "zid" între cei doi sotii. Plictisul conjugal si predispozitia naturala a lui Cuza spre aventura amoroasa aveau sa conduca la situatii clasice de adulter gen menage a trois.

Se îndragosteste de Cocuta Vogoride

Prima relatie amoroasa extraconjugală mai cunoscuta este cea cu Cocuta Vogoride, nascuta Conachi, sotia caimacamului Nicolae Vogoride. Aceasta legatura explica relatiile speciale cu noul cap al statului, dupa plecarea domnitorului Grigore Al. Ghica în septembrie 1856, desi Vogoride a fost un antiunionist înfocat. Astfel, în februarie 1857, Cuza este numit din nou pârcalab al Covurluiului si apoi reinte-grat, la cerere, în armata, cu gradul de sublocotenent si atasat al Statului Major Superior. Mai târziu, în numai 45 de zile, Vogoride îl avanseaza pâna la gradul de maior (la 16 martie, sublocotenent; 24 aprilie, locotenent; la 24 aprilie - capitan, iar la 3 mai, maior. Sigur pe sine, mai bine zis pe sentimentele Cocutei, Cuza își permite ca la 24 iunie/6 iulie 1857 sa-si dea demisia cu ocazia alegerilor masluite de caimacam.

Apoi, dupa anulara scrutinului, prin interventia marilor puteri, la 24 august 1859, accepta iarasi propunerea de colaborare a lui Vogoride si este înaintat la gradul de polcovnic (colonel). Putin mai târziu, este numit printr-un înalt Ordin de zi ajutor al Hatmanului Militiei (oastei) Moldovei. Explicatiile istoricilor oficiali cum ca aceasta atitudine a caimacamului - aproape biblica (de a întoarce obrazul spre a fi lovit si pe cealalta parte) - s-ar explica prin dorinta de a-l avea aproape nu rezista, întrucât pozitia unionista a lui Cuza era arhicunoscuta si oricât de duplicitar si-ar fi jucat cartea, nu putea sa-l însele într-o asa masura pe antiunionistul N. Vogoride. Mult mai credibila este influenta Cocutei, sotia caimacamului, care, îndragostita de Cuza, iar Vogoride de ea, a tinut "cald" lantul slabiciunilor sentimentale.

Mai ales sentimentele iubirii, la care s-au adaugat cele patriotice, au facut-o pe Cocuta Conachi sa-si tradeze sotul si sa trimita scrisorile compromitatoare pentru Nicolae Vogoride, privind falsificarea alegerilor din 1857, pârcalabului de Galati care le-a folosit în denuntarea ilegalitatilor si anulara scrutinului. Cum sotul nu stia nimic, dimpotriva, dorea sa-l aiba aproape pe Cuza, speculatiile s-au facut pe o "conspiratie" de natura pur politica, banuit fiind mai ales Negri, decât adevaratii vinovati.

Urmeaza Maria Obrenovici

Episodul cel mai discutabil si mai controversat al vietii amoroase a lui Alexandru Cuza ramâne relatia sa cu sârboaica Maria Obrenovici. Fire prea navalnica, meridionala, casatorit cu o femeie insipida, din interes material, care, în plus, avea "defectul" fizic de a nu putea face copii, Cuza Voda s-a îndepartat treptat de caldura caminului conjugal spre a se deda la numeroase aventuri amoroase. Casnicia viitorului domnitor, vesnic hartuit de datornici, s-a destramat treptat într-un lung sir de suferinta pentru sotie.

Peripetiile alegerilor, desemnarea ca domn al celor doua principate, stabilirea la Bucuresti, calatoriile în strainatate ale doamnei Elena pentru tratament au constituit fondul

general pe care Alexandru a devenit o prada deosebit de tentanta pentru femeile epocii. Iar prima care a atacat cu inteligenta si poate "cu program" a fost frumoasa printesa din casa domnitoare a Serbiei, Maria Obrenovici. Începuta timid, relatia avea sa devina una puternica, cu multe date politice, specifice unei atari legaturi sentimentale. În orice caz, în privinta lui Alexandru Cuza a fost vorba mai întâi de o atractie fizica, de o aventura de o noapte transformata ulterior, treptat, într-o dragoste puternica, statornica si înrobitoare.

Ar fi prea romantic, dar putin credibil ca aceleasi lucruri sa se fi întâmplat si cu Maria. Oricum însa, strânsele legaturi ale familiei sale cu Rusia lasa deschisa poarta speculatiilor privind rolul sau de "Mata Hari" pe lângă cercurile conducatoare din România, în frunte cu chiar domnitorul tarii. Si totusi, amanta i-a daruit principelui doi fii, pe care tatal natural i-a înfiat si i-a adus la Palat, dându-i în seama sotiei legitime. Relatia dintre cei doi nu a avut nimic cu fidelitatea între cei doi parteneri; Maria a avut legaturi si cu alti barbati, nascând chiar si copii conceputi cu acestia.

Kogalniceanu - însarcinat cu racolarea de femei usoare

La rândul sau, Alexandru, dornic de noi si noi aventuri, nu ezita sa plece noaptea prin Bucuresti travestit, singur sau însotit de vesnicul sau consilier Mihail Kogalniceanu, spre a vizita diverse adrese confidentiale, cu ibovnice de lux. Preferate erau oachesele tinere si focoase. Un carnetel descoperit în arhive arata ca sobrul Kogalniceanu, care avea sa proclame la 9 mai 1877, în parlament, independenta României, își "bifase" nu mai putin de 700 de experte într-ale amorului, pe care cheltuisse o avere!

În toate ocaziile, indiferent de cel cu care împartea relatia amoroasa, Maria Obrenovici a stiut sa-si impuna rangul de metresa preferata. Asa a fost si în relatia ei cu Voda Cuza.

La putin timp dupa începerea idilei, la 12 martie 1862, domnul stapânitor cumpara cu 7.000 de galbeni împaratesti, de la Manolache Zefcari, o casa cocheta, situata în strada Biserica Amzei. Era o constructie relativ mica, dar bine împartita, amplasata pe o strada nu prea frecventata, dar în acelasi timp aproape de Palatul domnesc si cu iesire la cea mai importanta artera de circulatie a vremii: Podul Mogosoaiiei.

"Desigur ca, înainte ca Maria Obrenovici sa se mute, casa a fost înzestrata cu tot ce era necesar. Mobile luxoase comandate la Paris, covoare persane si franceze, tablouri si tot felul de obiecte ornamentau interiorul casei în care Maria trebuia sa locuiasca si sa primeasca totdeauna pe cel care-l robise si care, în oarba lui pasiune, nu tine seama de onoarea tronului, de morala societatii, de <gura lumii> si nici de mult întelegatoarea lui sotie care stia totul, dar care în marea si sincera ei dragoste si admiratie trecea cu vederea nesabuitelile fapte ale sotului sau.

Dar Maria ramâne preferata

Zile, luni si ani de-a rândul, Cuza Voda si-a petrecut multe ore din zi si din noapte în casa de pe strada Biserica Amzei. Oamenii din mahala au vazut de multe ori pe domnul în civil, de statura mijlocie, care oricât ar fi fost deghizat, era usor de recunoscut prin mustata si barbison, imitatie dupa Napoleon al III-lea. Toate acestea s-au înregistrat în condica vie si nescrisa a mahalalei si s-au pastrat prin traditie pâna în zilele noastre. Pâna acum vreo 25 de ani se mai aflau unii batrâni care le stiau, fiindu-le povestite de bunicii lor. Iar ca dovezi concrete ca Maria Obrenovici a locuit aici se mai gaseau înca pâna la demolare multe marturii în aceasta casa: tablouri frumoase, icoane pretioase, carti rare, o frumoasa tabachera în filigran cu cifrul domnitorului si un birou-secretarie; acesta din urma se afla actualmente în colectia unui muzeu din provincie, iar tabachera în posesia doamnei Elena Butculescu, ultima proprietara a casei.

Spre sfârșitul domniei lui Cuza Voda, îndrazneata Maria, plina de pretentii si vanitate, nu era multumita cu casa ce-i fusese destinata. Voia sa fie vazuta de tot mai multi oameni ca ea e singura femeie preferata de Voda, ca poate oricând, neanuntata, sa intre la palat, ba în cele din urma sa ia masa separat cu domnitorul. Asa s-au întâmplat lucrurile si asa i-au apucat evenimentele din noaptea de 11 februarie 1866". (George Potra, Din Bucurestii de ieri, Editura Stiintifica si Enciclopedica, Bucuresti, 1990, vol. I, pag. 507).

Firește, galantul Voda și-a manifestat amorul față de Maria prin numeroase daruri, în bani și bijuterii, favoruri pentru rudele și apropiații acesteia. **Totodată, Maria a exploatat slăbiciunea domnitorului pentru ea, smulgându-i secrete pretioase din viața politică, pe care a știut să le valorifice în cercurile interesate.**

Famiile nobile încep să evite balurile de la Curte

Ca toate metresele (Maria fiind din acest punct de vedere o vrednică precursoră a Elenei Lupescu!), și cea a lui Cuza a creat și mai ales cultivat o camarilă coruptă și intrigantă. Ea a fost inclusă în cercul de afaceri și corupți de nimeni altul decât C. Liebrecht (al cărui palat constituie astăzi Casa Universitarilor din București), mâna dreaptă a lui Cuza, ce și-a construit până și un propriu serviciu secret. Așa cum nota C. C. Giurescu, acesta "**știuse să câștige și simpatia și încrederea frumoasei Maria Obrenovici, prietena lui Cuza. Devenise confidentul ei; o îndatoră prin diferite servicii personale; cumpără de pildă, pentru ea, în 1865, cai în valoare de 202 galbeni; achită, de asemenea, diferitele taxe de întreținere privind atelajele ei. O împrumută chiar și cu bani**". Intimitatea dintre cei doi a făcut chiar ca gurile rele să clevească de existența a ceva mai mult, date fiind naravurile femeii, în sensul că seful camarilei ar fi fost, de fapt, tatal copiilor înfițați de Cuza și considerați drept ai săi!

Excentricitățile relației și vătăta sa dimensiune de corupție au creat în epocă, mai ales în rândul clasei politice, un puternic curent de opinie de dezaprobare. În ciuda avertismentelor și criticilor din partea apropiaților și a reacțiilor uneori violente ale opoziției, Domnul nu a acceptat în nici un chip să înceteze relația cu Maria sau cel puțin să o acopere cu o binevenită discreție. Dimpotrivă, a adus-o la palat, supunând-o pe doamna țării la supliciiul rusinii. Marea majoritate a lumii evita anturajul printului, care devenise un loc rau famat. Doamnele de neam, cu bună reputație și soții lor evitau balurile organizate la curte; oamenii politici refuzau audiențele și invitațiile la manifestările oficiale, familiile nobile nu mai erau interesate să aibă relații cu Voda, doamnele de onoare își paraseau serviciul.

"Nu mai gasea aproape figuri sincere, decât în sânul familiei, în colțul intim de lângă principesa și fiul sau Sasa, cu care se juca deseori ca un frate de aceeași vârstă. Numai acolo, Alexandru Cuza, bolnav și plictisit de oameni, cu încrederea pierdută în prieteni și rude, sfidând totuși moartea în fața celor ce-l urau, gasea alinare și mângâiere, o vorbă bună sau un sfat cuminte fără socoteli", consemna același biograf de mai târziu.

Maria intra în focul complotistilor

Robit de pasiune, Domnul își credea ibovnică fără de prihană, trecea peste orice pentru a și-o păstra, nedreptatea și îndepărta pe oricine care încerca să-l facă să vadă direct în fața realității. Până când a venit ziua abdicării fortate de la 11 februarie 1866, când "monstruoasă coalitie", nemairabdând capriciile Domnului, odinioară atât de iubit, l-a obligat să accepte că situația era imposibil să mai continue.

La 24 ianuarie 1866, când se sărbătoreau șapte ani de la marele act al Unirii, balul oficial nu s-a mai desfășurat la Palat, în urma refuzului protipendadei de a participa, astfel că s-a organizat la reședința familiei Sutu. Totuși, programul a cuprins și o reprezentare cu "La favorite scene d'opera chantée par Mme Marie Obrenovici".

Maria juca deja cu mai mult talent pe scena politică rolul de Mata Hari dâmbovită, intrând în jocul conspirației anti-Cuza. **Tradându-l, ea a tradat și pretinsa ei dragoste fierbinte. Care să fi fost mobilul? Bani, datorită politică, alte explicații? Greu de spus clar și precis! Cert este că metresa a făcut din plin jocul complotistilor. Ea a primit misiunea de a-l reține pe Domn în Palat, la jocul cu cărți, toată noaptea de 11 februarie, spre a-l împiedica să parasească reședința deghizat, cum îi era obiceiul și astfel abdicarea să rămână fără obiect.** S-a vorbit și poate nu fără temei, de rolul său de spion rusesc pe lângă Domnitor. Dacă avem în vedere și alte "coincidențe", precum și interesele importante și permanente ale imperiului moscovit pentru Moldova, ipoteza pare credibilă.

Dar să vedem care a fost firul evenimentelor.

La ora 16 a zilei de 10 februarie 1866, militarii s-au întâlnit în secret și au organizat în

detaliu lovitura de Palat. Seara, domnitorul a cinat singur cu Doamna Elena. Spre miezul noptii, apare în graba Maria Obrenovici, însoțita de grecul Sachelaridis, cartofor înrait, care îl provoacă pe Cuza la jocul de whist până noaptea târziu. Obositi, după ora 2 din noapte, amanta și Voda s-au retras în aceeași cameră, pentru a continua jocul în alte feluri. În apartamentul alăturat, resemnata, Elena Doamna, împreună cu copiii sotului și ai metresei, se lasau prada visurilor frumoase.

După o noapte de amor, a urmat o dimineată pentru istorie. În zori, în camera de nebunii au intrat militarii, pe ușa lăsată special deschisă de Maria Obrenovici. Unul dintre ei i-a pus revolverul la tâmplă și l-a trezit din somn pe Domnitor. Acesta avea pistoalele pe noptieră, dar nu a mai ajuns la ele. Un altul și-a scos mantaua și a acoperit-o pe amanta spre a nu-și dezveli nuri și a putea să se îmbrace, apoi a fost condusă până acasă pe jos... Restul este istorie scrisă! **Sustinerile ca, ulterior, Al. I. Cuza, însoțit de amanta, a luat drumul refugiului, au ramas simple speculatii. Numai Doamna Elena și cei doi fii aveau să-i fie alături tot timpul.**

"Tradatorul" din dragoste - Nicolae Haralambie

Unul dintre participanții la complot a fost colonelul Nicolae Haralambie, comandantul regimentului de artilerie din garnizoana București, devenit imediat după evenimente membru al Locotenentei Domnestei și general. Dacă aceste lucruri sunt în general cunoscute, mai puțin dezvăluit a fost "secretul" care l-a determinat atunci pe ofițer să-și tradeze Domnul, de care era atât de atașat. **Ca și în alte cazuri, la mijloc a fost patima pentru o femeie. Într-adevăr, Haralambie facuse atunci o puternică pasiune pentru doamna C., dintr-o familie aristocrată de opțiune liberală.** Speculând situația, "monstruoasă coalitie" s-a folosit de femeie, care, în schimbul cedării la pat, l-a făcut pe colonel să în noaptea abdicării să îndrepte tunurile spre palatul princiar! **Mai târziu, neștiind de adevărata cauză a "actelor de vitejie" din acea noapte, principele Carol i-a oferit colonelului cinstea de a citi, la 1866, în Camera, jurământul noului Domnitor!**

Eterna curtezana

Privită din perspectiva istoriei, Maria Obrenovici ne apare ca prototipul incontestabil al femeii care știe ce vrea, decisă să-și joace cu abilitate cartea frumuseții trupesti și a farmecului inteligenței, pentru a-și promova cele mai diverse interese existențiale. Și tot ca de obicei, în istorie, purtările sale au condamnat-o la rolul de eterna curtezana. *"Femeie foarte frumoasă, cu un bogat par negru și ochi albaștri, ce faceau un contrast reușit și produceau un efect minunat"*, Maria a fost fiica lui Costin Catargi și a soției lui, Smarandita, născută Bals (dar, se pare că avea în vene și sânge sârbesc).

Încă din frageda adolescență, grație frumuseții fizice și apucăturilor de femeie fatală, ea a fost foarte curtată, a avut o droaie de admiratori. Nu a prețuit să răspundă tentațiilor, fiind posedată de un puternic spirit de aventură. Cu intenție ori, pur și simplu, prin voia soartei, a avut acces întotdeauna la bărbați puternici, plasați în fruntea ierarhiei. A fost căsătorită de două ori. Prima dată, a avut ca sot un general sârb, cu care a avut un fiu, Rudi Catargi. Acesta nu a fost recunoscut de tată (oare de ce?), așa că a purtat întotdeauna numele de fată al mamei. Culmea, Maria nu i-a acordat nici un strop de dragoste, tratându-l ca pe un nedorit "accident biografic". De altfel, baiatul a fost crescut de sora mai mică a Mariei, Munu Catargi. Fiul a aflat târziu de adevărata sa mamă, pe care nu a cunoscut-o în timpul vieții (se pare numai cu ocazia înmormântării, la Iași, în 1874), astfel că între mamă și fiu nu a existat nici un sentiment.

Ulterior, tot în căutare de partide bune, Maria s-a căsătorit cu printul Milos Obrenovici, cu care a avut un fiu, cel care avea să devină regele Milan al Serbiei (1882-1889), iar nepotul său va fi regele Alexandru Obrenovici. Dar într-o stare de permanentă aventură amoroasă, Maria a ajuns repede și la desfacerea acestei căsătorii. Istoricii nu au reușit să consemneze motivele divorțului, iar faptele arată că o familie ca aceea a lui Milos (devenit și el rege sub numele de Milos al II-lea Obrenovici!) era atentă în privința celor care urmau să devină regine. În consecință, Maria trebuie să se multumească cu relații mai puțin reprezentative ca rang,

orientându-se spre barbati cu bani, cum a fost C. Liebrecht, fostul sef de cazinou de la Galati, ajuns director general al Postelor si apropiat al lui Alexandru Ioan Cuza.

Dar poftele sale de marire aveau sa renasca, sarind din bratele controversatului personaj direct în cele ale Domnitorului Unirii, unde se va cuibari bine, desigur, atât timp cât acesta va rămâne în înalta functie, adica pâna la 11 februarie 1866.

Dupa ce își va fi numarat creitarii tradarii oferiti de complotisti, nici Maria Obrenovici nu a mai ramas mult timp la Bucuresti, plecând apoi în strainatate. Din relatarile medicului Carol Davilla, aflam ca, în 1873, Maria ajunsese în Germania, fiind doamna de onoare a împaratesei Augusta, sotia Kaiserului Wilhem I. "Principesa Obrenovici - scria Davilla - a avut amabilitatea sa ma recunoasca de departe si a strabatut multimea ca sa-mi strânga mâna. Era splendida..."

Elena Doamna s-a consolat cu colonelul Mavrichi

Dupa toate probabilitatile, în tineretea sa, nici Elena Cuza nu a fost "usa de biserica". Iata ce ne relateaza, în amintirile sale, cunoscutul personaj istoric Al. Candiano-Popescu, militar de cariera, participant la detronarea lui Cuza Voda, prezidentul Revolutiei de la Ploiesti din 1870 si ajuns adjutant al lui Carol I: "*Ca Voda a fost un sot necredincios, nu se mai discuta, dar si Doamna în tineretele sale nu a fost o Lucretie. Corectitudinea vietii sale casnice a suferit eclipse. Una din acele eclipse se numeste colonelul Mavrichi. Acest oaches si frumos colonel fusese mult timp amantul Doamnei. S-a vorbit si de capitanul Mitica Pruncu, fost aghiotant al principelui detronat. Pruncu a fost chiar surghiunit peste granita. Gurile rele sustineau ca sâmburele dizgratiei ar fi fost legaturile sale amoroase cu Elena Doamna. Nu pot însa chezasui autenticitatea acestui fapt, pe când vechea si lunga legatura cu colonelul Mavrichi o chezasuiesc".*

Din relatia lui Cuza Voda cu Maria au rezultat doi fii: Dimitrie si Alexandru. Daca maternitatea înfocatei principese nu poate fi pusa la îndoiala, în privinta lui Cuza se aplica dictonul latin: mater semper certa est, pater incertus... S-au facut multe speculatii pe aceasta tema, unii indicându-l drept tata adevarat pe C. Liebrecht, altii pledând pentru "înaintasi" ai domnitorului la nurii preafrumoasei aventuriere. Cert este ca Alexandru Cuza i-a recunoscut si adoptat drept copii ai sai, iar Doamna Elena i-a acceptat ca atare. Mai mult decât atât, se vorbea de intentia domnitorului de a-si transmite ereditar tronul unuia dintre fiii sai. Oricum, prin testament, Cuza i-a desemnat drept urmasii sai. Amândoi s-au stins însa de timpuriu.

Dimitrie Cuza a murit în anul 1889 si a fost înmormântat la Ruginoasa. Alexandru Cuza s-a stins de inima, în martie 1890, la Madrid, în Spania; adus în tara, își doarme somnul de veci tot la Ruginoasa. A fost casatorit cu o membra a familiei Moruzi, care, anterior, pentru o scurta perioada de timp, fusese sotia lui Ion I. C. Bratianu si-l nascuse pe marele istoric si om politic de mai târziu George I. Bratianu.

În ciuda aventurilor sale amoroase, în ultimul sau act de vointa, testamentul, întocmit cu numai câteva luni înainte de moarte (survenita la 2 mai 1873, în Germania, la Heildelberg), Al. I. Cuza se gândeste numai la doamna Elena si la cei doi fii ai sai.

Dar cu Doamna Elena ce aveți

Mai întâi că parinții Doamnei aveau casa și mosia la Solești și nu la Golești. Apoi de unde atâta răutate pentru a admite că dl Candiano-Popescu are dreptate și să o transformați pe Doamnă într-o femeie ușoară; la educația pe care a primit-o de la severa Ecaterina Rossetti, născută Sturza, nici nu s-ar fi gândit la așa ceva; a fost o victimă și o sfântă până la sfârșitul vieții. Merită respectul și recunoașterea noastră pentru ce-a făcut.

Postat de: **Anonymous**, 06 Februarie 2014 |

Cuza voda Dupa cite observ, in actualul cerc al mentalitatilor contemporane romanesti Al. Ioan Cuza, n-ar fi avut nicio șansa să devină președintele României. Iată că a ajuns Domnul României pe care, impreuna cu stralucitul sau prim ministru Mihail Kogălniceanu creioneaza primele dimensiuni ale Romaniei moderne. In ciuda tuturor celor scrise impotriva

sa nimeni nu-i poate contesta meritele, iar memoria colectiva a poporului ii poarta respectul deosebit, imaginea reala a unui domn drept si modern. In ceea ce priveste moralitatea domnului, citi dintre voi, cei ce i-ati minijit imaginea, aveti curajul sa ridicati piatra?

Postat de: **Anonymous**, 06 Februarie 2014 |

Felicitari subiect foarte bun, comentariu la fel! Apreciez Historia, care ramane Nr 1 in domeniu. Trebuie sa acceptam inaintasii nostri cu toate relele si bunele pe care le-au avut. Cat despre Cuza, majoritatea celor de mai sus sunt adevarate. ce credeti, că ar fi fost vreun sfânt..? ușa de biserică?

Postat de: **Anonymous**, 26 Ianuarie 2014 |

Enterocolite istericilor! vreti mereu sa fiti mintiti frumos, neam de idioti!

Postat de: **Anonymous**, 24 Ianuarie 2014 |

Historia = cancan istoric. Prea multe informatii nefondate, iar cele concrete gresite. Si nu numai in acest articol. Aici am incheiat cu citirea acestei reviste. Mult succes la articole mai bune si autori mai bine informati!

Postat de: **Anonymous**, 14 Ianuarie 2014 |

Corect Bravo domnule/doamna. **Am observat ca historia tinde să pateze memoria multor personalitati care si-au pus amprenta pe tara. Sincer, articolul nu are cum sa fie adevarat, nu se pot cunoaste cu certitudine toate aceste detalii. Nu contest ca multe din informatii pot fii adevarate, dar parca as citi mai mult si cu mai multa placere un articol despre cate s-a facut in scurta domnie a lui A.I.Cuza. Multi spun ca progresul Romaniei s-a datorat mai mult lui decat regilor de dupa. Se vede de la o posta rautatea cu care au fost prezentate anumite aspecte ale vietii personale ale domnitorului.**

Postat de: **Anonymous**, 26 Noiembrie 2013 |

Felicitari Historia! De ce pateaza Historia memoria personalitatilor...ca povesteste anumite detalii picante din viata lor...? Mie mi se pare chiar interesant sa cunoastem si omul din spatele persoanei faimoase... Viata sa , oricum ar fi ea, nu ii sterge meritele politice... poate asa o sa mai inteleaga si lumea asta habotnica faptul ca o mare personalitate sau un om f bun intr-un domeniu , nu trebuie sa fie neaparat o statuie a sfinteniei si ca fiecare isi duce viata asa cum considera... Felicitari Historia!

Postat de: **Anonymous**, 14 Ianuarie 2014 |

Elena Maria Catargi casatorita Obrenovic

Nu stiu de unde a cules informatiile autorul acestui articol insailitura de istorie.

Elena Marija Catargi este o moldoveanca 100%. Ea a fost casatorita cu Mihail Obrenovic si a dat nastere lui Milan I Obrenovici print si ulterior rege al Serbiei si Muntenegrului. Locul nasterii lui Mila 1 este orasul Marasesti la mosia familiei Catargi.

La randul sau Milan I a fost casatorit cu o descendenta a familiei Sturza, fiul acestora Alexandru fiind la randul sau Rege al Serbiei dupa abdicarea lui Milan 1.

Maria Catargi este si mama a doi copii facuti cu Alexandru Ioan Cuza , copii crescuti de sotia acestuia dr care s-au stins destul de devreme (unul prin sinucidere, celalalt de boala la un an dupa sinuciderea fratelui mai mare) .

Postat de: **Anonymous**, 08 Aprilie 2013 |

Sa ne terfelim istoria. Nu stiu daca ne-a mai ramas ceva sau cineva din istorie neterfelit. Acum i-a venit randul si lui Cuza, prezentandu-l ca imoral. Tot imorali au fost prezentati si Stefan cel Mare si Mihai Viteazu.

Ceea ce se uita intentionat sau probabil si din nestiinta, este faptul ca in acele timpuri

erau altfel de coordonate ale moralitatii, care faceau ca escapadele amoroase in special ale barbatilor sa fie considerate ceva firesc, daca nu cumva chiar obligatorii. Autorul articolului specifica destul de clar acest aspect al perioadei respective, valabil si timpurilor mai vechi.

Eu insumi am remarcat din diversele discutii cu cei mai in varsta si care traisera in perioada interbelica, o altfel de abordare a relatiilor extraconjugale privite ca fiind ceva firesc, destul de diferita fata de modul de abordare din perioada „comunista”, cand orice s-ar spune, adulterul era privit ca o fapta condamnabila chiar si penal.

In ziua de azi, cand banul si setea de imbogatire ne guverneaza mai mult decat orice, cam putine personalitati ne pot fi repere morale, astfel ca nu vad cu ce am evoluat, ba din contra.

Oricum, timpurile demult apuse, dar ceva mai romantice, mi se par mult mai nevinovate fata de depravarea actuala fatisa si agresiva, precum si degradarea morala in care ne-a adus „democratia” originala mioritica si emisiunile TV care fac din sexualitate si din prostitutia de centura o virtute.

In ce-l priveste pe Al. I. Cuza, el va ramane pe veci domnul inimilor romanilor, nu prin escapadele lui extraconjugale, ci prin grija, dragostea si respectul sau fata de talpa tarii - taranii, fata de conceptul de cinste, fata de reformele sale in toate domeniile vietii Principatelor Unite. Din pacate i-a lipsit spiritul machiavellic strict necesar unui politician mioritic ptr a-si asigura clica puternica si slugarnica, obligatoriu necesara, care sa-l mentina si sa-l inalte.

Cert este ca Domnitorul Cuza a creat in mod palpabil si stralucit premisele constituirii statului national roman, pecetluit si cu lacrimile varsate de romanii care au intampinat si au plans la aducerea trupului neinsufletit al lui Cuza in tara. Omul de rand te simte cand esti deal lui, ca-l respecti si ca-l iubesti.[Markus]

Postat de: **Anonymous**, 26 Ianuarie 2013 |

Despre articol **Interesant articolul, gen cancan, insa ma indoiesc de obiectivitatea lui.** Nu exista nici o nota bibliografica, nici o trimitere spre nici un izvor, nici o informatie.

Postat de: **Anonymous**, 24 Octombrie 2012 |

Interesant, nimic mai mult.

Interesant articolul, il vedeam pe Cuza intr-o alta lumina (cea pe care mi-au oferit-o cartile in scoala, as putea spune si unii profesori). Desigur, cele citite nu ma determina sa ii desconsider meritele, de la el a " pornit " totul. Fiecare om are dedesubturile lui, la o ora de istorie mi se pare firesc sa ne fie prezentate faptele istorice ale unui anumit personaj istoric, cine vrea mai mult cum ar fi viata personala, amoroasa, etc gaseste pe internet, la biblioteca, s.a.m.d. Nu inteleg de ce unii sunt scandalizati de acest articol.

Postat de: **Anonymous**, 26 Martie 2012 |

de ce cuza refuza la tron?

Postat de: **Anonymous**, 05 Februarie 2012 |

Istorie - nu manuale scolare

Imaginea legendara a lui Cuza a fost propagata maselor de regimul comunist, in principal. Acum ca dupa revolutie se gasesc de citit toate marturiile si documentele din epoca lui, imaginea aceea imaculata a devenit gri si gri o sa ramana.

Copil fiind am fost hranit cu mitul lui Cuza, cu legile revolutionare date de el, despre care am aflat de curand ca erau in buna parte copiate si chiar traduse cuvant cu cuvant dupa codul civil napoleonian. Si alte tari au copiat codul napoleonian, nu vrea sa spun ca era ceva rau in el.

Am fost mintit ca A.I. Cuza aprecia cinstea si stârpea coruptia din tara - prin acea legenda cu ocaua mica (e posibil sa fi fost adevarata, precum primarul Piedone se ducea prin

piete sa verifice cantarele taranilor). Acum aflu ca o camarila setoasa de imbogatire a fost primita la palat de catre Cuza, li s-au dat contracte grase cu statul (echivalente cu contractul de autostrada Bechtel din zilele noastre), totul fiind o slabiciune a lui Cuza pentru anumite femei bogate si frumoase care se bagau noaptea in patul lui si ziua isi bagau sotii si amantii prin functii si prin ministere.

Si alta surpriza vine din sursele de finantare a multelor institutii infiintate de Cuza:

- multe din investitiile in cladiri publice, drumuri, poduri si alte elemente de infrastructura s-au facut pe baza de IMPRUMUTURI EXTERNE, pentru ca Romania desi nu era independenta, avea datorii ZERO si s-au gasit Mari Puteri care sa isi asume riscul de a o finanta, in conditii de dobanzi ridicate.

Guvernarea conservatoare dintre 1871 - 1876 a fost cea care a platit imprumuturile contractate de Cuza si rostogolite (roll-over) de urmatoarele guverne, salvand tara de la un scenariu ca al Greciei de azi.

Istoria oficiala din manualele comuniste ii trata pe conservatori ca pe niste boieri cu gandire feudala care se opuneau progresului societatii si care tineau de functii impotriva tinerilor cu idei liberale. Nu stie tara ca acei conservatori au fost politicienii de sacrificiu care au negociat cu ocupantii germani ai Munteniei si Dobrogei armistiitiul din decembrie 1917, Unirea Basarabiei cu Romania din martie 1918 si capitularea României din martie 1918, cu pastrarea portului Constanta (pe care il vroiau bulgarii). Dupa primul razboi partidul conservator a disparut de pe scena politica exact pentru ca si-a asumat rolul de colaborator cu Germania.

Totodata tin sa remarc patriotismul sincer al domnitorului Cuza:

- alti domnitori ALESI pe 7 ani inaintea lui (Sturza, Ghica, Bibescu) au fost simpli figuranti si nu au luat nici o masura legislativa mai importanta (Academia Mihaileana ar fi o tentativa)

- constient ca trebuie sa plece de pe tron, Cuza chiar declara si politicienilor si in scrisori catre Napoleon III ca e gata sa plece daca situatia o cere.

Postat de: **Anonymous**, 24 Ianuarie 2012 |

viata personala subiect istoric?

Se pare ca cei care scriu acum nu mai au bun simt si pregatire profesionala de minim bun simt "minima moralia". Nu inteleg de ce din miile sau sutele de mii de subiecte din istorie ati ales sa scrieti despre viata domnului Cuza personala? Sunteti plătit să denigrați poporul român? Nu vă este rusine ca dincolo de deontologia profesionala să scrieti despre un subiect atât de nepotrivit, ati fi putut sa scrieti despre ce a facut sau nu a facut, despre politica sa, despre reusite sau nereusite sau alte multe alte lucruri, dar tocmai viata sa sexuala este importanta pentru neamul nostru?

Stimate redactor, sunteti un misel si daca ati fi acum in fata mea v-as palmui pentru neprofesionalism, va rog să vă rezolvati carențele educationale, etice si morale, imi este jena ca va scriu toate acestea si as vrea sa imi luati dojana mea drept un indemn de a scrie mai bine, mai responsabil, mai profesional.

Nu sunt nici un admirator sau defăimător al lui Cuza, sunt un simplu om de stiință care apreciază o informație de calitate, nu vă contest autenticitatea informatiilor (desi nu o cunosc) vă contest subiectul ales și aprofundat.

Vă doresc toate cele bune si multumesc cititorilor care au adoptat o atitudinea potrivita la citirea acestui articol, destul de picant de altfel dar pe care NU IL APRECIEZ!

Postat de: **Anonymous**, 24 Noiembrie 2010 |

Mai sa fie? Adica mata sustii ca una esti acasa si alta in public? De duplicitate ai auzit? Un domnitor care cauta amante e o sursa sigura de castig pentru cel care i le furnizeaza, nu crezi? Inca autorul nu intra pe larg in prostiile politice pe care le-a facut Cuza spre final de i-a facut pe toti sustinatorii initiali sa-l paraseasca... Ti-ai pus o icoana in geam dar vezi ca

ingerul din ea este si demon...

Postat de: **Anonymous**, 16 Ianuarie 2012 |

Istoria reprezinta tot ce a facut omul

Tu crezi ca istoria se scrie doar in uniforme? Slăbiciunile umane au determinat 90% din cursul istoriei, in timp ce patriotismul si profesionalismul oamenilor doar 10%. Sexualitatea, relațiile intime, avaritatea și prostia umană determină majoritatea afacerilor interne, în timp ce avaritatea extremă, dorința de zeificare, foamea de putere si nebunia umana determina majoritatea relatiilor intre state.

Postat de: **Anonymous**, 14 Ianuarie 2012 |

Filmul documentar despre Elena Cuza

Si totusi are cineva sau poate sa faca rost de acest film? Va zic, in acest film se vad secvente de la inmormantarea lui Cuza. Nu stiu cum naiba au fost facute, inasa asta am vazut. A fost pe TVR mai demult.

Postat de: **Anonymous**, 24 Noiembrie 2010 |

Despre film (emisiune TV)

Am văzut aceasta emisiune pe TVR1, la ora de maxima audiență, în care se vorbea despre "activitatea" francmasoneriei din spatele lui Cuza. La final au fost prezentate fotografiile (sau gravuri caci la acea vreme arta fotografică era la inceput) în care sicriul cu trupul lui Cuza era asezat sub un baldachin pe care se vedeau clar si limpede insemnele masonice (compasul si celelalte "unelte" ale lor).

Postat de: **Anonymous**, 10 Iunie 2013 |

Elena Cuza, prima doamna a Unirii

pt cei interesati de viata sotiei marelui nostru domnitor AI Cuza va recomand -

<http://foaiernationala.ro/elena-cuza-prima-doamna-unirii-din-1859.html>

Postat de: **Anonymous**, 23 Noiembrie 2010 |

Ce nu se spune e faptul ca Maria Obrenovic nascuta Bals era evreică la origini, lucru speculat de șeful serviciului de informatii nou creat, Eugeniu Carada. Cu șantajul ca o va expulza, Carada a implicat-o în conspirație, punând-o să încuie și să descuie ușa și să îl asigure pe Domn că ușa e încuiată de 2 ori. Actul abdicarii a fost semnat pe spatele colonelului, Domnul invocând o masă, pe care să se sprijine ca să poata semna. De asemenea nu se spune că Domnul, la alegere, a semnat un contract, în care era obligat, ca la aducerea unui Domn strain să abdice din proprie voință. Bolnav de putere, el și-a încălcat contractul, dând o lovitură de stat, prin dizolvarea Parlamentului în 1862 și impunându-și propria voință în actul guvernării. Păcat e că istoria se repetă și in zilele noastre....

Postat de: **Anonymous**, 22 Noiembrie 2010 |

Domnitor pe 7 ani In fapt Cuza a fost obligat sa semneze un document ca va renunta la domnie dupa 7 ani, pentru a face loc unui 'print străin din tara nemegiesa Romaniei' precum suna una din dorintele adunarilor ad-hoc (dorinta necesara pentru protectia statului tanar romanesc).

Cuza nu este primul domnitor ALES si cu MANDAT de 7 ani: domnitorii de dupa revolutia lui Tudor Vladimirescu (cand se renunta la fanarioti) se gaseau sub protectia Rusiei care trebuia sa ii aprobe, ca si Turcia. Aceste Mari Puteri au impus mandate de 7 ani.

Cuza, precum si Carol II, au fost mult influentati in deciziile lor politice de femeile din anturaj si de aceea trebuie discutate istoric amanunte de dormitor din vietile lor.

Noi ca romani am ramas cu imaginea legendara din manualele de istorie despre Cuza, inclusiv legenda cu ocaua mica sau cu Mos Ion Roata care sunt puse in manualul de istorie

drept informatie relevanta despre domnitor.

Cum tratam un fapt grav precum lovitura de stat de la 1864? O mica necesitate istorica a domnitorului pentru a impune reforma agrara.

Cum tratam faptul grav ca primul ministru conservator (mare mosier, care se opunea reformei agrare) Catargiu a fost asasinat in timpul mandatului si ancheta politiei a fost ingropata de Cuza, iar prefectul politiei care s-a ocupat de caz a fost promovat de domnitor? Il tratam de asa maniera incat copiii Romaniei nu stiu ca viața politică a României moderne a debutat cu un asasinat de prim ministru și o lovitură de stat a domnitorului.

Domnitorul era cartofor - si ce daca? ar zice unii. Ei bine, creditorii lui Cuza nu l-au slabit si l-au fortat sa ii numeasca in functii si sa le dea contracte grase cu statul.

Librecht, unul din creditorii lui Cuza - a cerut și a fost numit șeful Poștelor (ce mare functie e asta, ati zice?).

Ei bine, acest Librecht avea acces la toate telegramele importante care se expediau prin telegraf de la Bucuresti - a fost un fel de Securitate avant la lettre, caci a folosit informatiile confidentiale din telegrame în interesul său.

Iată un portret mai apropiat de realitate al domnitorului Unirii. Câți copii il stiu?

Postat de: **Anonymous**, 24 Ianuarie 2012 |

Alooooo Maria Obrenovici era fiica marelui logofat Costin Catargiu si a Smarandei, născută Balș! De unde, Doamne Iartă, ai scos că era ovreică?

Postat de: **Anonymous**, 28 Noiembrie 2010 |

Comparatie Marelui Cuza, asa-i trebuie (adica sa fie strivit, vezi titlul articolului). Spre deosebire de Stefan cel Mare care n-a lasat in urma decat cativa bastarzi care s-au incaierat de la tron vreme indelungata. Probabil de aceea Stefan a fost canonizat de catre Sinodul BOR fiind declarat "sfant". Sau or fi si alte motive precum daniile oferite manastirilor? Danii pe care pacatosul Cuza le-a secularizat?

Postat de: **Anonymous**, 21 Noiembrie 2010 |

care bastarzi s-au incaierat?

Ce aiureli vorbesti tu aici, poti sa ne spui care sunt bastarzii lui Stefan ce s-au incaierat pt tron? Avem pe Bogdan care domneste destul de linistit de la moartea lui Stefan pana in 1517. Apoi fiul acestuia, Stefanita pana in 1527. Apoi vine Petru Rares, ce poate fi considerat bastardul lui Stefan, dar este ales de sfatul tarii si nu exista nici un conflict cu altii. In afara de Petru, nu mai sunt cunoscuti alti copii nelegitimi a lui Stefan, care sa aiba un rol politic sau militar cat de mic. Comparatia ta nu are legatura cu realitatea. Și Stefan si Cuza sunt importanti pentru istoria țării, dar au fost si ei oameni cu calitățile și defectele lor. BOR a făcut un deserviciu imaginii lui Stefan prin canonizarea sa.

Postat de: **Anonymous**, 15 Ianuarie 2014 |

ATENTIE! Articolul este interesant. Insa preambulul nepotrivit, prin afirmatii. Pentru cine stie istorie, **nu Cuza a facut Unirea Principatelor, cm s-a invatat gresit dupa historiografia comunista. N-are nici un merit. In Muntenia, meritul esential il a cele doua tabere, conservatorii si liberalii, care lasand orgoliile si interesele personale deoparte, l-au alespe domnul Moldovei, desi majoritatea covarsitoare a celor din Adunarea Electiva de la Bucuresti haba n-avea cine era Cuza. Aici mai trebuie adaugat patriotismul acelor doi frati, fostii domni (mari! dar, din pacate, domnisera in contexte internationae potrivnice) Gheorghe Bibescu si Barbu Stirbei, care, daca ar fi candidat in continuare, ar fi obtinut tronul (unul sau altul).** Reforma agrara din vremea lui Cuza a fost exagerata in consecinte, pentru a fi trecute sub tacere cele din timpul lui Carol I (cata lume stie ca numarul celor care a primit pamant prin legile insurateilor dintre 1878-1892, in

vremea lui Carol I este de necomparat cu cel la taranilor care au primit pamant in vremealui Cuza. Mai adaug ca, dupa reforma lui Cuza, in Ialomita spre exemplu, cel mai intins judet al tarii, a fost intemeiat un singur sat, iar prin legile lui Carol I, amintite mai sus, aproape 50 de sate!). Pe de alta parte, reforma s-a facut in pripa, propagandistic, si este de ajuns sa verifici datele statistice, care arata cum in anii 1865 si 1866 (dupa marea reforma!), Romania a avut cele mai slabe productii agricole. Cat despre starpirea coruptiei, povestile cu „ocaua lui Cuza” sunt frumoase. Adevarul este ca omul a fost cel dintai domn roman care a avut o camarila, care a dat contracte de stat unor particulari (care il lasau sa castige la carti, care faceau cadouri metresei sale etc.); de altfel, intreaga istoriografie romaneasca pana la 1948 este de acord ca sub domnia lui Al.I.Cuza coruptia a locuit la Palat si ca omul a fost orice, numai Incoruptibil nu, din pacate pentru el. Pentru cercetatorii in ale istoriei, este interesant si adevarul cu privire la celebrul episod in care ispravnicul de Covorlui, Col.Cuza, a pus mana pe scrisorile lui Vogoride. Daca asa face un cavaler! Oricum, lui Cuza nu i se pot nega unele merite, nici bunele intentii si nici patriotismul. Nu incapa in sa comparatie in sa intre el si Carol I. Imi pare rau pentru cei care il aseaza pe nu stiu ce loc I, dar nu suntem departe de propaganda comunista, prin istoriografie.

Postat de: **Anonymous**, 20 Noiembrie 2010 |

Mai slabestene cu ... Monarhia adusa din strainatate (Carol I si urmasii) ca fiecare dintre ei (starinii) nu au stiut decat sa adune pr ei si nu pt tara. Iar Carol II a fost cel mai reprezentiv. Daca nu era Armata (re)organizata de Cuza nu ar fi avut cine sa lupte in 1877-1878 si daca nu facea primele incercari de a instaura Puterea Domnitorului nu avea cu ce sa se mai laude ... Casa Regala. Numele de Romania a fost enuntat prima data de ... Cuza sau daca nu era obligat sa abdice reusea sa o proclame recunoscuta de Marile Puteri. In Ialomita cele 50 de sate au fost de fapt ... familii de tigani care au fost obligati sa fie "legati de pamant" (sa nu mai umble cu ... cortul). Mai studiatii istoria ca in afara de a face propaganda monarhista nu ati venit cu nimic nou, ci cu lucruri care sunt ... gresite. **Articolul este interesant cu lucruri care nu au fost cunoscute publicului larg pasionat de istorie, desi se bazeaza (articolul) pe multe ... presupuneri neacoperite pe date concrete, asa incat ar trebui ca autorul articolului sa vina cu o completare cu referiri exacte la acest subiect (cele date pana acum sunt foarte sumare si in afara de o "viata romantata" nu avem ce citi).**

Postat de: **Anonymous**, 21 Noiembrie 2010 |

Mai slăbește-ne TU! Încă un nostalgic al manualelor de istorie comuniste, asta ești! Vrei sau nu să recunoști, **"monarhia adusă din străinătate" a făcut infinit mai bine României decât comuniștii de la care ai învățat tu istorie. Chiar și mult-hulitul Carol al II-lea, care a p[rotejat cultura (de Editura Fundațiilor Regale ai auzit?) și a sistematizat Bucureștiul (fără a-l distruge, cum a făcut iubitul tău tov. Pingelică).** Revenind la Carol I, nu ar fi ajuns pe tronul României dacă nu s-ar fi tras, prin femei, din Vlaicu Voda. Dar informația asta nu o găsești în manualele comuniste, după care ai învățat tu istorie!

Postat de: **Anonymous**, 09 Iulie 2011 |

Comparația Cuza - Carol I

Nu e dreptă această comparație, pentru că regele Carol I a fost rege pe viață, pe când Cuza a fost domnitor pe mandat de 7 ani.

De aici rezultă graba cu care Cuza a făcut reformele sale, trecând peste Convenția de la Paris din 1858 (care avea rol de constituție pentru România).

În graba sa Cuza a făcut cea mai mare greșală pe care i-au scuzat-o mulți: dizolvarea parlamentului.

Această lovitură de stat l-a adus pe Cuza în situația de a governa fără cele 2 partide, liberal și conservator.

Neavând cu cine guverna, căci mulți politicieni responsabili l-au refuzat pe Cuza când li s-a propus să intre în guvern, **Cuza s-a înconjurat de o camarilă pe care o hrănea, în mod conștient, cu bani din bugetul statului, prin contracte păguboase pentru lucrări publice etc.**

Carol I avea în spate susținerea familiei sale princiare și așa se explică unele din declarațiile și acțiunile sale mai impetuoase:

- în timpul războiului de independență a condiționat intrarea trupelor române în luptă de preluarea comenzii trupelor aliate ruso-române, declarând cu emfază că un domnitor român nu poate fi pus sub comanda unui general rus.

Totodata primii ani de domnie ai lui Carol au fost șterși, poate și datorită tinereții sale:

- a domnit cu guverne schimbate de regulă la 6 luni până în 1871 (5 ani), când a amenințat că abdică

- după ce a primit sprijinul total din partea liberalilor și a conservatorilor în 1871, Carol și-a intrat în pâine și a condus destul de autoritar, dar corect:

- a aplicat rotativa guvernamentală prin care regele numea primul ministru care organiza alegeri și le câștiga întotdeauna

- **a făcut tratatul secret de alianță cu Germania și Austro-Ungaria din 1883**, pentru a obține protecția împotriva Rusiei care se pregatea de noi anexări teritoriale și ne-ar fi înghițit.

Acel tratat umilitor a fost o rușine națională pentru că era contra intereselor naționale de recuperare a Ardealului și era ținut secret împotriva opiniei publice francofile din România.

- **a reorganizat armata pe principii germane, indepartand ofiterii francezi adusi de Cuza și înlocuindu-i cu ofiteri germani**

Postat de: **Anonymous**, 25 Ianuarie 2012 |

Istoria cosmetizată a românilor.

Alexandru Ioan Cuza era atras de jocurile de noroc

Adevărul.ro, 16 februarie 2013

De multe ori, istoricii nu se pun de acord în legătură cu anumite detalii. Spre exemplu, mulți susțin că istoria prezentată în manuale este ușor cosmetizată și îi transformă pe anumiți oameni politici în adevărați eroi, îndepărtând faptele de realitate.

CUZA, FEMEILE ȘI JOCURILE DE NOROC

Imaginea primului domnitor român a fost idealizată de majoritatea istoricilor de-a lungul anilor. Manualele de istorie l-au prezentat drept un personaj bun, drept, înțelept, dar i-au ascuns adevăratul caracter. Alexandru Ioan Cuza este, de departe, cel mai popular personaj istoric în România, potrivit unui sondaj de opinie realizat la începutul anilor 2000 de către Universitatea din București. Zeci de generații de elevi au învățat la școală despre reformele domnitorului, despre modernizarea statului român, simțul politic sau forțarea plecării în exil a lui Cuza din cauza deciziilor sale radicale. Decisiv la clădirea unei imagini atât de bune este celebra poveste cu „ocaua lui Cuza“. Domnitorul reprezintă și astăzi un simbol al luptei contra hoției și corupției. Istoricii români apreciază la unison că domnia lui Cuza (1859-1866) a fost una dintre cele mai spectaculoase și mai eficiente din istoria României. A inițiat și implementat în ritm accelerat importante reforme interne: secularizarea averilor mănăstirești (1863), reforma agrară (1864), reforma învățământului (1864), reforma justiției (1864) ș.a., care au fixat un cadru modern de dezvoltare al țării.

Fața „umană“ a domnitorului a fost, însă, ținută ascunsă prin politica educațională impusă de regimul comunist. Idealizarea lui Cuza, alături de alte figuri, precum Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul, a făcut parte din politica naționalistă dictată de președinții comuniști ai țării. Cercetări recente sau mai vechi ale istoricilor români arată, însă, că

Alexandru Ioan Cuza a avut două mari slăbiciuni: femeile și jocurile de noroc. S-ar părea că acestea i-au grăbit de fapt plecarea de pe scaunul principatelor unite și nu inflexiunea în fața liberalilor care ar fi dorit o altfel de politică.

Istoricul C. C. Giurescu, care a studiat îndelung viața lui Cuza, îl descria astfel: „*Un om simpatic și inteligent, având replica promptă și ascuțită. Chiar și slăbiciunile sale - nu disprețuia, mai ales nu disprețuise în tinerețile sale, un pahar de vin bun și omagia frecvent sexul frumos - erau din acelea pe care contemporanii le priveau cu îngăduință. Pe de altă parte, nu era nici un ambițios doritor de a face, cu orice preț, carieră și nici nu umbrea pe ceilalți prin mari însușiri de orator*“.

O autoare a biografiei Elenei Cuza, femeia cu care domnitorul a fost căsătorit peste 20 de ani, dar pe care abia o vizata, nuanțează slăbiciunilor de caracter ale acestuia: „*Cuceritor când voia, prietenos cu cei de aproape, lua parte la mai toate petrecerile, unele din ele destul de scandaloase pentru cei care țineau la buna lor faimă. După obiceiul deprins de la Paris, unde fusese lăsat fara nici un control în timpul vârstei critice, Alexandru Cuza își petrecea multe nopți cu prieteni ușuratici, care-i speculau firea nepăsătoare, gata să le împartă tot ce avea și să le mai rămână și dator. Pătimaș la jocuri de cărți, își pierdu mai târziu multe proprietăți moștenite de la părinți*“, scrie Lucia Borș în lucrarea „Doamna Elena Cuza“ publicată în 1940.

Alexandru a fost un mare aventurier. Un carnetel descoperit în arhive arată că sobrul Kogălniceanu își „bifase“ 700 de experte într-ale amorului, pe care cheltuisse o avere, și pe care avea sarcina să i le livreze lui Cuza. Între toate acestea, s-a evedențiat una singură: Maria Obrenovici, care avea “rang“ de primă amantă. Se pare că Obrenovici, spre sfârșitul domniei lui Cuza, s-a alăturat complotiștilor care l-au forțat să abdice pe 11 februarie 1866.

A fost Cuza-Vodă francmason?

Jurnalul.ro, Lavinia Betea, 24 ianuarie 2010

De la schemele simpliste ale Unirii Moldovei cu Țara Românească exclusiv prin voința țării, s-a trecut în extrema meritelor francmasoneriei. A fost Alexandru Ioan Cuza francmason? - a fost întrebarea adresată academicianului Dan Berindei, reputat cercetător în arhivele lojelor masonice europene.

"BULEVARD" ÎNTRE EUROPA ȘI RUSIA

Ca dată însemnată, 24 ianuarie 1859 a predispus la clișee și recomandări de interpretare în rescrierile istoriei. "Cele două divane care s-au pronunțat pentru unire nu s-au constituit în 1859 - cum greșit datează și studenții la istorie -, ci în toamna lui 1857, precizează istoricul Dan Berindei. Urmare a războiului Crimeii s-a dorit o zonă tampon care să stăvilească expansiunea Rusiei în Europa. Un «bulevard» era termenul de-atunci pentru teritoriul Moldovei și Țării Românești, unite și (în limbaj actual) modernizate. În același scop ni s-au restituit și cele trei județe din sudul Basarabiei - Cahul, Ismail și Bolgrad. Unioniștii ar fi dorit să transforme Principatele într-un fel de Elveție, dar intenția de-a ne impune neutralitatea nu s-a aprobat. În 1856, reprezentanții celor șapte puteri garante (Franța, Rusia, Prusia, Piemontul, Imperiul Otoman, Austria și Anglia) au decis constituirea în 1857 a unor divane (adunări ad-hoc) pentru consultarea românilor.

Punctele comune decise la Iași și București în Adunările ad-hoc au fost: unirea, prinț străin, adunare unde să se regăsească toate categoriile sociale, guvern modern responsabil. Ulterior, prin Convenția de la Paris din august 1858 s-a aprobat o organizare modernă a Principatelor Române dar nu s-a acceptat nici unirea, nici aducerea unui prinț străin la tron. Modernă și democrată a fost acea Convenție până la prevederile electorale. Pentru accesul și dreptul de a fi ales în adunarea electivă s-a introdus un cens foarte ridicat. Termenul de boier fusese desființat, dar pentru a avea drept de vot direct trebuia să fii om bogat."

MERITUL LUI CUZA: DEZINTERESAT

Evenimentul a fost în atenția politicianilor epocii. A însuflețit iarmaroacele și

cârciumile sătești din Moldova și Muntenia. Discuții și certuri s-au iscat în saloanele protipendadei ieșene și bucureștene. Fără afișe electorale și presă de masă - nici măcar megafoane sau turnee de candidat ! - e greu să-ți închipui cum învrăjbiții liberali, conservatori și radicali din amândouă Principatele Românești au căzut de acord asupra novicelui Cuza în politică.

În cadrele electorale de azi, portretul lui Cuza pare o capodoperă a genului suprarealist. "Alexandru Ioan Cuza a fost ales tocmai pentru că nu voia să fie ales, povestește istoricul. În concepția electorilor trebuia adus un principe străin iar Cuza fiind dezinteresat a fost apreciat ca potrivit să renunțe la tron în momentul potrivit. Era un om simpatic, onest, frecventa saloane, juca și cărți... Plăcea femeilor. Și ele îi plăceau lui. După avere era un om așezat, nu avea nevoie de domnie. Făcuse la Paris ceva drept, ceva medicină. Toți tinerii români plecați la studii în străinătate făceau așa - învățau de toate pentru toți. Cu rare excepții, nu s-au întors cu diplome. Dar erau pregătiți cu ce trebuia să fie un ministru modern."

ÎN AȘTEPTAREA PRINȚULUI STRĂIN

Printr-un concurs de împrejurări s-a produs miracolul Unirii. În adunările de la Iași și București fuseseră aleși doar candidații ce se pronunțaseră pentru "înnoire". Dacă asupra lui Cuza, consensul electorilor moldoveni a fost unanim, muntenii nu s-au înțeles deloc. Însăși tabăra conservatorilor era scindată în opțiuni diferite. Împrejurul clădirii din Dealul Mitropoliei unde dezbăteau electorii se adunaseră circa 40000 de oameni. O mulțime imensă pentru acea vreme - cam o treime din populația Bucureștiului, precizează academicianul Dan Berindei. Mobilizați de radicali, după ce străbătuseră nămeții spre București, țărani din satele dimprejur au dormit trei nopți în cojoace. Sub presiunea mulțimii ce aștepta rezultatul, a apărut și soluția de consens între electorii munteni - dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza cu nesperat de apropiata finalitate a unirii.

"Înțelegerea aceea a ieșit din necesitatea de a fi evitat un război civil, precizează academicianul Dan Berindei. "În așteptarea prințului străin" soluția Cuza, apărută în noaptea de 23 spre 24 ianuarie, a fost o punte. Atmosfera era supraîncălzită și printre cei care nu aveau drept de vot. O atmosferă de 22 decembrie 1989 a fost timp de cinci-șase ani în Principate. Unirea a avut o priză mare. Toți vedeau în ea o cheie. A fost ca aderarea la Uniunea Europeană. Era o națiune - și nu o populație - care s-a implicat la vârf între anii 1857- 1962. Prin Cuza s-a ajuns la reformă și modernizare."

PRIN ARHIVELE MASONILOR

"Povestea meritelor francmasoneriei în alegerea din 24 ianuarie e puțin povestea cu cocoșul roșu, glumește istoricul. **Teza că Alexandru Ioan Cuza a fost ales domn al Principatelor Române fiind venerabilul Lojii «Steaua Dunării» nu ține. Întâi pentru că la București, loja aceea era franțuzească. Alcătuită din componenți ai Consulatului Franței la București, profesori și negustori francezi... nu erau români în ea. De altfel, Cuza n-a făcut parte niciodată din acea lojă. Mai târziu, «Steaua Dunării» s-a transformat în «Înțelepții din Heliopolis» și i-a strâns pe toți oponenții lui Cuza care au pregătit răsturnarea lui. O lojă care-și răstoarnă un frate... ar fi ciudat. La Paris sunt arhivele a 400 de loji masonice iar eu am cercetat dosarele a 80. I-am găsit pe Rosetti, pe Brătianu, pe mulți dintre pașoptiști. Pe Cuza, încă nu. Căci nu-i exclus să fi fost și Cuza mason. Dar povestea cu venerabilul lojii «Steaua Dunării» e sigur făcătură. Aproape toți pașoptiștii au fost legați însă de francmasonerie. Aici au învățat regulile democrației și au stabilit relații utile pentru toată viața. Pentru ei și pentru țară. Relațiile cu masonii s-au dovedit utile și Unirii din 1918. La Conferința de Pace din 1919, Alexandru Vaida-Voevod (întâi șeful delegației Transilvaniei, apoi al delegației României și prim-ministru după retragerea lui Brătianu) și-a dat seama că are nevoie de sprijin mason. S-a sfătuit cu Ionel Brătianu, apoi cu Maniu. Cu dezlegarea lor, a luat legătura cu Loja «Ernest Renan» alcătuită în principal din jurnaliști. Nu întâmplător a ales-o. A intrat în ea cu toată delegația transilvană și cu Ion Pillat, omul de legătură și nepotul lui Brătianu. Întâlnirile lor cu jurnaliști organizate prin venerabilul lojii au făcut lobby României Mari".**

Ediție specială. Cât de justificată e comparația dintre Alexandru Ioan Cuza și Carol I?

Digi24.ro, 24.01.2014

Istoricul Petre Guran a declarat într-o emisiune specială de la Digi24 că într-un manual de istorie normal domnitorul Alexandru Ioan Cuza ar fi primit o pagină, în timp ce Regele Carol I ar fi primit 10-20 de pagini. În replică, cercetătorul Cosmin Popa a spus că pe Alexandru Ioan Cuza nu l-au avantajat trei factori importanți, dar și că modernizarea accelerată pornită de domnitor a avut loc după plecarea sa de pe tron.

Dan Petre, specialist în comunicare, a spus că Alexandru Ioan Cuza este atât de popular astăzi pentru că un număr foarte mare de oameni a fost expus la mitul „Cuza” de la o vârstă fragedă și pe o perioadă îndelungată de timp.

Istoricul Petre Guran a afirmat că domnitorul Cuza era un personaj care era promovat ideologic în contradicție cu Casa Regală.

„Cum poți să compari o domnie de șapte ani, sigur, care are la început meritul, dar nu este al personajului neapărat, meritul unirii cu domnia lui Carol I, care nu numai prin lungime, ci prin realizare, prin importanța transformărilor politice și sociale. Nu se compară cu figura lui Cuza. Într-un manual de istorie normal Cuza ar fi primit o pagină și Regele Carol I 10-20 de pagini. Ideologic am răsturnat acest raport”, a spus Petre Guran, istoric.

„Am depășit perioada anilor 90 a acelei demitizări agresive a istoriei României, fără să ne întoarcem la ceaușismul clasic, aproape neostalinist, foarte intens practicat în ultimii zece ani ai comunismului, la noi”, a spus cercetătorul Cosmin Popa.

„Cred că cel mai important lucru din această domnie este că acea modernizare accelerată pe care a început-o Alexandru Ioan Cuza s-a întâmplat abia după lovitura de stat, ceea ce ne oferă motive foarte serioase de a-l gândi și de a-l regândi pe Alexandru Ioan Cuza. Dacă îl contrapunem lui Carol I, cred în primul rând cu nu-l avantajează pe Alexandru Ioan Cuza nici contextul internațional, nici situația elitelor politice, care era cu totul alta după venirea lui Carol I la putere, nici un factor extrem de important în Europa Orientală: timpul, care care dă consistență oricăror exerciții guvernamentale”, a adăugat Cosmin Popa.

Alexandru Ioan Cuza, un Napoleon al III-lea al României

Theodor Paleologu a afirmat că Alexandru Ioan Cuza era un imitator conștient al lui Napoleon al III-lea.

„Napoleon al III-lea era marea figură europeană la acea dată și e modul conștient asumat al lui Alexandru Ioan Cuza. Cuza poate fi corect definit ca un bonapartist. Bonapartism înseamnă obiective reformatoare și mijloace autoritare plebiscitare. Cuza este un dictator într-un anume sens, dare care se sprijinea pe referendumuri, pe chemarea poporului în bună metodă bonapartistă ca să-i confirme reformele îndrăznețe”, a spus istoricul și omul politic Theodor Paleologu.

Gheorghe Cliveti: Șansa noastră istorică a fost provocarea războiului Crimeei de către Rusia. Gheorghe Cliveti, profesor de istorie la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, a spus că odată cu Unirea, principatele au ieșit dintr-o geografie politică și au intrat în alta.

„Venim spre a atrage atenția asupra impactului care a produs ofensiva Rusiei în zonă în detrimentul controlului otoman asupra Principatelor Române. Un timp, Rusia a acționat în rivalitate, câteodată chiar și în înțelegere, cu Austria împotriva Porții. Rusia, prin tratatele impuse Porții Otomane, au făcut din principate o afacere ruso-otomană cu un ascendent de partea imperiului pravoslavnic. (...) Rusia și-a impus un protectorat asupra Principatelor, ea nu a fost garant”, a spus Gheorghe Cliveti.

„Elita românească a căutat să arate clar Europei că ar dori să iasă din strânsura extraordinară dată de protectoratul Rusiei”, a mai spus istoricul.

„Rusia a provocat războiul Crimeei, însă a fost un conflict cu Europa. Aceasta a fost

șansa noastră istorică”, a adăugat Gheorghe Cliveti.

Rusia, inamicul suprem?

Istoricul Dan Petre a afirmat că România are din punctul de vedere al identității o problemă majoră cu Rusia.

„E inamicul suprem pentru noi. Pe de o parte din cauza întoarcerii ideologice din 1989, pe de alta din cauza unor traume istorice”, a spus el.

În privința unirii acum a României cu Republica Moldova, istoricul Petre Guran a afirmat că România nu poate juca un rol politic internațional de sine stătător.

„E un actor care și-a ales o alianță și locul în alianță dictează și răspunsul României față de celelalte propuneri sau alegeri în plan internațional. Orice joc chiar superficial, orice umbră de neseriozitate în angajamentul alianțelor noastre ne-a fost imediat nociv. Trebuie să învățăm din istorie asta, că fidelitatea în alianțe aduce cel mai mare profit”, a spus Petre Guran.

El este de părere că nu trebuie diabolizat rolul Rusiei în istoria României.

Theodor Paleologu a susținut că până la Revoluția bolșevică din 1917 Rusia nu era percepută de toată clasa politică din România ca un dușman suprem.

„Dacă luăm experiențele cu Rusia aliat, e un aliat ambiguu, în care nu ai suficientă încredere. Rusia uneori a tras șfori care nu ne-au fost plăcute”, a spus Theodor Paleologu.

Argument

De la Palatul Patriarhiei, Elena Vijulie și Luca Niculescu au fost moderatorii unei ediții speciale la Digi24 prilejuite de împlinirea a 155 de ani de la Unirea Principatelor Române. Invitați au fost istoricul Petre Guran, cercetătorul Cosmin Popa, Toader Paleologu, istoric și diplomat, Dan Petre, specialist în comunicare, și Claude Karnoouh, sociolog de origine franceză.

De la reședința domnească de la Iași, Cristian Citre a discutat cu Varujan Vosganian și cu profesorul Gheorghe Cliveti.

La 24 ianuarie 1859, alegerea lui Alexandru Ioan Cuza și la București, după ce fusese ales domn la Iași, a dat startul României moderne. Astăzi, după 155 de ani, România este din nou în construcție. Regimul comunist și o tranziție prea îndelungată au anulat extraordinara cursă pentru modernizare declanșată de Alexandru Ioan Cuza și continuată în perioada monarhiei. Digi24 a vrut să arate cum au proiectat politicienii din vremea lui Cuza construcția României, ce obstacole au depășit, ce conflicte au îngropat și cum și-au așezat prioritățile. Multe din enigmele prezentului devin astfel mai ușor de dezlegat.

Alexandru Ioan Cuza: un om curajos, dar singur

Evz.ro (portal de știri), 24 ianuarie 2009, Andreea Dogar

Astăzi se împlinesc 150 de ani de când Alexandru Ioan Cuza a fost ales, la București, domn al Țării Românești. La acel moment, el fusese deja ales ca domnitor al Moldovei, la 5 ianuarie 1859. Dubla alegere a reprezentat începutul unei perioade de reforme care au modernizat tânărul stat, România. Însă intervalul cuprins între 1859 și 1866 nu a fost unul lipsit de tensiuni politice. Perioada le-a adus românilor reforme cruciale precum împrumutarea țărănilor, adoptarea Codului Civil și a celui Penal, înființarea primelor Universități, la Iași și la București, dar și evenimente de tristă amintire precum asasinarea primului-ministru al României, Barbu Catargiu, lovitura de stat dată de Cuza în mai 1864 sau suprimarea presei și a unora dintre libertățile cetățenești.

Pentru a marca momentul celebrării celor 150 de ani de la Unire, evz.ro a discutat cu istoricul Alin Ciupală, conferențiar doctor la Facultatea de Istorie a Universității din București, specializat în istoria modernă a României.

Evz.ro: Cum s-a ajuns la Unirea Principatelor?

Alin Ciupală: Unirea Principatelor se datorează însumării a două elemente. Fără

existența acestor două elemente, Unirea nu ar fi fost posibilă. În primul rând, este vorba de apariția unei conjuncturi internaționale favorabile ca urmare a războiului Crimeii și a Tratatului de Pace de la Paris din 1856.

Dorința puterilor occidentale era aceea de a bloca Rusia din drumul spre controlul continentului european. Faptul că la 1848 Rusia fusese cea care pacificase o bună parte din centrul și sud-estul Europei determinase ca poziția ei să devină prepotentă în Europa.

Înfrângerea Rusiei [n.n. în războiul Crimeii] a reprezentat un moment foarte important care va avea consecințe și pentru soarta Principatelor.

"Nu trebuie să credem că românii au reușit să determine o atitudine de simpatie"

În cadrul congresului, pe lângă problemele principale care s-au discutat, legate de situația generală de pe continent, s-a pus problema, la un moment dat, și a unirii românilor, problemă care va fi adusă în atenția participanților de către ministrul de Externe al Franței, contele Walewski.

Prin prevederile sale, Tratatul de Pace de la Paris i-a avantajat într-o oarecare măsură pe români, în sensul că marile puteri decid înlăturarea regimului unilateral de protecție pe care Imperiul Țarist îl instituisese asupra Principatelor.

Înlocuirea protecției unilaterale a Rusiei cu regimul garanției colective a marilor puteri a însemnat de fapt o blocare a politicii ruse în această parte a Europei. Rusia nu mai putea decide soarta Principatelor, așa cum o făcuse până la 1856.

Marile puteri occidentale care au susținut unirea românilor au făcut-o în funcție de interesele lor strategice de mari puteri. Nu trebuie să credem că românii au reușit să determine o atitudine de simpatie. Nu a fost vorba de simpatie, a fost vorba de niște interese foarte clare ale Franței în primul rând, Sardiniei, Prusiei, adică a acelor puteri care au susținut fără rezerve ideea unirii românilor.

Decizia care se va lua, aceea de consultare a românilor în privința dorinței lor de unitate, s-a concretizat în convocarea adunărilor ad hoc, la București și la Iași în 1857. Și în felul acesta ajungem la cel de al doilea element determinant, și anume dorința de unire a românilor.

Dubla alegere a lui Cuza: o depășire, nu o încălcare a Convenției de la Paris

Sesizând momentul internațional favorabil, elita românească de la acea dată, practic generația pașoptistă, a înțeles șansa extraordinară care li se oferă și a acționat în consecință. Toate energiile au fost puse în slujba oraganizării unor alegeri cât mai corecte pentru desemnarea deputaților care urmau să alcătuiască adunărilor ad hoc, iar aceste adunări odată alcătuite, au hotărât fără ezitare Unirea Principatelor.

Cu alte cuvinte, ea nu a fost posibilă decât în momentul în care cele două elemente, conjunctura internațională favorabilă și dorința de unire a românilor, s-au suprapus.

„Cuza a ajuns domnitor al Moldovei și apoi al Munteniei cu destul de multă șansă”

Alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, adică a aceleiași persoane și la București, și la Iași, a însemnat o soluție românească deoarece Convenția de la Paris din 1858, deși prevedea cu foarte mare atenție modul organizării Principatelor, nu dădea detalii în ceea ce privea persoana care urma să dețină funcția supremă. În aceste condiții, dubla alegere a lui Cuza a reprezentat nu o încălcare a Convenției de la Paris, ci o depășire a hotărârii luate de reprezentanții marilor puteri în 1858.

Cum de a fost ales tocmai Alexandru Ioan Cuza în Moldova?

Biografia lui Alexandru Ioan Cuza a fost rescrisă, ca oricare biografie a unei personalități. Trebuie să spunem însă că Alexandru Ioan Cuza, după părerea noastră, a ajuns domnitor al Moldovei și apoi al Munteniei, cu destul de multă șansă. Pentru că la 5 ianuarie 1859, când se pune problema alegerii lui la Iași, Cuza are de înfruntat candidați redutabili, candidați care vin atât din partea grupării de nuanță conservatoare, de exemplu fostul domnitor regulamentar Mihail Sturdza, dar adversari redutabili și din partea grupurilor de orientare liberală: Mihail Kogălniceanu sau Vasile Alecsandri.

„Alexandru Ioan Cuza este un outsider, o surpriză”

Cuza nu fusese totuși o personalitate de prim ordin pe scena politică. Participase la evenimentele de la 1848, dar nu se remarcase prin acțiuni deosebite așa cum fusese cazul lui Kogălniceanu. Fusese funcționar regulamentar și ocupase diverse funcții în administrația Moldovei. Este adevărat, își va da la un moment dat demisia ca semn de protest față de corupția regimului, însă imediat după demisie e numit în altă funcție pe care o ocupă fără probleme. Cu alte cuvinte, Alexandru Ioan Cuza este un outsider, este o surpriză pentru majoritatea participanților la adunarea care urma să desemneze domnul.

După părerea mea, acesta a fost și un avantaj pentru Cuza deoarece, în cele din urmă, toate grupările au preferat să îl sprijine pe acest semi-necunoscut decât să își voteze un adversar ireductibil. În felul acesta, la 5 ianuarie 1859, Cuza va fi ales domn al Moldovei.

„Contemporanii l-au subestimat. Cuza nu s-a lăsat manipulat”

La București, alegerea lui urma să se facă automat pentru că era singura condiție care putea îndeplini Unirea Principatelor. De aceea, chiar dacă și la București au existat mai mulți pretendenți pentru domnie, în cele din urmă, balanța a înclinat nu către Alexandru Ioan Cuza persoana particulară, colonelul Cuza, ci către persoana aleasă la Iași.

Indiferent de cine ar fi fost ales la Iași, acesta ar fi urmat să fie ales și la București pentru că numai așa se putea pune în practică principiul unirii.

După părerea mea, contemporanii, cei care l-au ales pe Cuza, l-au subestimat. Au considerat că acesta își va continua viața plină de aventuri galante și se va lăsa manipulat. Aici trebuie să spunem că l-au subestimat. Cuza nu s-a lăsat manipulat și a înțeles să ia la un moment dat în totalitate controlul vieții politice din Principatele Unite.

Care erau obiectivele lui Cuza după ce a fost ales?

Speranțele românilor în 1859 sunt imense. Toată lumea se așteaptă de la Alexandru Ioan Cuza să ia inițiativa organizării unui stat pe principii moderne și să patroneze această operă de modernizare în spirit liberal. Sigur că domnitorul are foarte multe merite. El este cel care a avut curajul unor reforme dificile, unele dintre ele generând, la un moment dat, chiar complicații diplomatice, cum a fost cazul cu secularizarea averilor mănăstirilor închinat. Și alte reforme, deosebit de importante, pot fi amintite: reforma administrativă, reforma învățământului, reforma agrară.

„Cuza a încercat o construcție liberală în absența liberalismului”

Însă, după părerea mea, Cuza s-a pus singur într-o situație imposibilă, din care nu putea ieși. Și anume, el a încercat să modernizeze societatea românească, să introducă aceste instituții noi, necesare funcționării unui stat modern, dar a încercat în același timp să o facă în absența unui spirit liberal adevărat.

Cu alte cuvinte, Cuza a încercat o construcție liberală în absența liberalismului. A crezut că, asemenea lui Napoleon al III-lea în Franța, va reuși să creeze un sistem care să-i acorde puterea totală și, în același timp, să patroneze modernizarea societății românești pe principii liberale. Ei bine, nu s-a putut.

Cea mai mare eroare politică a lui Cuza: îndepărtarea grupărilor politice

Poate cea mai mare eroare politică pe care Cuza a făcut-o, de la bun început, a fost aceea că și-a îndepărtat, rând pe rând, toate grupările politice existente atunci, de la gruparea liberalilor radicali, până la gruparea conservatorilor.

De fapt, „monstruoasa coaliție”, sintagmă ce este folosită în presa favorabilă lui Cuza încă din epocă, aduna tot ce avea mai bun elita românească a epocii. Îi aduna atât pe liberalii radicali din jurul lui Ion Brătianu și C. A. Rosetti, cât și pe reprezentanții grupării de nuanță conservatoare din jurul lui Barbu Catargiu.

Practic, singurul om care a rămas alături de Cuza și care a fost folosit de Cuza în lovitura de stat de la 2 mai 1864, a fost Mihail Kogălniceanu. Kogălniceanu, în felul acesta, într-un fel și-a încălcat propriile principii din tinerețe, iar congenerii săi nu i-au iertat niciun moment faptul că, la 2 mai, a acceptat să fie instrumentul cu ajutorul căruia Cuza a dat lovitura de stat, a suprimat Constituția, a suprimat presa independentă, a interzis întrunirile și a instaurat un regim personal.

De ce s-a ajuns la această situație? De ce Cuza nu a putut să guverneze alături de grupările din Adunare? **După părerea mea, Cuza nu a vrut să guverneze alături de aceste grupări politice, nu și-a creat o forță politică proprie pe care să se bazeze și a făcut-o în mod deliberat. Probabil că modelul pe care l-a urmat a fost acela al lui Napoleon al III-lea.** La un moment dat, contemporanii au vorbit chiar despre o asemănare fizică între Napoleon al III-lea și Alexandru Ioan Cuza, acesta din urmă copiindu-l, de fapt, pe cel de-al doilea împărat al francezilor.

Cuza a trăit probabil cu iluzia că va putea să supraviețuiască din punct de vedere politic de unul singur. Evenimentele au demonstrat însă că s-a înșelat.

„A fost conștient de aceste riscuri și și le-a asumat. Și cred că acesta este poate cel mai mare merit al său”.

Nu aș vrea însă să lăsăm impresia unei intenții de a minimaliza realizările lui Cuza. Fără doar și poate, el personal, domnia sa, au realizări notabile. În primul rând, cum spuneam, curajul pe care Cuza l-a avut de a iniția măsuri nu ușoare, nu la îndemâna oricui, măsuri de neevitat pentru o aducere a României în Europa. A fost conștient de aceste riscuri și și le-a asumat. Și cred că acesta este poate cel mai mare merit al său.

A guvernat alături de conservatori, alături de liberalii moderați. Nu i-a chemat niciodată la guvernare pe liberalii radicali.

Istoricul Dan Berindei a publicat la un moment dat lista guvernelor pe care Cuza le va aduce la putere în timpul domniei sale. Dacă parcurgem această listă, o să observăm două lucruri. În primul rând, accentuata instabilitate guvernamentală. Sunt foarte multe guverne, multe dintre ele nu reușesc să se mențină la putere decât câteva săptămâni sau luni.

„Cuza apare ca salvatorul națiunii”

Cuza a recurs la aproape toți oamenii politici ai epocii, indiferent de orientarea lor politică. Din studiul acestei liste, se vede clar modul în care el a uzat, rând pe rând, toate grupările politice existente în epocă. Cuza a dus o politică deliberată de uzare a liderilor politici și a grupărilor politice și, în felul acesta, în cele din urmă, el apare ca salvatorul națiunii.

Dacă studiem toată propaganda pe care regimul o va orchestra în epocă, vedem că această idee a salvatorului este una centrală. Și aceasta demonstrează, după părerea mea, intențiile politice ale lui Alexandru Ioan Cuza.

„Cuza s-a dorit a fi un despot luminat, numai că epoca despotismelor luminate trecuse”

Gestul loviturii de stat nu poate fi pus în umbră de implementarea unora dintre reforme. Anumite scrieri istoriografice despre epocă au tendința să justifice lovitura de stat din necesitatea introducerii reformei agrare. Dar după părerea mea, este un mod fals de a pune problema. Cuza era dator să găsească o soluție constituțională pentru a și implementa reformele. Pentru că în momentul în care dă lovitura de stat și suspendă orice manifestare a spiritului liberal, însăși opera de modernizare a societății românești este pusă sub semnul întrebării. Într-un fel, Cuza s-a dorit a fi un despot luminat, numai că epoca despotismelor luminate trecuse.

De ce a fost înlăturat Cuza? Ce i se reproșa la acel moment?

A fost înlăturat pentru că, în februarie 1866, Cuza devenise principalul obstacol în construirea unei societăți liberale. Înlăturarea lui Cuza și aducerea la București a lui Carol de Hohenzollern Sigmaringen, votarea Constituției de la 1866, au pus bazele sistemului monarhiei constituționale, care va permite construirea, de către elita politică alături de Carol I, a unei societăți de tip liberal.

„Cuza își va continua și după 1859 viața galantă, care îl făcuse celebru”

În școala generală, ni se spunea că Alexandru Ioan Cuza a fost înlăturat din cauza unor dușmăanii personale sau pentru că i se reproșau chestiuni legate de viața privată. Neavând ce să i se reproșeze legat de sfera publică, i se reproșau chestiuni legate de viața privată. Este fals?

Din păcate, chestiunile acestea legate de sfera privată au influențat în mod direct sfera publică. Pentru că, într-adevăr, Cuza își va continua și după 1859 viața galantă, care îl făcuse celebru. Atâta vreme cât aventurile lui galante ar fi rămas în stricta desfășurare a sferei private, lucrul ar fi fost poate un simplu amănunt biografic. În momentul în care toate aceste chestiuni influențează decizia luată în cadrul sferei publice, devine o problemă politică, pe care societatea românească are dreptul să o rezolve.

„E vorba de o gripare a sistemului instituțional”

De exemplu, rudele iubitei sale Maria Obrenovici vor ocupa încet-încet, funcții importante în administrația publică, iar de numele acestora se vor lega câteva afaceri de corupție notorii în epocă. Cuza se înconjoară de oameni care pun mai presus de interesul țării propriul lor interes. Iar acest lucru nu putea decât să nemulțumească, pe bună dreptate.

Cu alte cuvinte, lui Cuza nu i s-au reproșat strict aventurile extraconjugale. Lui Cuza i s-a reproșat faptul că a permis ca legăturile acestea să influențeze administrarea țării și decizia politică.

În februarie 1866, trebuie să o spunem foarte clar, societatea românească trece printr-o criză importantă. E vorba de o gripare a sistemului instituțional. Practic, instituțiile nu mai funcționează și atunci elita politică recurge la această soluție radicală pentru a debloca sistemul.

În cele din urmă, problema nu se pune la nivelul simpatiilor și antipatiilor personale. Nu este vorba despre antipatia unora dintre oamenii politici față de persoana domnitorului. Este vorba de ceva mult mai profund. Este vorba de fapt despre niște interese: interesul elitei politice românești este acela de a participa la modernizarea societății românești.

Ce se știe în istorie despre asasinarea primului-ministru Barbu Catargiu, din 1862?

Nu se știe mare lucru. Probabil că nu vom ști niciodată cu exactitate cine l-a omorât pe Barbu Catargiu. Moartea sa bruscă intervine într-un moment destul de tensionat, relațiile dintre el și Cuza de la acel moment nu sunt foarte cordiale. Cuza a fost acuzat chiar că a pus la cale asasinarea primului său ministru. Personal, nu am nici un element care să mă convingă că domnitorul a fost amestecat în acest asasinat.

Prin ridicarea lui Cuza se urmărea coborârea lui Carol I

Cum a fost văzut Cuza în perioada comunistă? Istoriografia comunistă a redescoperit toată propaganda favorabilă regimului, instrumentată de Cuza și de apropiații săi în epocă. Istoriografia comunistă a avut un obiectiv foarte clar: prin ridicarea personalității lui Cuza și prin exagerarea meritelor domnitorului Unirii, a urmărit coborârea urmașului lui Cuza, și anume a regelui Carol I. Istoriografia comunistă nu a vorbit, atunci când o făcea, decât critic despre Carol I și despre sistemul monarhiei constituționale și pozitiv despre perioada domniei lui Cuza. Cu alte cuvinte, avem un raport antagonic: Cuza ar fi elementul pozitiv, Carol ar fi elementul negativ. Cred că perspectiva aceasta nu a oferit nimic bun și nu a făcut niciun serviciu domniei și personalității lui Cuza, dimpotrivă.

„Nu avem nici măcar un bust închinat regelui Carol I”

Din păcate, această tendință o observăm și astăzi. Dacă ne uităm, avem o statuie și câteva busturi închinat domnitorului Alexandru Ioan Cuza, ceea ce este foarte bine. Nu avem nicio statuie și nici măcar un bust închinat regelui Carol I. Ceea ce este, după părerea mea, o mare lipsă, a noastră, a tuturor.

Dacă ar fi să păstrăm în minte o imagine corectă a lui Cuza, cum ar trebui să ni-l amintim?

Ca pe un om curajos, dar singuratic, care nu a înțeles că ridicarea unei societăți nu se poate face de unul singur.

CUZA, ALEXANDRU IOAN (1820-1873)

Domnul Unirii s-a nascut la Barlad la 20 martie 1820, ca membru al unei familii boieresti moldovene amintite in documente inca de la 1638. Tatal sau, Ioan Cuza, a ajuns pana la rangul de postelnic in vremea domnitorului Ionita Sandu Sturdza. Mama sa, Sultana Cozadini, provenea dintr-o familie greco-italiana din Constantinopol, stabilita in Principatele Romane. Primii ani de scoala au fost petrecuti in pensionul francez deschis de Victor Cunin la Iasi; aici a fost coleg cu Mihail Kogalniceanu si Vasile Alecsandri, cu care va colabora, mai tarziu, in viata politica. La Paris a obtinut in 1845 bacalaureatul in litere, s-a inscris la Facultatea de Drept si in Societatea economistilor din Paris. La 30 aprilie 1844 s-a casatorit cu Elena Rosetti, care ii va sta alaturi pana la moarte.

O data cu izbucnirea Revolutiei de la 1848, C. s-a alaturat tinerilor moldoveni participanti la Adunarea de la Hotelul Petersburg din Iasi (27 martie 1848), unde a fost redactat primul document programatic al revolutiei romane pasoptiste, Petitia-Proclamatie. Arestat din ordinul domnitorului Mihail Sturdza, a reusit sa scape de sub escorta, la Galati, impreuna cu alti revolutionari. S-a refugiat in Transilvania (unde a participat la Adunarea de la Blaj din mai 1848), apoi in Bucovina si mai tarziu la Viena, Paris si Constantinopol.

La instaurarea noului domn moldovean Grigore Ghica (1849- 1856), C. a primit functia de presedinte al Judecatoriei Covurlui, ramanand in acest post pana in 1851, an in care a ocupat, pentru scurt timp, pozitia de director al Ministerului de Interne al Moldovei.

In 1856 a fost numit parcalab de Galati, a fost integrat in armata si avansat la gradul de maior in 1857. In acelasi an a demisionat din postul de parcalab in semn de protest fata de incercarea caimacamului (loctiitorului domnesc) Nicolae Vogoride de a falsifica rezultatele alegerilor pentru Adunarea ad-hoc a Moldovei. Gestul sau i-a adus un imens prestigiu in randul miscarii politice unioniste, confirmand inca o data imaginea de cinste si corectitudine pe care o capatasese deja. O data cu refacerea alegerilor, a fost ales in Adunarea ad-hoc din Moldova ca deputat de Galati (1857). Un an mai tarziu a fost inaintat la gradul de colonel, comandant al armatei Moldovei.

La 5/17 ianuarie 1859, C., proclamat unic candidat al partidei unioniste la tronul Moldovei, era ales domnitor, cu unanimitatea voturilor deputatilor din Adunarea electiva. La 24 ianuarie 1859, dupa dezbateri furtunoase, la sugestia deputatului Vasile Boerescu, C. a fost ales si domnitor al tarii Romanesti de catre Adunarea electiva a acesteia. Prin dubla sa alegere in functia de domnitor se realizase pasul decisiv catre unirea celor doua Principate. Evenimentul a produs un entuziasm fara precedent in randul populatiei romane atat din Moldova si tara Romaneasca dar si din Transilvania.

Atmosfera prilejuita de sosirea lui C. la Bucuresti, la 8 februarie 1859, este descrisa intr-o scrisoare trimisa de D.A. Sturdza lui V. Alecsandri: *Rezultatul intregii acestei calatorii este ca toti romanii din cele doua Principate se vor lasa mai curand taiati in bucati decat sa revie la vechea stare de lucruri (...). La Bucuresti, de pilda, el e omul cel mai popular. N-am vazut nici o data salutandu-se un suveran cu mai multa dragoste si serbari publice ca in aceasta prima capitala a Romaniei.*

Primii doi ani ai domniei lui C. au fost dedicati obtinerii recunoasterii din partea marilor puteri a dublei sale alegeri ca domnitor al Principatelor Unite si a unificarii depline a acestora. In septembrie 1859 a fost acceptata dubla alegere si domnitorul a obtinut firmanul de investitura din partea sultanului. Unificarea deplina a fost recunoscuta de marile puteri in decembrie 1861, ceea ce a permis instaurarea, din ianuarie 1862, a guvernului unic si a

Parlamentului unic la Bucuresti.

Organizarea interna si modernizarea statului roman au fost principalele obiective ale domniei lui C. Marile reforme infaptuite dupa 1862 au fost realizate de domnitor mai ales cu sprijinul lui Mihail Kogalniceanu (prim-ministru intre anii 1863 si 1865) si al altor colaboratori ai sai de orientare politica liberala moderata ori conservatoare-moderata. Cea mai importanta prin obiectivele si efectele sale a fost reforma agrara. Pentru impunerea acesteia a fost necesara efectuarea loviturii de stat de la 2 mai 1864 (cand C. a dizolvat prin decret puterea legislativa - Adunarea obsteasca, ostila proiectului guvernamental al legii rurale) si aprobarea in urma unui plebiscit a Statutului Dezvoltator al Conventiei de la Paris, noua lege cu rol de Constitutie a Principatelor. Evenimentele din mai 1864 ca si constituirea Consiliului de Stat (institutie care elabora legi si se afla sub directa sa conducere) au marcat instaurarea domniei autoritare a lui C. Printre reformele si deciziile importante ale domniei lui C. s-au mai numarat: infiintarea Universitatilor de la Iasi si Bucuresti (1860, respectiv 1864), adoptarea legii secularizarii averilor manastiresti (1863), a legii instructiunii publice (prin care invatamantul primar devenea obligatoriu si gratuit - 1864), adoptarea Codului penal (inspirat din codurile penale francez si prusac), a Codului civil (dupa modelul francez si italian), intemeierea in 1864 a Casei de Economii si Consemnatiuni.

Politica externa a domnitorului a fost indreptata catre consolidarea pe plan international a unirii, mentinerea unor relatii pasnice cu Imperiul Otoman, deschiderea primelor agentii diplomatice ale Principatelor (Belgrad, 1863).

De-a lungul domniei, impotriva lui C. s-a format o opozitie politica din liberal-radicali si conservatori. Pozitiile acestora s-au intarit mai ales dupa lovitura de stat din 1864 si pe masura ce caracterul autoritar al domniei lui C. devenea tot mai evident.

Militand pentru indeplinirea pana la capat a cererilor Adunarilor ad-hoc ale Principatelor, intrunite in 1857, si in special a celei referitoare la instaurarea pe tron a unui principe strain, opozitia anticuzista a pregatit din 1865 inlaturarea domnitorului. I se reprosau starea financiara si economica grea a Principatelor, instituirea unei camarile domnesti (in frunte cu Cezar Librecht) care influenta si controla deciziile lui C., politica autoritara in raport cu fortele politice interne, dar si viata personala dominata de legatura extraconjugala avuta cu Maria Obrenovici, vaduva printului sarb Efreim Obrenovici.

In urma actiunii organizate de gruparea anticuzista (din care faceau parte fosti lideri ai generatiei pasoptiste ca I.C. Bratianu, C.A. Rosetti, I. Ghica) in dimineata zilei de 11 februarie 1866, C. a fost silit sa semneze actul abdicarii sale.

La 13 februarie 1866, C. a parasit Capitala, indreptandu-se spre Brasov. Raman memorabile cuvintele sale, rostite la Palatul Cotroceni, inaintea plecarii: *Sa dea Dumnezeu sa-i mearga tarii mai bine fara mine decat cu mine. Sa traiasca Romania!*

Dupa o scurta sedere la Viena, s-a indreptat spre Milano, apoi spre Paris. Va locui intre anii 1867 si 1872 la Doblin, langa Viena, apoi la Florenta.

La 15 mai 1873, s-a stins din viata la Heidelberg, in Germania. Ramasitele sale pamantesti au fost inhumate initial pe domeniul sau de la Ruginoasa, iar in timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial au fost stramutate in Biserica Trei Ierarhi de la Iasi.

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, a incendiat Templul Lojii Masonice “Inteleptii lui Heliopolis”

Alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei, la 5 ianuarie 1859, nu a fost întâmplătoare. Cuza, fost pârçălab al județului Covurlui, dar și șef al armatei moldovene, era și conducătorul Lojii masonice “Steaua Dunării”, cu sediul în Galați. Cum o bună parte dintre militanții politici pentru Unire erau, la rândul lor, masoni, propunerea lui Cuza pentru tronul Moldovei a părut tuturor firească. În București, vestea desemnării acestuia ca domn al principatului- sora a rezolvat multe dintre dilemele unioniștilor din Țara Românească. Alegerea lui Cuza în Moldova le-a oferit acestora soluția ideală acceptabilă și din perspectiva marilor puteri ale vremii.

Decizia a fost pecetluită în Hotelul Concordia

În seara de 23 ianuarie, unioniștii munteni s-au întâlnit în apartamentul 5, de la etajul 1 al Hotelului Concordia, de pe strada Smârdan din București, fosta Uliță Nemțească. Aici, au hotărât renunțarea la alte propuneri și susținerea candidaturii lui Cuza și la domnia Țării Românești.

A doua zi, toți cei 64 de deputați din camera legislativă a Munteniei, indiferent de opiniile anterioare, și-au dat votul pentru alegerea lui Alexandru Ioan Cuza și ca domn al Țării Românești. Începea o domnie de 7 ani, esențială pentru procesul de făurire a României moderne, scrie piatza.net.

După ce a ajuns domnitor, a dat foc Templului masonic. Ulterior, Cuza a intrat în conflict cu mulți dintre foștii aliați politici, dar și cu masoneria, reformele sale și tendința spre un regim dictatorial nefiind pe placul acestora. Mai mult, în decembrie 1860, Cuza a închis chiar Loja masonică al cărei Venerabil fusese, iar în octombrie 1864 a incendiat Templul Lojii “Înțelepții lui Heliopolis”, unde se regrupaseră mulți dintre foștii membrii din Loja “Steaua Dunării”.

Riposta acestora a fost fermă. În noaptea de 10 spre 11 februarie 1866, Cuza a fost silit să abdice și să ia calea exilului. Stabilizat la Florența, Italia, a murit la 15 mai 1873, la Heidelberg, în Germania, unde se afla pentru un consult medical. Avea doar 53 de ani.

Sursa: <http://cultural.bzi.ro/>

Masonii de azi contestă că domnitorul ar fi dat foc acestui templu masonic. Ei încă îl revendică pe Domnul Unirii celei mici ca fiind “de-al lor”, ignorând faptul că el a intrat cu siguranță în conflict cu această organizație satanică, de al cărui rol nefast în politica României și-a dat seama, fapt care i-a provocat abdicarea forțată, exilul și se pare, chiar moartea.

Alexandru Ioan Cuza

Wikipedia, enciclopedia liberă

Alexandru Ioan Cuza (sau Alexandru Ioan I; născut la 20 martie 1820, Bârlad, Moldova, astăzi în România și decedat la 15 mai 1873, Heidelberg, Germania) a fost primul domnitor al Principatelor Unite și al statului național România. A participat activ la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova și la lupta pentru unirea Principatelor. La 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie 1859 și al Țării Românești, înfăptuindu-se astfel unirea celor două țări române. Devenit domnitor, Cuza a dus o susținută activitate politică și diplomatică pentru recunoașterea unirii Moldovei și Țării Românești de către Puterea suzerană și Puterile Garante și apoi pentru desăvârșirea unirii Principatelor

Române pe calea înfăptuirii unității constituționale și administrative, care s-a realizat în ianuarie 1862, când Moldova și Țara Românească au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România și formând statul român modern,[1] cu capitala la București, cu o singură adunare și un singur guvern.[2]

Cuza a fost obligat să abdice în anul 1866 de către o largă coaliție a partidelor vremii, denumită și Monstruoasa Coaliție, din cauza orientărilor politice diferite ale membrilor săi, care au reacționat astfel față de manifestările autoritare ale domnitorului.

Primii ani de viață

Născut în Bârlad, Cuza a aparținut clasei tradiționale de boieri din Moldova, fiind fiul ispravnicului Ioan Cuza (care a fost de asemenea un proprietar de pământ în județul Fălciu) și al Sultanei (sau Soltana), membră a familiei Cozadini de origini fanariote. Alexandru primește o educație europeană, devenind ofițer în armata moldovenească și ajungând la rangul de colonel. S-a căsătorit cu Elena Rosetti în 1844.

În anul 1848, Moldova și Țara Românească au fost cuprinse și ele de febra revoluțiilor europene. Revolta moldovenilor a fost suprimată repede, dar în Țara Românească revoluționarii au preluat puterea și au guvernat în timpul verii. Tânărul Cuza a jucat un rol suficient de important pentru a i se evidenția înclinațiile liberale, avute în timpul episodului moldovenesc, astfel că este transportat ca prizonier la Viena, de unde a fost eliberat cu ajutor britanic.

Revenind în Moldova în timpul domniei Prințului Grigore Alexandru Ghica, a devenit ministru de război al Moldovei, în 1858, și a reprezentat Galațiul în divanul ad-hoc de la Iași. Cuza a fost un proeminent politician și a susținut cu tărie uniunea Moldovei și Țării Românești. A fost nominalizat în ambele țări de către Partida Națională, care milita pentru unire, în defavoarea unui prinț străin. Profitând de o ambiguitate în textul Tratatului de la Paris, este ales domn al Moldovei pe 17 ianuarie 1859 (5 ianuarie după calendarul iulian) și în Țara Românească pe 5 februarie 1859 (24 ianuarie după calendarul iulian).

Elena Cuza se înrudea cu neamul Sturdzeștilor,[3] al Balșilor și al Cantacuzinilor.[4] Judecând după portretul realizat de Szathmary, când avea 38 ani, putea fi socotită o femeie foarte mică și subțire, cu o expresie severă, cu ochi negri și foarte timidă. Educația ei urmărea calea obișnuită în epocă: guvernanta franceză și germană, pensionul Buralat, anturajul social și literar al mătușii sale Agripina Sturdza, din Iași.

În 1846 ea l-a întâlnit, s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu Alexandru Ioan Cuza. El era o fire extrovertită, impulsivă, care se simțea bine printre oameni, se purta foarte galant cu femeile.[5] Ea era o introvertită, cu o mulțime de inhibiții. Slabele șanse ca acest mariaj să meargă au fost anulate de la început de incapacitatea Elenei de a-i oferi un urmaș soțului ei și de faptul că a pus datoriile față de mamă înaintea celor față de soț[necesită citare]. La 30 aprilie 1844 scria: „Crede-mă, mamă, noile sentimente pe care le am față de soțul meu nu mă vor împiedica să te iubesc.” După ce s-au căsătorit, ei s-au stabilit în modesta casă a părinților lui Cuza, Ion și Sultana, din Galați.[6]

Deși soția sa nu a avut copii, ea i-a crescut ca pe propriii săi copii pe cei doi fii avuți de Cuza cu amanta lui, Elena Maria Catargiu-Obrenović: Alexandru Ioan Cuza (1862 (unele surse menționează anul 1864[formulare evazivă]) - 1889) și Dimitrie Cuza (1865 - 1888), care s-a sinucis.[7]

A împărtășit cu stoicism exilul soțului detronat și, după moartea acestuia la 16 mai 1873, „i-a păstrat memoria cu o extraordinară devoțiune, neîngăduind să se rostească un singur cuvânt despre slăbiciuni pe care le cunoștea, le îngăduise și-o spunea cu mândrie – le iertase, ca singura care pe lume putea să aibă acest drept.”[8]

Înfăptuirea unirii

Unirea Principatelor Române a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea și reprezintă unificarea vechilor state Moldova și Țara Românească. Unirea este strâns legată de personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza și de alegerea sa ca domnitor al ambelor principate la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească. Totuși, unirea a fost

un proces complex, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări. Procesul a început în 1848, odată cu realizarea uniunii vamale între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu. Deznodământul războiului Crimeii a dus la un context european favorabil realizării unirii. Votul popular favorabil unirii în ambele țări, rezultat în urma unor adunări ad-hoc în 1857 a dus la Convenția de la Paris din 1858, o înțelegere între Marile Puteri prin care se accepta o uniune mai mult formală între cele două țări, cu guverne diferite și cu unele instituții comune. La începutul anului următor, liderul unionist moldovean Alexandru Ioan Cuza a fost ales ca domnitor al Moldovei și Țării Românești, aducându-le într-o uniune personală. În 1861, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând unirea politică. După înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, iar constituția adoptată în acel an a denumit noul stat România.[9]

Domnia

Reședință domnească a lui Alexandru Ioan Cuza (astăzi Muzeul Unirii) din Iași

Domnia lui Cuza Vodă a fost caracterizată de o nerăbdătoare dorință de a ajunge din urmă Occidentul, dar efortul domnului și al sprijinitorilor săi întâmpină rezistența forțelor conservatoare și a inertiilor colective. Mai grav, el stă sub semnul provizoratului, căci domnia lui Cuza este percepută ca pasageră; țara a vrut un domn străin, l-a acceptat însă pe cel autohton, dar n-a renunțat la vechea doleanță; în așteptarea contextului prielnic, ea îngăduie un provizorat.[10]

Alegerea ca domnitor

Cortegiul domnesc trece pe sub turnul Mitropoliei

După Convenția de la Paris din 1858, marile puteri au lăsat guvernul fiecărui principat român în grija unei comisii provizorii, formate din trei caimacani, până la alegerea domnitorilor. Principala atribuție a comisiilor era aceea de a supraveghea alegerea noilor adunări electivă. Campania electorală din Moldova a dus la alegerea unei adunări favorabile unirii cu Țara Românească. Unioniștii moldoveni au putut impune cu ușurință candidatura la domnie a colonelului Alexandru Ioan Cuza, care a fost ales domn cu unanimitate de voturi la 5/17 ianuarie 1859. Ideea alegerii domnului moldovean și la București a fost oficial sugerată muntienilor de către delegația Moldovei, care mergea spre Constantinopol pentru a anunța rezultatul alegerii de la Iași. În Țara Românească, adunarea electivă a fost dominată de conservatori, care erau însă scindați. Neputându-se pune de acord asupra unui candidat propriu, conservatorii munteni au sfârșit prin a se ralia candidatului Partidei Naționale care a fost ales la 24 ianuarie/5 februarie 1859, domn al Țării Românești. Astfel, românii au realizat de facto unirea, punând la 24 ianuarie 1859, bazele statului național modern român. Sprijinul lui Napoleon al III-lea a fost decisiv pentru dezarmarea opoziției Turciei și a Austriei față de dubla alegere, astfel că la 1/13 aprilie 1859 Conferința de la Paris a puterilor garante dădea recunoașterea oficială a faptului împlinit de la 24 ianuarie 1859.[10]

Conform deciziei Convenției de la Paris, la 15 mai 1859 este înființată Comisia Centrală la Focșani, ce avea ca scop redactarea primului proiect de Constituție din istoria modernă a României și realizarea altor proiecte de unificare legislativă a Principatelor. Proiectul de Constituție nu a fost aprobat însă de domnitorul Cuza, Comisia Centrală din Focșani fiind desființată în februarie 1862.[11]

După realizarea unirii, domnitorul Alexandru Ioan Cuza și colaboratorul său cel mai apropiat, Mihail Kogălniceanu (ministru, apoi prim-ministru al României), inițiază importante reforme interne: secularizarea averilor mănăstirești (1863), reforma agrară (1864), reforma învățământului (1864), reforma justiției (1864) ș.a., care au fixat un cadru modern de dezvoltare al țării.[12]

Întâmpinând rezistență din partea guvernului și a Adunării Legiuitoare, alcătuite din reprezentanți ai boierimii și ai marii burghezii, precum și a bisericii, în înfăptuirea unor

reformele, Cuza formează, în 1863, un guvern sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu, care realizează secularizarea averilor mănăstirești (decembrie 1863) și dizolvă Adunarea Legiuitoare (2 mai 1864). În același an, Cuza supune aprobării poporului, prin plebiscit, o nouă constituție și o nouă lege electorală, menită să asigure parlamentului o bază mai largă, și decretează (14 august 1864) legea rurală concepută de Kogălniceanu. În timpul domniei lui Cuza a fost conceput codul civil și Codul penal de inspirație franceză, legea pentru obligativitatea învățământului primar și au fost înființate primele universități din țară, respectiv cea de la Iași (1860), care azi îi poartă numele, și cea de la București (1864). Tot în această perioadă a fost organizată și armata națională.[13]

Secularizarea averilor mănăstirești

Legea secularizării averilor mănăstirești a fost dată de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza cu scopul de a lua toate proprietățile și averile anumitor Biserici și mănăstiri și a le trece în proprietatea statului, pentru „a spori avuția țării”. Tot în timpul lui Cuza unele mănăstiri și schituri au fost desființate total sau transformate în biserici de mir. Domnitorul Ioan Cuza a instituit un impozit de 10% asupra veniturilor nete ale mănăstirilor, bisericilor, anumitor seminarii, centre de asistență socială etc. În fața acestor măsuri mitropolitul Sofronie Miclescu al Moldovei a făcut mai multe proteste, ceea ce a dus mai apoi la înlăturarea sa din scaun, această stare provocând, mai târziu, însăși căderea guvernului Kogălniceanu. Legea secularizării a fost adoptată în 1863 și, pe lângă cele enumerate mai sus, poate fi menționată și confiscarea anumitor averi pe care le aveau unele mănăstiri din Sfântul Munte Athos și pe care le-au primit cu mult timp înainte de la alți domnitori (Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul etc.) pentru ca monahii din Sfântul Munte să se roage pentru bunăstarea domniilor lor. În total, au fost preluate de la biserici aproximativ 25% din suprafața agricolă și forestieră a Țării Românești și a Moldovei[14].

Reforma fiscală

Reforma fiscală a fost materializată prin instituirea impozitului personal și a contribuției pentru drumuri, generalizată asupra tuturor bărbaților majori, printr-o nouă lege a patentelor, prin instituirea impozitului funciar și alte măsuri care au făcut ca la sfârșitul anului 1861, în preajma deplinei lor unificări administrativ-politice, Principatele Unite Române să fie dotate cu un sistem fiscal modern. Ar putea fi adăugată, pe plan cultural, „importanta inițiativă a guvernului moldovean al lui Mihail Kogălniceanu, care a instituit, în toamna anului 1860, prima universitate a țării, cea ieșeană.”[15]

Reforma agrară

Dezbaterile înverșunate care au avut loc în vara anului 1862 în privința proiectului de reformă agrară propus de conservatori și adoptat de majoritate, dar nesancționat de domnitor, au dovedit că maleabilitatea de care dădeau dovadă o bună parte dintre conservatori, în privința adoptării unui program general de reforme, nu concorda cu acceptarea de către ei a unei reforme agrare în sensul programelor revoluționare de la 1848.[16] De aceea, în anii imediat următori unificării administrative, nu s-a putut trece brusc la reforma agrară, ci s-a continuat, pentru o perioadă de timp, să se adopte reforme pe linia organizării moderne a statului, deoarece acestea nu întâmpinau opoziția conservatorilor, încă stăpâni pe majoritatea mandatelor din adunare datorită sistemului electoral restrictiv. Reorganizarea departamentelor, legile pentru construirea căilor ferate, constituirea Consiliului superior al instrucțiunii publice, un regulament de navigație, organizarea corpului inginerilor civili, reorganizarea Școlii de silvicultură și o serie de măsuri premergătoare unei secularizări a averilor mănăstirești au reprezentat, în această perioadă, concretizările planului de reforme.[17]

Din momentul în care conducerea guvernului a fost preluată de Mihail Kogălniceanu, aducerea din nou în dezbatere a reformei agrare a dus la izbucnirea unui violent conflict între guvern și majoritatea adunării. A urmat lovitura de stat de la 2 mai 1864 când deputații au fost evacuați din sală de un detașament militar și Adunarea Legiuitoare dizolvată. Această lovitură a sporit puterea domnitorului Cuza, și totodată a înlăturat monopolul politic al

conservatorilor asupra majorității în adunare. Sancțiunea poporului prin plebiscit și recunoașterea noii stări de lucruri de către puterea suzerană și puterile garante au creat posibilitatea decretării Legii rurale în sensul programului pașoptist, desființându-se relațiile feudale în agricultură și procedându-se la o împroprietărire a țărănimii clăcașe.

Prin Legea rurală din 14/26 august 1864, peste 400.000 de familii de țărani au fost împroprietărite cu loturi de teren agricol, iar aproape alți 60.000 de săteni au primit locuri de casă și de grădină. Țăranii împroprietăriți au devenit contribuabili la bugetul de stat, rezultând astfel o lărgire a bazei de impozitare. Fragmentarea terenurilor și lipsa utilajelor agricole moderne au dus la scăderea producției agricole în următorii ani, dar repartizarea ei a fost mai echitabilă. Reforma agrară din 1864, a cărei aplicare s-a încheiat în linii mari în 1865, a satisfăcut în parte dorința de pământ a țăranilor, a desființat servitutele și relațiile feudale, dând un impuls însemnat dezvoltării capitalismului. Ea a reprezentat unul din cele mai însemnate evenimente ale istoriei României din secolul al XIX-lea.[18]

Dupa desființarea Adunării Legiuitoare (2 mai 1864) Cuza pierde sprijinul tuturor partidelor politice și, pentru a putea governa, se înconjoară de o camarilă formată din funcționari corupți care primesc funcții și contracte cu statul; corupția și sifonarea banului public mai ales în lucrări de infrastructură ating cote ridicate.

Alte reforme

În timpul guvernului condus de Mihail Kogălniceanu, s-a trecut la etapa hotărâtoare a înfăptuirii reformelor. Astfel, primul demers făcut, într-o direcție în care guvernul știa că nu avea să întâmpine opoziție pe plan intern, a fost acela al secularizării. La 13/25 decembrie 1863, la propunerea guvernului, adunarea a votat secularizarea averilor mănăstirești cu 93 de voturi contra 3. Era o măsură de însemnătate majoră, datorită căreia era recuperat peste un sfert din teritoriul național. Apoi au fost elaborate și promulgate Legea contabilității, Legea consiliilor județene, Codul Penal și Legea instrucțiunii publice, precum și crearea Consiliului de Stat. Tot acum se înființează Școala Națională de Arte Frumoase, la București, la conducerea căreia este desemnat Theodor Aman și este inaugurată, în premieră, o Școală de Medicină Veterinară.

Gheorghe Tattarescu: 11 Februarie 1866

Analizând suita de evenimente, unele cu caracter realmente revoluționar, se poate spune că sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza au fost puse bazele statului unitar român modern.[19] Practic, nu există domeniu de activitate economică, social-politică, culturală, administrativă sau militară din țară, în care Cuza să nu fi adus îmbunătățiri și înnoiri organizatorice pe baza noilor cerințe ale epocii moderne.

Prima linie de cale ferată din România

În septembrie 1865, Alexandru Ioan Cuza a acordat companiei engleze Barkley-Stanisforth construirea liniei ferate București-Filaret-Giurgiu[20] (fiind calea cea mai scurtă care lega capitala țării cu Dunărea și astfel cu restul lumii). Lungimea liniei avea 70 km, la un preț de construcție de 196.500 franci pe kilometru. La 19/31 octombrie 1869 regele Carol I al României face inaugurarea[21] acestei primei linii de cale ferată, care avea să fie prelungită în 1870 cu încă 2,6 km până la Smârda.

Abdicarea și exilul

Regimul personal instituit de Cuza după 2 mai 1864 a provocat nemulțumirea liberalilor radicali, care ulterior au făcut cartel cu conservatorii; acest fapt a slăbit pozițiile domnitorului și a animat activitatea monstruoasei coaliții (denumire promovată în epocă de presa favorabilă lui Cuza), hotărâtă să-l înlăture. Complotiștii au reușit să-și realizeze planurile atrăgând de partea lor o fracțiune a armatei (colonelul C. Haralambie, maiorul D. Lecca ș.a.), și l-au constrâns pe domnitor să abdice în noaptea de 10/22–11/23 februarie 1866. La aceasta a contribuit însuși Al. I. Cuza, care nu numai că nu a luat măsuri în privința factorilor reacționari, ci, într-un discurs, se arăta dispus să renunțe la tron în favoarea unui principe străin precum prevedea una din dorințele divanelor ad-hoc din 1857 (fapt susținut și de o scrisoare adresată unui diplomat străin). Pe actul iscălit de Cuza scria: „Noi, Alexandru

Ioan I, conform dorinței națiunii întregi și angajamentului ce am luat la suirea pe Tron, depun astăzi, 11 februarie 1866, căma guvernului în mâna unei Locotenențe Domnești și a Ministrului ales de popor“. Două zile mai târziu, Cuza - împreună cu soția, amanta și cei doi fii - a părăsit Bucureștiul spre Brașov.

A fost înstituită o locotenență domnească alcătuită din Lascăr Catargiu, Nicolae Golescu și colonelul Nicolae Haralambie din partea armatei. Conducerea guvernului a revenit lui Ion Ghica; apoi Senatul și Comisia au proclamat ca domnitor pe Filip de Flandra, din casa domnitoare belgiană, dar acesta nu a acceptat coroana. [22]

Provizoratul locotenenței domnești a luat sfârșit abia după ce Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a acceptat să devină principe al României, la 10 mai 1866. Proclamarea domnitorului Carol I și aprobarea Consituției din 1866 s-au făcut printr-un plebiscit cu rezultate asemănătoare (peste 99% voturi pentru) cu cel din mai 1864.

Această abdicare silită putea avea consecințe grave pentru România, pentru că:

1 - după înlăturarea lui Cuza, satele au fost înspăimântate că reforma agrară nu va mai avea loc.

2 - la 3 aprilie 1866 la Iași a avut loc o demonstrație (orchestrată de Rusia) a Mișcării Separatiste care a cerut anularea unirii Moldovei cu Țara Românească și a promovat un candidat obscur la tronul Moldovei: Nunuță Roznovanu,

3 - Poarta Otomană a mobilizat armata la Dunăre pentru a interveni în România, unirea fiind recunoscută doar pe timpul domniei lui Cuza.

Restul vieții sale și-a petrecut-o în exil, locuind majoritatea timpului la Paris, Viena și Wiesbaden. A încercat să revină în țară ca persoana privată, dar nu a reușit. Domnitorul Carol I a transmis cererile Consiliului de Miniștri, care a refuzat să acorde permis de intrare în țară.

A fost înmormântat inițial la Biserica Domnească de lângă Palatul domnesc de la Ruginoasa, conform dorinței sale, iar după cel de-al doilea război mondial, osemintele sale au fost mutate la Biserica Trei Ierarhi din Iași. [23]

Note

1^ Horia C. Matei, Ion Nicolae, Silviu Neguț, Caterina Radu, Enciclopedia statelor lumii, ediția a VII-a, București, Editura Meronia, 2001 - ISBN 973-99451-5-6

2^ Mircea Măciu, Nicolae C. Nicolescu, Valeriu Șuteu, Mic dicționar enciclopedic, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986

3^ Magazin istoric, nr. 4, 1994

4^ Magazin istoric, nr. 11,12, 1982; 4-6, 1983

5^ „Unirea... din altă perspectivă”, Maria Prochopiuc - poezie.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

6^ „Elena Cuza - dincolo de legendă”, Radu R. Florescu, profesor Emeritus, Boston College - USA, accesat 04.01.09

7^ Marija Obrenović - accesat pe 2 ianuarie 2009

8^ N. Iorga, Sfaturi pe întuneric. Antologie, ediție îngrijită, note și comentarii de Valeriu Râpeanu și Sanda Râpeanu, București, Editura Militară, 1977

9^ Dumitru Ivănescu, Unirea Principatelor. Momente, fapte, protagoniști, Iași, 2005.

10^ a b Florin Constantiniu, O istorie sinceră a poporului român, București, Editura Univers Enciclopedic, 1997 - ISBN 973-9243-07-X

11^ Unirea Focșanilor, făcută cu forța - ziaruldevrancea.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

12^ Marcel D. Popa, Horia C. Matei, Mică enciclopedie de istorie universală, București, Editura Politică, 1988

13^ Alexandru Ioan Cuza - Institutul Național de Cercetare - accesat pe 4 ianuarie 2009

14^ "De ce finanțează statul Biserica?". Pentru "secularizările lui Cuza și opera socială", 02 August 2010, evz.ro, accesat la 8 august 2010

15^ Aurel Loghin, Maria și Gh. Platon, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, București, 1972, p. 143

16^ L. Botezan, Problema agrară în dezbaterile parlamentare din România în anul 1862, în „Studia Universitatis Babeș-Bolyai. Historia”, 1961, nr. 1, p. 107

17^ Istoria României, vol. IV, București, 1964, p. 348.

18^ Nichita Adăniloiaie, Cuza Vodă și problema agrară, în Cuza Vodă. In memoriam, Iași, 1973

19^ Dumitru Ivănescu, Alexandru Ioan Cuza în conștiința posterității, Iași, Editura Junimea, 2001

20^ Dan Popescu - „Icebergul. Secvențe din epopeea dezvoltării”, Ed. Albatros, 1990, pag. 83-84

21^ Regele Carol a inaugurat primul tren care avea să circule în România, pe distanța București (Filaret) - Giurgiu, înaintea deschiderii oficiale a traficului, la data de 19 octombrie 1869, Historia, Accesat 24 ianuarie 2012

22^ Unirea Principatelor Române - accesat pe 4 ianuarie 2009

23^ Obiectiv turistic: Manastirea Sfintii Trei Ierarhi - iasi.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

Bibliografie Wikisursă

La Wikisursă există texte originale legate de Alexandru Ioan Cuza

Valeriu Stan, Alexandru Ioan Cuza, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1984.

Dan Bogdan, Viorel Știrbu, Pe urmele lui Alexandru Ioan Cuza, București, Editura Sport-Turism, 1985.

Dumitru Ivănescu, Alexandru Ioan Cuza în conștiința posterității, Iași, Editura Junimea, 2001.

Bibliografie suplimentară

Viața și opera lui Cuza Vodă, Constantin C. Giurescu, Editura Științifică, 1966

Anecdote din viața lui Cuza-Vodă, Dumitru Teleor, Editura "Lumen" - [1]

Articole biografice

Cuza, erou sau dictator?, 26 Ianuarie 2011, Florin Marin, Mihai Voinea, Historia

Al. I. Cuza: tentațiile unei domnii autoritare, Decembrie 2009, Liviu Brătescu, Historia

A fost Alexandru Ioan Cuza un dictator? (I), 13 Aprilie 2010, Paul E. Michelson, Historia

A fost Alexandru Ioan Cuza un dictator? (II), 13 Aprilie 2010, Historia

Alexandru Ioan Cuza - Enciclopedia României

Alexandru Ioan I Cuza, domn al Moldovei, Munteniei și Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei (1820 - 1873) Articol 38, Istoria

Alexandru Ioan Cuza: un om curajos, dar singur, 24 Ianuarie 2009, Andreea Dogar, Evenimentul zilei

24 Ianuarie 1859 - Realitatea se naște din vise, 12 decembrie 2011, Camelia Pop, Foaia Transilvană

135 de ani de la moartea lui Alexandru Ioan I Cuza, 23 mai 2008, Prof. Dr. Stelian Neagoe, Jurnalul Național

Galațiul - un reper în biografia lui Cuza, 24 ianuarie 2009, Pr. Gabriel Ioan Pelin, Ziarul Lumina

Referate

Alexandru Ioan Cuza și Unirea, referate.orasultau.ro

Alexandru Ioan Cuza, referat.ro

Dezbateri

Voinea, Mihai; Marin, Florin (26 ianuarie 2011). „Cuza, erou sau dictator?”. Adevărul.
A fost Cuza-Vodă francmason?, 24 ianuarie 2010, Lavinia Betea, Jurnalul Național

Reforme

Reforma Ț la A.I. Cuza, 11 septembrie 2006, Mihai Stirbu, Jurnalul Național

Revolta din August 1865

„Mineriada“ lui Cuza, 21 Februarie 2011, Alex. Lapedatu, Historia
„Mineriada“ lui Cuza: Preludiul unei abdicări anunțate, 9 Martie 2011, Historia
Serviciile secrete și «mineriada» lui Cuza, 17 Martie 2011, Tiberiu Tănase, Historia
August 1865 vs. 13-15 iunie 1990: Diferențe și asemănări, 14 Martie 2011, Adrian Cioroianu, Historia

Abdicarea

Lucruri necunoscute din culisele abdicării lui Cuza, 9 Februarie 2011, Irina Gafița, Historia
Abdicările lui A.I. Cuza și Mihai I: asemănări și deosebiri, 5 Iulie 2011, Historia
Cuza si Basescu, 20 Aprilie 2007, Florian Bichir, Evenimentul zilei
10/11 FEBRUARIE, NOAPTEA ABDICĂRII SILITE/143 de ani de la detronarea lui Cuza Vodă, 11 februarie 2009, Stelian Neagoe, Jurnalul Național
Misterele abdicării lui A.I. Cuza, 12 decembrie 2009, Nicu Parlog, Descoperă

Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite

Ipedia (mica enciclopedie)

Alexandru Ioan Cuza a fost primul domnitor al Principatelor Unite (1859-1862) și României (1862-1866). Sub conducerea lui s-au dezvoltat domeniile economic, social, politic și cultural.

A fost ales domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859, iar la 24 ianuarie al Tarii Românești, realizându-se astfel unirea celor două provincii. Ulterior Cuza a obținut recunoașterea unirii pe plan extern și a desăvârșit-o prin numirea unui singur guvern, fixarea noii capitale la București (1862) și contopirea persoanelor cu drept de vot de la Iași și București într-un parlament unic.

Cuza formează în 1863 un guvern sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu (din cauza că fostul guvern nu era de acord cu unele măsuri pe care domnitorul le voia), care dizolvă Adunarea legiuitoare (2 mai 1864) și realizează secularizarea averilor mănăstirești (decembrie 1863). Tot atunci, Cuza supune aprobării poporului, o nouă constituție (statut) și o nouă lege electorală, și la 14 august 1864 decretează legea rurală concepută de Kogălniceanu, prin care se desființează iobăgia.

Alte acțiuni realizate pentru îmbunătățirea și dezvoltarea României au constat în legea pentru obligativitatea învățământului primar, eliberarea codului civil și codului penal, dezvoltarea armatei, înființarea unor Universități la Iași (1860) și la București (1864), etc

De asemenea a efectuat reforma agrară și electorală.

În final a fost forțat să abdice de către boierii conservatori și burghezi la 11 februarie 1866. Fiind expulzat, Cuza s-a retras în Germania, unde a și încetat din viață în 1873, fiind înmormântat la mormântul sa de la Ruginoasa (în apropiere de Iași).

Alexandru Ioan Cuza a fost primul domnitor al Principatelor Unite (1859-1862) și României (1862-1866). Sub conducerea lui s-au dezvoltat domeniile economic, social, politic și cultural.

A fost ales domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859, iar la 24 ianuarie al Tarii Romanesti, realizandu-se astfel unirea celor doua provincii. Ulterior Cuza a obtinut recunoasterea unirii pe plan externi a desavarsit-o prin numirea unui singur guvern, fixarea noii capitale la Bucuresti (1862) si contopirea persoanelor cu drept de vot de la Iasi si Bucuresti intr-un parlament unic.

Cuza formeaza in 1863 un guvern sub conducerea lui Mihail Kogalniceanu (din cauza ca fostul guvern nu era de accord cu unele masuri pe care domnitorul le voia), care dizolva Adunarea legiuitoare (2 mai 1864) si realizeaza secularizarea averilor manastiresti (decembrie 1863). Tot atunci, Cuza supune aprobarii poporului, o noua constitutie (statut) si o noua lege electorala, si la 14 august 1864 decreteaza legea rurala conceputa de Kogalniceanu, prin care se desfiinta iobagia.

Alte actiuni realizate pentru imbunatatirea si dezvoltarea Romaniei au constat in legea pentru obligativitatea invatamantului primar, eliberarea codului civil si codului penal, dezvoltarea armatei, infiintarea unor Universitati la Iasi (1860) si la Bucuresti (1864), etc

De asemenea a efectuat reforma agrara si electorala.

In final a fost fortat sa abdice de catre boierii conservatori si burghezi la 11 februarie 1866. Fiind expulzat, Cuza s-a retras in Germania, unde a si incetat din viata in 1873, fiind inmormantat la mosia sa de la Ruginoasa (in apropiere de Iasi).

Alexandru Ioan I Cuza, domn al Moldovei, Munteniei și Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei (1820 - 1873)

istoria.md

Alexandru Ioan CUZA (sau Alexandru Ioan I; n. 20 martie 1820, Huși, Moldova, astăzi în România – d. 15 mai 1873, Heidelberg, Germania) a fost primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România. Cuza a participat activ la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova și la lupta pentru unirea Principatelor. La 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie 1859 și al Munteniei (Valahiei), înfăptuindu-se astfel unirea celor doua țări române. Devenit domnitor, Cuza a dus o susținută activitate politică și diplomatică pentru recunoașterea unirii de către puterea suzerană și puterile garante și apoi pentru desăvârșirea unirii Principatelor Române pe calea înfăptuirii unității constituționale și administrative, care s-a realizat în ianuarie 1862, când Moldova și Valahia au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România, cu capitala la București, cu o singură adunare și un singur guvern.

Cuza a fost obligat să abdice în anul 1866 de către o largă coaliție a partidelor vremii, denumită și Monstruoasa Coaliție, din cauza orientărilor politice diferite ale membrilor săi, care au reacționat astfel față de manifestările autoritare ale domnitorului.

Primii ani de viață

Născut în Bîrlad, Moldova, Cuza a aparținut clasei tradiționale de boieri moldoveni, fiind fiul ispravnicului Ioan Cuza (care a fost de asemenea un proprietar de pământ în județul Fălciu, Moldova) și al Sultanei (sau Soltana), membră a familiei Cozadini de origini fanariote. Alexandru primește o educație europeană, devenind ofițer în armata moldovenească și ajungând la rangul de colonel. S-a căsătorit cu Elena Rosetti în 1844.

În anul 1848, Moldova și Muntenia au fost cuprinse și ele de febra revoluțiilor europene. Revolta moldovenilor a fost suprimată repede, dar în Muntenia revoluționarii au preluat puterea și au guvernat în timpul verii. Tînărul Cuza a jucat un rol suficient de important pentru a i se evidenția înclinațiile liberale, avute în timpul episodului moldovenesc, astfel că este transportat ca prizonier la Viena, de unde a fost eliberat cu ajutor britanic.

Revenind în Moldova în timpul domniei Prințului Grigore Alexandru Ghica, a devenit ministru de război al Moldovei, în 1858, și a reprezentat Galațiul în divanul ad-hoc de la Iași. Cuza a fost un proeminent politician și a susținut cu tărie uniunea Moldovei și Valahiei. A fost nominalizat în ambele țări de către Partida Națională, care milita pentru unire, în

defavoarea unui prinț străin. Profitînd de o ambiguitate în textul Tratatului de la Paris, este ales domn al Moldovei pe 17 ianuarie 1859 (5 ianuarie după calendarul iulian) și în Muntenia pe 5 februarie 1859 (24 ianuarie după calendarul iulian).

Elena Cuza

Elena Cuza se înrudea cu neamul Sturdzeștilor, al Balșilor și al Cantacuzinilor. Judecînd după portretul realizat de Szathmary, cînd avea 38 ani, putea fi socotită cu greu o femeie frumoasă. Era foarte mică și subțire, cu o expresie severă, cu ochi negri și duși în fundul capului. Era foarte timidă, lipsită de farmec și feminitate. Educația ei urmase calea obișnuită în epocă: guvernanta franceză și germană, pensionul Buralat, anturajul social și literar al mătușii sale Agripina Sturdza, din Iași.

În 1844, ea l-a întîlnit, s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu Alexandru Ioan Cuza. El era o fire extrovertită, impulsivă, care se simțea bine printre oameni, se purta foarte galant cu femeile. Ea era o introvertită, cu o mulțime de inhibiții. Slabele șanse ca acest mariaj să meregă au fost anulate de la început de incapacitatea Elenei de a-i oferi un urmaș soțului ei și de faptul că a pus datoriile față de mamă înaintea celor față de soț. La 30 aprilie 1844 scria: „Crede-mă, mamă, noile sentimente pe care le am față de soțul meu nu mă vor împiedica să te iubesc.” După ce s-au căsătorit, ei s-au stabilit în modesta casă a părinților lui Cuza, Ion și Sultana, din Galați.

Deși Cuza și soția sa nu au avut copii, ea i-a crescut ca pe proprii săi copii pe cei doi fii avuți cu amanta lui, Elena Maria Catargiu-Obrenović: Alexandru Ioan Cuza (1862, unele surse menționează anul 1864 - 1889) și Dimitrie Cuza (1865 - 1888) care s-a sinucis.

A împărtășit cu stoicism exilul soțului detronat și, după moartea acestuia la 16 mai 1873, „i-a păstrat memoria cu o extraordinară devoțiune, neîngăduind să se rostească un singur cuvînt despre slăbiciuni pe care le cunoștea, le îngăduise și-o spunea cu mîndrie – le iertase, ca singura care pe lume putea să aibă acest drept.”

Înfăptuirea unirii

Unirea Principatelor Moldovei și Valahiei a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea și reprezintă unificarea vechilor provincii românești. Unirea este strîns legată de personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza și de alegerea sa ca domnitor al ambelor principate la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Muntenia. Totuși, unirea a fost un proces complex, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări. Procesul a început în 1848, odată cu realizarea uniunii vamale între Moldova și Muntenia, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu. Deznodămîntul războiului Crimeii a dus la un context european favorabil realizării unirii. Votul popular favorabil unirii în ambele țări, rezultat în urma unor Adunări ad-hoc în 1857 a dus la Convenția de la Paris din 1858, o înțelegere între Marile Puteri prin care se accepta o uniune mai mult formală între cele două țări, cu guverne diferite și cu unele instituții comune. La începutul anului următor, liderul unionist moldovean Alexandru Ioan Cuza a fost ales ca domnitor al Moldovei și Valahiei, aducîndu-le într-o uniune personală. În 1861, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizînd unirea politică. După înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, iar constituția adoptată în acel an a denumit noul stat România.

Domnia

Domnia lui Cuza Vodă a fost caracterizată de o nerăbdătoare dorință de a ajunge din urmă Occidentul, dar efortul domnului și al sprijinatorilor săi întîmpină rezistența forțelor conservatoare și a inertiilor colective. Mai grav, el stă sub semnul provizoratului, căci domnia lui Cuza este percepută ca pasageră; țara a vrut un domn străin, l-a acceptat însă pe cel autohton, dar n-a renunțat la vechea doleanță; în așteptarea contextului prielnic, ea îngăduie un provizorat.

Alegerea ca domnitor

După Convenția de la Paris din 1858, marile puteri au lăsat guvernul fiecărui principat în grija unei comisii provizorii, formate din trei caimacani (locțiitori ai sultanului în teritoriu),

pînă la alegerea domnitorilor. Principala atribuție a comisiilor era aceea de a supraveghea alegerea noilor adunări electivă. Campania electorală din Moldova a dus la alegerea unei adunări favorabile unirii. Unioniștii moldoveni au putut impune cu ușurință candidatura la domnie a colonelului Alexandru Ioan Cuza, care a fost ales domn cu unanimitate de voturi la 5/17 ianuarie 1859. Ideea alegerii domnului moldovean și la București a fost oficial sugerată muntienilor de către delegația Moldovei, care mergea spre Constantinopol pentru a anunța rezultatul alegerii de la Iași. În Valahia, adunarea a fost dominată de conservatori, care erau însă scindați. Neputîndu-se pune de acord asupra unui candidat propriu, conservatorii munteni au sfîrșit prin a se ralia candidatului Partidei Naționale care a fost ales la 24 ianuarie/5 februarie 1859, domn al Valahiei. Astfel, românii au realizat de facto unirea, punînd la 24 ianuarie 1859, bazele statului național modern român. Sprijinul lui Napoleon al III-lea a fost decisiv pentru dezarmarea opoziției Turciei și a Austriei față de dubla alegere, astfel că la 1/13 aprilie 1859 Conferința de la Paris a puterilor garante dădea recunoașterea oficială a faptului împlinit de la 24 ianuarie 1859.

Conform deciziei Convenției de la Paris, la 15 mai 1859 este înființată Comisia Centrală la Focșani, ce avea ca scop redactarea primului proiect de Constituție din istoria modernă a României și realizarea altor proiecte de unificare legislativă a Principatelor. Proiectul de Constituție nu a fost aprobat însă de domnitorul Cuza, Comisia Centrală din Focșani fiind desființată în februarie 1862.

Reformele lui Cuza

După realizarea unirii, domnitorul Alexandru Ioan Cuza și colaboratorul său cel mai apropiat, Mihail Kogălniceanu (ministru, apoi prim-ministru al României), inițiază importante reforme interne: secularizarea averilor mănăstirești (1863), reforma agrară (1864), reforma învățămîntului (1864) ș.a., care au fixat un cadru modern de dezvoltare al țării.

Întîmpinînd rezistență din partea guvernului și a Adunării Legiuitoare, alcătuite din reprezentanți ai boierimii și ai marii burghezii, precum și a bisericii, în înfăptuirea unor reforme, Cuza formează, în 1863, un guvern sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu, care realizează secularizarea averilor mănăstirești (decembrie 1863) și dizolvă Adunarea Legiuitoare (2 mai 1864). În același an, Cuza supune aprobării poporului, prin plebiscit, o nouă constituție și o nouă lege electorală, menită să asigure parlamentului o bază mai largă, și decretează (14 august 1864) legea rurală concepută de Kogălniceanu. În timpul domniei lui Cuza a fost conceput codul civil și cel penal, legea pentru obligativitatea învățămîntului primar și au fost înființate primele universități din țară, respectiv cea de la Iași (1860), care azi îi poartă numele, și cea de la București (1864). Tot în această perioadă a fost organizată și armata națională.

Secularizarea averilor mănăstirești

Această lege a fost dată de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza cu scopul de a lua toate proprietățile și averile anumitor Biserici și mănăstiri și a le trece în proprietatea statului, pentru „a spori avuția țării”. Tot în timpul lui Cuza unele mănăstiri și schituri au fost desființate total sau transformate în biserici de mir. Domnitorul Ioan Cuza a instituit un impozit de 10% asupra veniturilor nete ale mănăstirilor, bisericilor, anumitor seminarii, centre de asistență socială etc. În fața acestor măsuri aspre, mitropolitul Sofronie Miculescu al Moldovei a făcut mai multe proteste, ceea ce a dus mai apoi la înlăturarea sa din scaun, această stare provocînd, mai tîrziu, însăși căderea guvernului Kogălniceanu. Legea secularizării a fost adoptată în 1863 și, pe lîngă cele enumerate mai sus, poate fi menționată și confiscarea anumitor averi pe care le aveau unele mănăstiri din Sfîntul Munte Athos și pe care le-au primit cu mult timp înainte de la alți domnitori (Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul etc.) pentru ca monahii din Sfîntul Munte să se roage pentru bunăstarea domniilor lor.

Reforma fiscală

Reforma fiscală a fost materializată prin instituirea impozitului personal și a contribuției pentru drumuri, generalizată asupra tuturor bărbaților majori, printr-o nouă lege a patentelor, prin instituirea impozitului funciar și alte măsuri care au făcut ca la sfîrșitul anului

1861, în preajma deplinei lor unificări administrativ-politice, Principatele Unite Române să fie dotate cu un sistem fiscal modern. Ar putea fi adăugată, pe plan cultural, „importanța inițiativă a guvernului moldovean al lui Mihail Kogălniceanu, care a instituit, în toamna anului 1860, prima universitate a țării, cea ieșeană.”

Reforma agrară

Dezbaterile înverșunate care au avut loc în vara anului 1862 în privința proiectului de reformă agrară propus de conservatori și adoptat de majoritate, dar nesancționat de domnitor, au dovedit că maleabilitatea de care dădeau dovadă o bună parte dintre conservatori, în privința adoptării unui program general de reforme, nu concorda cu acceptarea de către ei a unei reforme agrare în sensul programelor revoluționare de la 1848. De aceea, în anii imediat următori unificării administrative, nu s-a putut trece brusc la reforma agrară, ci s-a continuat, pentru o perioadă de timp, să se adopte reforme pe linia organizării moderne a statului, deoarece acestea nu întâmpinau opoziția conservatorilor, încă stăpîni pe majoritatea mandatelor din adunare datorită sistemului electoral restrictiv. Reorganizarea departamentelor, legile pentru construirea căilor ferate, constituirea Consiliului superior al instrucțiunii publice, un regulament de navigație, organizarea corpului inginerilor civili, reorganizarea Școlii de silvicultură și o serie de măsuri premergătoare unei secularizări a averilor mănăstirești au reprezentat, în această perioadă, concretizările planului de reforme.

Din momentul în care conducerea guvernului a fost preluată de Mihail Kogălniceanu, aducerea din nou în dezbatere a reformei agrare a dus la izbucnirea unui violent conflict între guvern și majoritatea adunării. A urmat dizolvarea adunării, pe calea loviturii de stat. Aceasta din urmă a sporit puterea domnitorului Cuza, și totodată a înlăturat monopolul politic al conservatorilor asupra majorității în adunare. Sancțiunea poporului prin plebiscit și recunoașterea noii stări de lucruri de către puterea suzerană și puterile garante au creat posibilitatea decretării Legii rurale în sensul programului pașoptist, desființându-se relațiile feudale în agricultură și procedîndu-se la o împrăștiere a țăranimii clăcașe.

Prin Legea rurală din 14/26 august 1864, peste 400.000 de familii de țărani au fost împrăștiate cu loturi de teren agricol, iar aproape alți 60.000 de săteni au primit locuri de casă și de grădină. Reforma agrară din 1864, a cărei aplicare s-a încheiat în linii mari în 1865, a satisfăcut în parte dorința de pămînt a țăranilor, a desființat servituțile și relațiile feudale, dînd un impuls însemnat dezvoltării capitalismului. Ea a reprezentat unul din cele mai însemnate evenimente ale istoriei României din secolul al XIX-lea.

Alte reforme

În timpul guvernului condus de Mihail Kogălniceanu, s-a trecut la etapa hotărîtoare a înlăturării reformelor. Astfel, primul demers făcut, într-o direcție în care guvernul știa că nu avea să întâmpine opoziție pe plan intern, a fost acela al secularizării. La 13/25 decembrie 1863, la propunerea guvernului, adunarea a votat secularizarea averilor mănăstirești cu 93 de voturi contra 3. Era o măsură de însemnătate majoră, datorită căreia era recuperat peste un sfert din teritoriul național. Apoi au fost elaborate și promulgate Legea contabilității, Legea consiliilor județene, Codul Penal și Legea instrucțiunii publice, precum și crearea Consiliului de Stat. Tot acum se înființează Școala Națională de Arte Frumoase, la București, la conducerea căreia este desemnat Theodor Aman și este inaugurată, în premieră, o Școală de Medicină Veterinară.

Analizînd suita de evenimente, unele cu caracter realmente revoluționar, se poate spune că sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza au fost puse bazele statului unitar român modern. Practic, nu există domeniu de activitate economică, social-politică, culturală, administrativă sau militară din țară, în care Cuza să nu fi adus îmbunătățiri și înnoiri organizatorice pe baza noilor cerințe ale epocii moderne.

Abdicarea și exilul

Cuza începe să fie suspectat de liberalii radicali, care ulterior au făcut cartel cu

conservatorii, că ar intenționa să instituie un regim personal; acest fapt a slăbit pozițiile domnitorului și a animat activitatea monstroasei coaliții, hotărâtă să-l înlăture. Complotiștii au reușit să-și realizeze planurile atrăgînd de partea lor o fracțiune a armatei (colonelul C. Haralambie, maiorul D. Lecca ș.a.), și l-au constrîns pe domnitor să abdice în noaptea de 10/22–11/23 februarie 1866. La aceasta a contribuit însuși Al. I. Cuza, care nu numai că nu a luat măsuri în privința factorilor reacționari, ci, într-un discurs, se arăta dispus să renunțe la tron în favoarea unui principe străin (fapt susținut și de o scrisoare adresată unui diplomat străin). A fost instituită o locotenență domnească alcătuită din Lascăr Catargiu, Nicolae Golescu și colonelul Nicolae Haralambie din partea armatei. Conducerea guvernului a revenit lui Ion Ghica; apoi Senatul și Comisia au proclamat ca domnitor pe Filip de Flandra, din casa domnitoare belgiană, dar acesta nu a acceptat coroana. Provizoratul locotenenței domnești a luat sfîrșit abia după ce Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a acceptat să devină principe al României, la 10 mai 1866.

Această abdicare silită putea avea consecințe grave pentru România, pentru că:

1 - după înlăturarea lui Cuza, satele au fost înpăimîntate că reforma agrară nu va mai avea loc.

2 - la 3 aprilie 1866 la Iași o demonstrație a Mișcării Separatiste care a cerut anularea unirii Moldovei cu Valahia,

3 - Poarta Otomană a mobilizat armata la Dunăre pentru a interveni în România, unirea fiind recunoscută doar pe timpul domniei lui Cuza.

Restul vieții sale și-a petrecut-o în exil, locuind majoritatea timpului la Paris, Viena și Wiesbaden. A fost înmormîntat inițial la Biserica Domnească de lîngă Palatul domnesc de la Ruginoasa, conform dorinței sale, iar după cel de-al doilea război mondial, osemintele sale au fost mutate la Biserica Trei Ierarhi din Iași.

Diverse

1. Horia C. Matei, Ion Nicolae, Silviu Neguț, Caterina Radu, Enciclopedia statelor lumii, ediția a VII-a, București, Editura Meronia, 2001 - ISBN 973 99451 5 6

2. Mircea Mîciu, Nicolae C. Nicolescu, Valeriu Șuteu, Mic dicționar enciclopedic, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986

3. Magazin istoric, nr. 4, 1994

4. Magazin istoric, nr. 11,12, 1982; 4-6, 1983

5. „Unirea... din altă perspectivă”, Maria Prochipiuc - poezie.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

6. „Elena Cuza - dincolo de legendă”, Radu R. Florescu, profesor Emeritus, Boston College - USA, accesat 04.01.09

7. Marija Obrenović - accesat pe 2 ianuarie 2009

8. N. Iorga, Sfaturi pe întuneric. Antologie, ediție îngrijită, note și comentarii de Valeriu Rîpeanu și Sanda Rîpeanu, București, Editura Militară, 1977

9. Dumitru Ivănescu, Unirea Principatelor. Momente, fapte, protagoniști, Iași, 2005.

10. a b Florin Constantiniu, O istorie sinceră a poporului român, București, Editura Univers Enciclopedic, 1997 - ISBN 973 9243 07 X

11. Unirea Focșanilor, făcută cu forța - ziaruldevrancea.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

12. Marcel D. Popa, Horia C. Matei, Mică enciclopedie de istorie universală, București, Editura Politică, 1988

13. Alexandru Ioan Cuza - Institutul Național de Cercetare - accesat pe 4 ianuarie 2009

14. Aurel Loghin, Maria și Gh. Platon, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, București, 1972, p. 143

15. L. Botezan, Problema agrară în dezbaterile parlamentare din România în anul 1862, în „Studia Universitatis Babeș-Bolyai. Historia”, 1961, nr. 1, p. 107

16. Istoria României, vol. IV, București, 1964, p. 348.

17. Nichita Adăniloiaie, Cuza Vodă și problema agrară, în Cuza Vodă. In memoriam, Iași, 1973

18. Dumitru Ivănescu, Alexandru Ioan Cuza în conștiința posterității, Iași, Editura Junimea, 2001

19. Unirea Principatelor Române - accesat pe 4 ianuarie 2009

20. Obiectiv turistic: Manastirea Sfintii Trei Ierarhi - iasi.ro - accesat pe 4 ianuarie 2009

Misterele abdicării lui A.I. Cuza

Descoperă.ro, Nicu Parlog, 12.12.2009

Greu de găsit în întreaga istorie națională un episod la fel de controversat și înconjurat de mister precum abdicarea forțată a primului lider modern de etnie pur românească. Modul în care s-au precipitat și desfășurat faptele ridică interesanta întrebare: Cum ar fi evoluat statul român dacă Domnul Unirii rămânea pe tron și consolida probabil un regat?

De la fiu de boieri la colonel cu vederi europene

Despre cel pe care istoria națională îl cunoaște sub titulatura de "Domnul Unirii" se știu surprinzător de puține lucruri. Mai ales dacă ținem socoteala că a fost un personaj care a trăit în perioada modernă, în plin secol XIX... Cronologic vorbind, cel care avea să reunească după îndelungată vreme, Țara Românească și Moldova, a văzut lumina zilei pe data de 20 martie 1820 în targul moldovenesc al Barladului. Încă din pruncie, Alexandru Ioan aparținut elitelor tradiționale de boieri din Moldova. Tatăl său era ispravnicul Ioan Cuza, un prosper proprietar de pământuri în județul Falciu de pe atunci. Mama sa, Sultana, făcea parte din familia Cozadinilor, clan boieresc cu origini fanariote.

Parinții își doreau un viitor mareț pentru fiul lor. În această direcție nu precupețesc niciun efort. Micul Alexandru are parte de o educație de tip european, învață mai multe limbi străine și se dovedește atras de studiul istoriei. Încă din tinerețe dovedește aptitudini pentru o carieră militară, spre care se și îndreaptă de altfel, devenind un apreciat ofițer în armata moldovenească unde promovează până la rangul de colonel. În această ipostază, A.I. Cuza a fost surprins de eferescenta momentului 1848, când Moldova și Țara Românească au fost cuprinse, la rândul lor, de tavalugul revoluțiilor de inspirație masonică care au zguduit Europa. Din acest moment, viața și destinul său aveau să sufere transformări dramatice. Dacă în Moldova revoluția a fost repede suprimată, dincolo, peste râul Milcov, în Valahia, revoluționarii care au preluat puterea politică și militară au reușit să guverneze până la sfârșitul anului. Propriile vederi liberale, tendințele naționaliste, alături de curajul de a lupta deschis pentru propășirea românilor din timpul episodului moldovenesc i-au creat destui dușmani puternici. În consecință, este capturat, devine prizonier fiind trimis spre Viena, de unde ajunge să fie eliberat totuși cu ajutor britanic (gurile rele spun și astăzi că frăția masonică a funcționat și atunci pentru salvarea unui membru marcant...)

A.I. Cuza revine în Moldova unde domnea pe atunci Printul Grigore Ghica. În urma întrevederilor dintre cei doi, Cuza avansează serios în cariera devenind Ministru de Război al Moldovei. Sentimentele sale naționaliste și unioniste devin din ce în ce mai puternice, colonelul fiind atras din ce în ce mai mult de scena politicului. În această direcție în anul 1858 îl găsim în ipostază de reprezentant al Galațiului în divanul ad-hoc de la Iași.

Re-Unirea și legendarele reforme

Deja remarcat atât în ochii elitelor conducătoare moldovene, Cuza cucerește rapid și încrederea fraților săi din Valahia. Prin urmare, ajunge să fie ales de Partida Națională care acționa pentru Unirea Principatelor sub un lider român, nu un print străin cum doreau unele loji masonice opuse celor cu viziuni unioniste. Conform istoriei cunoscute, Partida Națională a profitat de suita de neclarități juridice din textul Tratatului de la Paris pentru a-l alege pe Cuza Domn al Moldovei în ziua de 5 ianuarie 1859, și pentru a deveni Domn la Tarii Românești peste câteva zile mai târziu în data de 24 ianuarie. Unirea a avut radacini adânci în conștiința românilor din cele trei țări. De fapt, prin exploatarea acestui puternic sentiment

nationalist peste care se adaugau prigonirile, jaful si abuzurile strainilor, au reusit artizanii din umbra ai momentului 1848 sa starnasca lupta armata a romanilor. Chestiunea Unirii provinciilor romanesti devenise intre timp o problema serioasa care nu-i preocupa doar pe romani, ci si cancelariile marilor puteri, ambasadorii de la Constantinopol, alaturi de consulii acestor tari de la Iasi, Bucuresti si alte orase. Spre exemplu, in Franta, ideea Unirii principatelor romane a fost adusa la cunostinta cercurilor masonice de catre cei mai ferventi militanti ai Unirii, bursierii romani trimisi la studii alaturi de exilatii politici de origine romana. Gratie relatiilor facute de acestia cu conducatorii europeni, Unirea romanilor ajunge sa figureze chiar pe primele pagini ale proiectelor de politica externa ale marilor puteri. Asa ajunge sa fie trimis de Franta cu insarcinarea de a ocupa postul de consul la Iasi, celebrul si harsitul politician, Victor Place. Misiunea sa era de a-l informa pe Conte Walewsky, Ministrul de Externe francez asupra sanselor si posibilitatilor moldovenilor pentru Unire. Pe de alta parte, misiunea sa secreta era aceea de a sprijini eforturile moldovenilor pentru a slabi astfel in zona influenta subredului Imperiu Otoman.

Actul Unirii, simplu in aparenta si superficial studiat, prezinta si o latura ascunsa, care cu siguranta merita investigata. Pe baza documentelor existente, alaturi de coincidente istorice si politice ale vremii, in prezent putem afirma fara tagada, ca unirea de la 1859 a fost pana la un anumit nivel, opera masonilor romani sprijiniti de confratii de loje cu vederi si simpatii similare. Ei bine, in ciuda tuturor argumentelor si inteleggerilor, pregatirea etapelor Unirii a reprezentat o chestiune extrem de sensibila privita prin prisma strategiei lojelor din acea perioada. In plus, deoarece trebuia pastrata senzatia respectarii tuturor clauzelor politice impuse de marile puteri, unirea prezenta numeroase impedimente. Aici intervine hotarator interesul Masoneriei, dupa cum mentioneaza intr-un text o loja din Paris: "Teritoriul romanilor este alcatuit din mai multe provincii diferite, locuite de romani din cele mai vechi timpuri, fiecare cu istoria sa dureroasa. Transilvania, cea mai intinsa regiune, se afla sub dominatia ungarilor de aproape 800 ani, Bucovina cunoaste stapanirea austro-ungara de un secol, Basarabia a fost ocupata temporar, partial sau total de imperiul tarist, iar Moldova si Valahia sunt controlate de turci, neintrerupt de peste 400 ani. Si pentru noi este o surpriza sa realizam ca romanii au supravietuit acestor presiuni in mod neasteptat. Sprijinirea lor poate fi cel mai important argument in Balcani".

Conform multor istorici, acest ultim paragraf a fost greutatea care a inclinat definitiv balanta in favoarea unirii. In final, patru dintre puterile garante- Franta, Sardinia, Prusia si Rusia -, au silit in cele din urma Imperiul Otoman si Austria sa recunoasca evenimentul istoric. Epoca lui Cuza este caracterizata prin misiunea grea avuta de colonel. El a fost declansatorul trecerii de la o oranduire sociala depasita istoriceste, la o noua oranduire superioara celei anterioare. Marile sale reforme au avut un larg ecou peste hotare. Tot el a fost cel care a reformat si modernizat primul serviciu secret de informatii autentic romanesc. Reformele sale fara precedent au fost mai importante si mai bune pentru popor chiar decat cele luate de Carol I-ul. Nu degeaba Domnitorul a ramas cel mai iubit si apreciat lider din perioada moderna a romanilor. Putini romani stiu, spre exemplu, ca prima sectie de medicina veterinara din tara a fost inaugurata de Domnitorul Cuza. Cea mai insemnata in urmarile ei pe plan social si economic a fost, fara indoiala, reforma agrara din anul 1864, prin care taranimea clacasa a fost eliberata de opresiunile de tip feudal, ajungand sa fie improprietarita din pamanturile pe care le muceau de generatii. A infaptuit si o necesara reforma fiscala concretizata prin instituirea impozitului personal, a contributiei pentru drumuri si instituirea impozitului funciar. Totul pentru ca Principatele Romane Unite sa fie incadrate unui sistem fiscal modern si eficient.

Ajungem astfel si la cea mai controversata reforma, care din optica multor istorici este responsabila partial de abdicarea fortata a lui Cuza. Anume secularizarea averilor si proprietatilor manastiresti. Manastirile din tarile romane unite detineau in proprietate, prin numeroase danii domnesti si boieresti, mai mult de 25 % din suprafata agricola. Legea lui Cuza lua toate proprietatile anumitor biserici si manastiri si le trecea in proprietatea statului

pentru a spori "avutia tarii". Pe langa acestea, A.I. Cuza a stabilit un impozit de 10 % pentru veniturile nete ale manastirilor si bisericilor. Nemaivazuta masura a provocat numeroase valuri de proteste in acele vremuri. De fapt, si astazi o serie de istorici lanseaza numeroase speculatii in care se avanseaza ideea ca domnitorul a actionat astfel la ordinele Masoneriei care dorea astfel sa dea o lovitura fatala clerului bisericesc, unul din dusmanii declarati ai lojelor masonice din secolul XIX. Adevarul nu a fost inca stabilit cu exactitate si probabil nici nu se doreste acest lucru...

Demisie, Abdicare, Mazilire?

In urma secularizarii averilor manastiresti, jumatate din terenurile acestora apartineau de fapt manastirilor de la Sfantul Munte Athos, averi daruite pe drept acestor lacasuri sfinte cu mult timp in urma de catre voievozi precum Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Tepes si multi altii. Furiosi, grecii au lansat o campanie dura impotriva lui Cuza si a Principatelor. Avand influenta la Constantinopol prin relatiile pe care le detineau, au apelat in egala masura si la legaturile pe care si le facusera cu diversi oameni politici din Europa, totul pentru zadarnicirea punerii in practica a secularizarii. Arhimandritul Nylos a mers pana intr-atat incat a pus la cale asasinarea lui Cuza in aprilie 1864, intentia sa fiind stopata de faptul ca agentii secreti romani de la Stambul au aflat de plan si l-au alertat pe domnitor din timp. Vazand ca a dat gres cu asasinarea, o parte a clerului grec a cerut despagubiri banesti in valoare de peste 82 milioane lei-aur. Se asociaza asadar cu Sir Henry Bulwer, ambasadorul britanic la turci. Agentii secreti romani afla si de acest tertip si reusesc sa-l influenteze favorabil pe ambasador, gratie serviciilor sexuale oferite acetuia de frumoasa grecoaică Eleni Aristarhi.

Comploturile organizate de personajele conservatoare si reactoare fata de proiectele domnitorului se acutizeaza in asemenea grad incat Cuza este obligat sa abdice. Totul a fost facut intr-o asemenea graba umilitoare incat domnitorul este fortat sa abdice semnand decretul de abdicare direct pe spinarea unuia dintre ofiterii complotisti... Dramaticul act a avut loc la ora 5 dimineata in noaptea de 22 spre 23 februarie 1866, dupa care A.I. Cuza a fost obligat sa se imbrace in haine civile si a fost scos din palat, printre doua randuri de soldati care promisera ordin strict sa stea intorsi cu spatele pentru a nu-l vedea pe fostul domn. Atat de mari erau temerile complotistilor in privinta unei eventuale reactii violente a soldatilor, cu totii fii de tarani improprietariti de Cuza... La adpostul complice al intunericului, domnitorul proaspat mazilit a fost urcat intr-o trasusa cu geamuri negre si transportat urgent la casa unui anume Constantin Cocarlan din Piata Sfantul Gheorghe din Bucuresti. In trasura a fost acompaniat de capitanul Costiescu din grupul complotistilor. In paranteza spus, merita mentionat faptul ca toate partidele politice de atunci s-au raliat, impotrivindu-se lui Cuza din cauza reformelor acestuia care loveau si in interesele financiare ale politicianilor. Primii care au participat la complot au fost liberalii care, ulterior, s-au aliat cu conservatorii acuzandu-l pe Cuza ca vrea sa insituie un regim dictatorial. Asa s-a nascut "Monstruoasa Coalitie". Complotistii au atras de partea lor o parte din armata romana reprezentata de colonelul Haralambie si maiorul Lecca. Oricat de ciudat sau greu de crezut ar parea, abdicarea fortata a lui Cuza are stransa legatura cu alegerea sa ca Domnitor ale celor doua provincii romanesti.

Conform istoricului Stan Apostol, Cuza nu ar fi primit drept de domnie permanent sau succesiune filiala la tron, colonelul primind doar un mandat imperativ, misiunea sa fiind aceea de a infaptui Unirea plus cateva reforme in favoarea modernizarii principatelor. Totul trebuia sa aiba concursul si acceptul celorlalte puteri ale statului, dupa care A.I. Cuza ar fi trebuit sa cedeze de bunavoie tronul unui domnitor strain. De altfel, aproape toate fortele politice ale vremii doreau impamantenirea unei dinastii straine, chestiunea in sine reprezentand una dintre cele 4 dispozitii finale ale programului de guvernare nationala adoptat in octombrie 1857 la Adunarile ad-hoc de la Iasi si Bucuresti. Solutia aducerii unui print strain era la mare moda in Europa, in special in Balcani. Constient de regimul provizoriu al domniei sale, Cuza in persoana declarase in cateva randuri (ultima data la 5

decembrie 1865 în Parlament) ca este gata să se retragă de la tron în favoarea unui print străin. Ce trebuie reținut este că A.I. Cuza a fost provocat de nenumărate ori în timpul domniei sale. Marii săi dușmani din partea familiilor de boieri fanarioti și anti-unioniști, au complotat împotriva sa încă din prima săptămână de domnie. În fața intervențiilor și uneltirilor dușmanilor săi, Domnitorul a fost obligat să instaureze un regim autoritar care a dus în cele din urmă la scăderea prestigiului său în rândul opiniei publice.

Reformele sale i-au infuriat pe marii mosieri care, cu toate că erau masoni colegi de loja cu domnitorul, s-au pornit împotriva sa. Dar, probabil, cea mai grea lovitură a venit din partea unuia dintre cei mai buni spioni în serviciu românesc. Este vorba de agentul Cezar Librecht, de origine belgiană, pe care Cuza îl numise șef al telegrafului român, dându-i astfel posibilitatea de a intercepta informații interne și externe. Problema a apărut în momentul în care Librecht a fost delegat de Cuza să-l urmărească pe Mihail Kogălniceanu în timpul călătoriei acestuia în Oltenia. Fără dublitate și invidios pe Kogălniceanu, Librecht adăuga de la sine fapte și acuza la adresa lui Kogălniceanu. Spre satisfacția familiilor boieresti din opoziție, Librecht a produs astfel o disensiune de proporții între Cuza și primul său ministru. Domnitorul era pentru prima dată singur, lipsit de aliați. Restul, după cum spune o expresie celebră, este Istorie...

Cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza

Romanialibera.ro, Razvan Voiculescu, 24 Ianuarie 2011

Unirea din 1859 reprezintă unul din cele mai importante evenimente din istoria României, iar Alexandru Ioan Cuza este considerat ca fiind cel care a pus bazele statului modern. Istoricii sunt de părere că imaginea lui Cuza percepută de marele public este decupată din cărțile de literatură, însă realitatea istorică este mult mai complexă.

„24 ianuarie reprezintă una din cele mai importante date din calendarul nostru istoric. Pe de-o parte este data Unirii mici fără de care nici Unirea mare din 1918 nu s-ar fi realizat. Pe de altă parte este momentul în care statul roman intra în perioada sa modernă, inclusiv prin reformele pe care Alexandru Ioan Cuza avea să le înceapă ulterior, chiar dacă nu pe toate avea să le ducă la capăt. Numele lui Alexandru Ioan Cuza rămâne legat de ideea de reformă și de modernizarea statului român”, ne-a explicat istoricul Adrian Cioroianu.

De asemenea academicianul Dan Berindei a descris acest eveniment ca punctul de plecare al statului național și modern român.

„24 ianuarie 1859 și-a dovedit viabilitatea. Statul național și modern, care s-a constituit prin dubla alegere, a devenit magnetul desăvârșirii unității statale a românilor. Împlinirea a 150 de ani de la această zi memorabilă ale cărei urmări au marcat profund istoria devenirii românilor confirmă tăria îndrăzneței, dar și inteligenței căi care a fost atunci aleasă. Granița nefirească de la Milcov a dispărut pentru totdeauna, iar acel moment istoric a rămas pentru generațiile următoare un exemplu însuflețitor”, a scris academicianul Dan Berindei, în Cuvânt înainte în Unirea Principatelor Române. 150 de ani – catalog de expoziție, București 2009.

Domnitorul Cuza, prea puțin cunoscut

Istoricii spun că figura lui Alexandru Ioan Cuza domină acest eveniment important din istoria românilor, dar aceasta este extrem de controversată și puțin cunoscută.

„Personalitatea lui Cuza încă pune probleme în istorie pentru că fost o domnie extrem de controversată, în sensul că a început cu multe speranțe, dar s-a terminat într-un conflict cu elita politică din vremea lui. El a fost acuzat că vrea să impună o dinastie proprie și acesta este motivul pentru care, după ce s-a certat cu Parlamentul din vremea lui, s-a pregătit împotriva lui un complot, o Cabală politică, care a lucrat la destituirea lui și la înlocuirea lui cu Regele Carol I”, a spus pentru romanialibera.ro, Adrian Cioroianu.

Cuza a fost mai popular în literatură și în rândul țăranilor, care au fost împroprietăriți.

„Imaginea lui Alexandru Ioan Cuza a fost populară mai mult în literatură. Popularitatea lui a fost la nivelul poporului mai ales prin reforma agrară prin modesta împrumutarea a țăranilor și pentru că el a luat din pământurile bisericilor și mânăstirilor. Este la fel de adevărat că în momentul în care a fost debarcat prin acel complot nu a existat o mișcare de rezistență în favoarea lui. Noi când vorbim de popularitatea lui noi ne bazăm pe celebra oca a lui Cuza, ne bazăm pe povestea lui Creangă cu Moș Ion Roată și Unirea.

Cuza a reușit să își îndepărteze unii oameni cu care a pornit la drum, printre ei s-a numărat și Kogălniceanu, și din acest motiv a eșuat. Cuza nu a fost un personaj comod. În epocă el a fost acuzat de porniri dictatoriale, cât și de intenția de a crea un titlu dinastic cu familia lui. El este un personaj mult mai controversat decât credem noi. Noi l-am înregistrat din perspectiva unor lecturi de manual de la Limba română, dar în istorie lucrurile sunt puțin mai nuanțate”, a conchis Cioroianu.

Date istorice

La 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie 1859 și al Țării Românești, înfăptuindu-se astfel unirea celor două țări române. Devenit domnitor, Cuza a dus o susținută activitate politică și diplomatică pentru recunoașterea unirii de către puterea suzerană și puterile garante și apoi pentru desăvârșirea unirii Principatelor Române pe calea înfăptuirii unității constituționale și administrative, care s-a realizat în ianuarie 1862, când Moldova și Țara Românească au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România, cu capitala la București, cu o singură adunare și un singur guvern. *“Cuza a fost obligat să abdice în anul 1866 de către o largă coaliție a partidelor vremii, denumită și Monstruoasa Coaliție, din cauza orientărilor politice diferite ale membrilor săi, care au reacționat astfel față de manifestările autoritare ale domnitorului”,* potrivit Oanei Ilie, muzeograf Secția de Istorie, Muzeul Național de Istorie a României.

Unirea și reformele lui A.I. Cuza

istorie-edu.ro

Actul istoric de la 24 ianuarie 1859 reprezenta un prim pas spre înfăptuirea statului național unitar român;

- Principatele aveau de rezolvat grele și complicate probleme, cea mai stringentă fiind recunoașterea internațională a alegerilor. Austria și Turcia o considerau drept o încălcare a Convenției de la Paris;

- situația din Principate a constituit obiectul unei noi conferințe care se deschidea la Paris la 26 martie / 7 aprilie – 25 august / 6 septembrie;

- pentru a câștiga sprijin, misiuni speciale au vizitat capitalele marilor puteri garante;

- în a doua ședință, la 1/13 aprilie 1859, Franța, Rusia, Anglia, Prusia și Sardinia au recunoscut dubla alegere Turcia și Austria însă tergiversau; mai mult, se află că se pune la cale o intervenție militară peste Dunăre;

- pentru a face față oricărei situații, armata moldo-munteană este concentrată la 20 aprilie 1859 în tabăra de la Florești, care a fost închisă după a treia ședință a Conferinței de la Paris (26 august / 7 septembrie) când Austria și Turcia au recunoscut dubla alegere;

Cuza trece la unificarea aparatului de stat, începând cu reunirea misiunilor diplomatice de la Constantinopol încă din cursul anului 1859, cu Costache Negri recunoscut de Poartă ca unic reprezentant al celor două țări;

- în procesul de unificare a armatei, generalul Ion Emilian Florescu a fost numit în funcția de ministru de război în ambele țări;

- Cezar Librecht a fost numit inspectorul general al telegrafului muntean și moldovean;

- la 26 octombrie / 2 noiembrie, domnul a inaugurat Universitatea din Iași cu trei facultăți: drept, filosofie, teologie;

- la Focșani, Comisia Centrală elaborează legile comune;

Raporturile cu marile puteri garante care erau ostile unirii au fost bazate pe respectarea

neștirbită a autonomiei țării:

- Poarta este obligată să renunțe la pașapoartele turcești solicitate călătorilor români;
- s-a interzis prezența militarilor otomani;
- Austria a trebuit să accepte că legile statului român și pentru locuitorii cezaro-crăiești aflați aici cu afaceri;
- maghiarilor și polonezilor sunt protejați de guvern și de domn care le oferă dreptul la azil politic;

La Conferința de la Constantinopol, Poarta cere dreptul intervenției în Principate în cazul unor noi încălcări a Convenției de la Paris, iar Austria admite unirea doar pe timpul vieții iul Cuza;

■ fermitatea lui Cuza, poziția intransigentă a lui Costache Negri și atitudinea favorabilă a majorității puterilor garante, au determinat obținerea firmanului din 4/16 decembrie 1861 prin care Poarta renunța la condițiile anterioare. Austria se menține pe poziția veche.

Domnul și Adunarea electivă

În perspectiva înfăptuirii României moderne era nevoie de o nouă lege electorală care să sporească accesul la viața politică, de o lege rurală care să înlăture clăcășia, de o lege a instrucțiunii publice care să asigure accesul la învățătură, și nu în ultimul rând de o lege care să ducă la secularizarea averilor mănăstirești spre a fi restituite poporului român;

■ primul guvern unic al României, instaurat la 22 ianuarie 1862 condus de Barbu Catargiu a fost un guvern conservator reflectând structura camerei reunite.

■ discuțiile între Mihail Kogălniceanu, adeptul unei reale împrumutării în favoarea țăranilor și Barbu Catargiu, nu au fost încununat de succesul sperat. Țăranii nu erau împrumutăriți cu loturile în folosință (M. Kogălniceanu) ci doar cu 3 pogoane pe cap de familie.

■ după asasinarea lui Barbu Catargiu, în condiții neelucidate până azi (24 iunie / 6 iulie – 11/23 octombrie), se formează un nou guvern condus de doctorul Nicolae Kretzulescu (1862–1863) care a continuat opera de unificare administrativă cu serviciile sanitare din cele două țări.

■ a fost organizată școala de silvicultură și se constituie „Consiliul superior al instrucției publice” și „Direcția generală a arhivelor statului”.

■ în noiembrie-decembrie 1862, împotriva protestelor Porții, guvernul a protejat tranzitul armelor sârbești (de proveniență rusă) de la Bolgrad (Moldova) la Crivina, pe Dunăre, pentru a întări potențialul militar al statului vecin cu care România avea relații excelente;

Opoziția dorea înlăturarea lui Cuza și instalarea unui prinț străin pentru realizarea integrală a hotărârilor Adunărilor ad-hoc din 1857;

■ la 2 martie Camera va da vot de blam Cabinetului și indirect lui Cuza;

■ la 27 iunie 1863 într-un memoriu adresat Porții, Cuza se pronunța pentru un regim de autoritate și dreptate. Memoriul devenea un proiect de Constituție care acorda domnului întreaga autoritate în stat (iulie-august 1863).

Guvernul Mihail Kogălniceanu (1863-1865)

La 12/24 octombrie 1863 conducerea guvernului este preluată de Mihail Kogălniceanu;

■ legea privind secularizarea averilor mănăstirești era o acțiune de mult așteptată;

■ averile mănăstirești închinat Patriarhilor Orientului reprezentau în Muntenia 11,4% (a noua parte din teritoriul național), iar în Moldova 12,16%. Adăugând și suprafețele deținute de mănăstirile pământene, rezultă pentru cele două țări române 25% din suprafața agricolă;

■ un sfert din bogăția țării aparținea clerului și din aceasta o parte importantă era destinată spre a servi interese străine;

■ s-au purtat vii discuții în privința despăgubirii călugărilor greci, dar în final aceștia o refuză. Se oferea o sumă de bani despăgubire și o altă sumă pentru construirea unei școli laice

și a unui spital la Constantinopol;

■ legea secularizării averilor mănăstirești a fost votată la 25 decembrie 1803;

Din decembrie 1863 până în mai 1864 s-a desfășurat o intensă activitate legislativă:

- s-a înființat Casa de Conturi (după model francez);
- s-a hotărât contractarea unui împrumut extern la Londra cu banca Stern;
- s-au votat Legea instrucțiunii și Legea organizării puterii armate (care nu au fost sancționate);

• s-a înființat Consiliul de Stat;

• se adoptă Legea contabilității și Legea comunală (după model francez);

• la 23 martie se adoptă Codul penal și de procedură penală, urmat de Legea organizării judecătorești:

Lupta parlamentară s-a declanșat la 13/25 aprilie 1864:

• guvernul susținea împrumutarea în funcție de numărul de vite sau de puterea economică a țăranilor în schimbul unei despăgubiri pe 20 de ani cu dobândă 5%;

• conservatorii susțineau împrumutarea cu un lot (egal cu 4 pogoane) contra unei despăgubiri ce se plătea în 7 ani cu dobândă 8%; în urma votului de blam acordat cabinetului Kogălniceanu, acesta își prezintă demisia care nu este acceptată

Reunită în sesiune extraordinară la 2/14 mai, Camera a repetat moțiune de neîncredere, dar a fost dizolvată. Lovitura de stat a fost însoțită de o Proclamație către armată și una către popor.

Să ne amintim: Alexandru Ioan Cuza

ziare.com

Sa ne amintim: Alexandru Ioan Cuza

Alexandru Ioan Cuza este unul dintre cei mai importanti domnitori romani, desavarsind unirea Tarii Romanesti si a Moldovei si punand bazele Romaniei moderne prin reformele profunde puse in aplicare de acesta.

Alexandru Ioan Cuza s-a nascut in Barlad, la 20 martie 1820, tatal sau fiind boierul Ioan Cuza. Mama lui, Soltana, provenea dintr-o familie fanariota.

Cuza a facut scoala in strainatate si la intoarcere avanseaza pana la gradul de colonel in armata moldoveneasca.

Revolutia din 1848 din Moldova

In timpul "Primaverii Popoarelor", Cuza s-a implicat activ in miscarea revolutionara moldoveneasca. A fost alaturi de Mihail Kogalniceanu, Vasile Alecsandri, Alecu Russo si Costache Negri cand a fost redactat, in august 1848, programul "Dorintele partidei nationale din Moldova", in Cernauti.

Se cerea, in afara de improprietarea taranilor si crearea unui sistem de invatamant obligatoriu, unirea intre Moldova si Tara Romaneasca. Pentru rolul pe care l-a avut a fost arestat si dus la Viena, insa a fost eliberat.

Intoarcerea

Dupa revenirea in Moldova, sub domnia lui Grigore Ghica, ocupa postul de ministru de Razboi. Acesta continua sa sustina cauza unirii celor doua tari romanesti.

Sansa indeplinirii acestui obiectiv a venit dupa sfarsitul razboiului Crimeei, la Congresul de Pace de la Paris din 1856 cand Marile Puteri doreau crearea unui stat-tampon intre Imperiul Tarist si Otoman, pentru a stabili zona. In acest sens, sunt organizate divanurile ad-hoc, cu rol consultativ, in Moldova si Valahia, prin care majoritatea populatiei a cerut unirea celor doua tari.

Unirea din 1859

Marile Puteri au hotarat ca unirea sa fie, totusi, una superficiala permitand existenta doar a unor institutii in comun. Profitand de greseala textului care stipula conditiile de alegere

a domnitorului, Alexandru Ioan Cuza, din partea Partidei Nationale, isi depune candidatura in ambele tari.

Pe 5 ianuarie este ales domnul Moldovei si pe 24 ianuarie al Tarii Romanesti. Puse in fata faptului implinit, Marile Puteri accepta alegerea lui Alexandru Ioan Cuza.

Domnia

S-a creat armata nationala prin contopirea fortelor militare ale celor doua principate si Statul Major General al acesteia este infiintat in 1859. Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" din Iasi, numita in cinstea domnitorului, a fost terminata in 1860 si este prima institutie de invatamant superior din tara. **In ciuda acestor reusite, Cuza a intampinat o rezistenta acerba din partea boierilor, burgheziei, dar si din partea Bisericii in aplicarea altor masuri mult mai vitale.**

In afara acestui lucru, trebuia sa jongleze intre cele doua capitale, Iasi si Bucuresti, si, desigur, intre cele doua parlamente si guverne. In cele din urma, reuseste sa fixeze capitala la Bucuresti in 1862, dar si sa creeze un singur parlament si un singur guvern.

Alexandru Ioan Cuza l-a avut alaturi pe Mihail Kogalniceanu, care, in functia de prim-ministru intre 1863 si 1865, i-a permis domnitorului sa puna in aplicare reformele foarte necesare.

In 1863, are loc secularizarea averilor manastiresti. Aproximativ un sfert din intreaga suprafata a tarii apartinea Bisericii si a fost confiscata de domnitor, pentru a servi reformei agrare din 1864. Prin aceasta din urma au fost impropietarite 400.000 de familii si s-au desfiintat cu totul oranduirile feudale. Tot in 1864 a fost terminata Universitatea din Bucuresti, a doua din tara.

Se pun bazele unui cod civil si a Codului Penal, se instituie invatamantul obligatoriu de patru clase si incep sa se aplice impozite pentru infrastructura.

Reformele lui Alexandru Ioan Cuza au schimbat din temelii societatea romaneasca, domnitorul dorind o apropiere cat mai rapida de nivelul de dezvoltare al tarilor occidentale, insa, impotriva domniei lui Cuza incep sa se coalizeze liberalii radicali si conservatorii, ce erau nemultumiti de actiunile domnului roman.

In 1866, "monstruoasa coalitie", cum a fost denumita, formata in special din marii latifundiari si oameni de afaceri, avand si sprijinul unei parti a armatei, il obliga pe Cuza sa abdice pe 23 februarie. Acesta paraseste Bucurestiul doua zile mai tarziu, in locul sau venind o locotenenta domneasca formata din Lascar Catargiu, Nicolae Golescu si colonelul Nicolae Haralambie.

Ultimii ani

Alexandru Ioan Cuza si-a trait restul vietii in exil in diverse orase europene. Permanent i s-a aratat ca este sprijinit din tara, existand petitii care cereau revenirea lui si el insusi primeste audiente ale studentilor romani. Printre acestia s-a aflat, la un moment dat, si Mihai Eminescu. Mai mult, Cuza este ales deputat, in lipsa, in Mehedinti si Turnu Severin, dar el nu a putut accepta aceasta functie. Inca din 1867 ii scrisese lui Carol I pentru a reveni in tara, dar acesta il refuzase categoric.

Alexandru Ioan Cuza a murit pe 3 mai in 1873 din cauza unui anevrism in hotelul Europa din orasul german Heidelberg, cu doar cativa ani inainte ca Romania sa isi castige independenta. Cand trupul sau a fost adus in tara cu trenul, mii de oameni au asteptat in dreptul liniei ferate pentru a-si prezenta pentru ultima oara recunostinta pentru faptele sale.

A fost inmormantat la Ruginoasa, unde Mihail Kogalniceanu l-a elogiata pe Cuza, in lacrimile multimii. In prezent, ramasitele domnitorului se afla la Biserica Trei Ierarhi din Iasi, fiind mutate aici dupa al Doilea Razboi Mondial.

Alexandru Ioan Cuza în exil

CrestinOrtodox.ro

Dupa actul abdicarii petrecut in noaptea de 10 spre 11 februarie 1866, pe la orele 4 dimineata Cuza a luat drumul exilului. Mai intai a facut un mic popas in ziua de 13 februarie 1866 la Cotroceni. Aici i se pregatisera doua camere si i s-a permis sa-si primeasca familia. Noile autoritati se grabeau sa-l expedieze cat mai repede din tara pentru a nu da timp partizanilor sai sa reactioneze. Alexandru Ioan Cuza a plecat impreuna cu Elena, sotia sa si cei doi copii adoptati Dimitrie si Alexandru (pe care fostul domnitor ii avea de la Maria Obrenovici). In trecerea prin Brasov a tras la hanul „La cerbul de aur”. De aici a pornit spre Viena trecand prin Fagaras, Sibiu, Alba Iulia, Deva, Lugoj. Aici, la Lugoj a fost intampinat de o delegatie de romani: Andrei Mocioni, Vichentie Babes (tatal savantului nostru microbiolog Victor Babes) si Nicolae Corneanu, care-l imbratiseaza si ii ureaza „Traiasca Voda Cuza!” De la Lugoj se indreapta spre Timisoara, unde a fost primit de alte grupuri de patrioti romani. La sfarsitul lunii februarie 1866 se afla la Viena, unde a tras la Motelul „Erzherzog Carl”. Dupa putin timp face o calatorie de o saptamana (6-13 martie 1866) la Milano, dupa care revine la Viena. Plecarea spre Paris, unde intentiona sa ajunga, mai intarzie deoarece in acea perioada se desfasura aici Conferinta reprezentantilor puterilor garante in problema situatiei din Principate (26 februarie - 1 aprilie 1866).

In aprilie 1866 Cuza a ajuns la Paris unde sub numele de Alexandru Adam a dus o existenta modesta. Aici el locuia in Avenue de L’Imparatrice. In iunie 1866 Cuza impreuna cu familia sa a plecat la Ems, renumita statiune balneara din Germania, unde a stat 40 de zile pentru tratament. In aceasta statiune mai facuse tratament si in vara anului 1855. In august 1866 s-au intors cu totii la Paris. Dupa cateva zile, Cuza si-a condus familia la Ostende, in Flandra, pentru a face bai de mare copiilor care si ei aveau o sanatate subreda. Tot in anul 1866 el s-a ocupat si de afaceri, arendand mosia de la Rusinoasa cu 5000 de galbeni pe an. Anul 1867 a debutat cu un dor sfasiat de tara si-i trimise o scrisoare principelui Carol I prin intermediul credinciosului sau Baligot de Beyne. Doreste sa se intoarca in tara ca un simplu cetatean pasnic. Dar, Carol I nu l-a primit. Cuza i-a solicitat apoi sprijin imparatului Naloleon al III-lea de a interveni la autoritatile romane. A fost insa tratat cu acelasi refuz categoric. Tot in anul 1867 Cuza impreuna cu familia s-a stabilit la Ober-Dobling din apropierea Vienei. Aici a avut loc, la 24 aprilie 1868 intalnirea dintre Cuza si ambasadorul Frantei la Viena, ducele de Grammont. Cu acest prilej fostul domnitor si-a aratat patriotismul care insufletea toate actiunile sale. Intrebat de ambasador daca ar fi dispus sa-si reia tronul, Cuza i-a raspuns: *„Cat despre mine, nu voiesc cu nici un pret sa reincep misiunea de altadata; dar daca asi vedea tara mea amenintata de o mare primejdie, daca un mare interes romanesc ar cere colaborarea mea, daca ar trebui sa platesc cu persoana mea in acea zi asi fi gata, orice s-ar putea intampla”*.

La putin timp dupa lovitura de la 11 februarie 1866 a inceput sa se manifeste un puternic reviriment in favoarea lui Cuza. Primul indiciu il constituie petitia colectiva a numerosi ofiteri ai armatei romane, in frunte cu generalii I. E. Florescu si S. Manu, prin care se cerea revenirea lui Alexandru Ioan Cuza in tara. In repetate randuri de ziua numelui in anii 1868 si 1869, precum si de Pasti in 1870 ii scrie mitropolitului Calinic Miclescu din Iasi, asigurandu-l de devotamentul si dragostea netarmurita ce-i pastreaza.

De Anul Nou - 1 ianuarie 1870, Cuza a primit vizita unui grup de studenti romani in frunte cu Mihai Eminescu, care ii aduceau omagiul lor. Alexandru Ioan Cuza s-a bucurat de o mare apreciere si dragoste din partea taranilor. Aceste sentimente au fost evidentiate si cu prilejul alegerilor partiale ce au avut loc in ianuarie 1870 in judetul Mehedinti la Colegiul al IV-lea (al taranilor) unde Cuza, lipsa fiind, este ales deputat. Votul se repeta peste 3 luni, la 8 aprilie 1870 cu acelasi rezultat; ba mai mult, Cuza este ales in acelasi an si senator la Colegiul al II-lea din Turnu Severin. Acest intreit succes in alegeri al lui Cuza s-a datorat unui puternic curent in mijlocul poporului in favoarea lui. Dar Cuza nu a dat curs acestor manifestari repetate si a continuat sa ramana pe mai departe in strainatate.

La 9 mai 1870 Cuza a vandut casa de la Ober-Dobling si la recomandarea medicului a

plecat in Italia. Aici a cumparat o vila langa Poarta Romana din Florenta. De aici a plecat uneori in calatorii la Paris si Reichen (aprilie 1871). In iunie 1871 s-a dus din nou la tratament, de data asta in statiunea balneara Hale din Austria. Catre sfarsitul anului 1872 Cuza împreuna cu familia, parasesc Florenta si se stabilesc definitiv la Heidelberg. Acesta era un oras universitar pe malul Neckarului, cu destule castele si capele celebre, unde voia sa-si dea copiii la invatatura si sa se trateze si el la un specialist. Pe la sfarsitul lunii aprilie 1873 „*in apropiere de Heidelberg, trecand prin tunelul Mont-Cenis, Cuza, raci si se imbolnavi, ne spune Elena, sotia sa. Si cum era putin astmatic, pe data ce sosiram la hotel, vroii sa-i fac tratamentul pe care-l stiam eu, Ii aplicai servete ude cu apa rece pe piept si ceafa. Dupa putin timp Cuza muri*”.

Sfarsitul prematur al vietii sale se gaseste in excesul de tutun, de cafea neagra si in noptile pierdute la carti. El suferea de astm bronsial pentru care a facut tratament la renumitele statiuni balneare: Liman, Ems si Hale. La suferinta pulmonara s-au adaugat cele hepatice si ale inimii. Moartea a fost pricinuita de un anevrism al aortei, care, rupandu-se s-a produs o puternica hemoragie interna care i-a fost fatala. Alexandru Ioan Cuza a murit in ziua de 3 mai 1873 la ora unu si jumatate, noaptea la hotelul Europa din Heidelberg, la varsta de 53 de ani. Cu sprijinul agentului diplomatic roman la Berlin, T. Rosetti, cumnatul lui, corpul sau neinsufletit a fost imbalsamat la cimitirul din Heidelberg. Fostul domnitor, Mihail Sturza i-a asigurat pentru slujba religioasa un preot din Baden-Baden la 15 mai 1873 sicriul cu ramasitele pamantesti a sosit in tara. A fost inmormantat la Ruginoasa langa biserica, la 17 mai 1873.

Dr. Gh. Mamularu - Calimanesti

Sursa: Viata Valcii

LUCRĂRILE AUTORULUI **(evidența lor pe scurt)**

Puteți consulta unele lucrări ale autorului, prezentate mai jos și comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google.ro sau Google.Romania:

scribd.com radu iacoboaie
raduiacoboaie și iacoboaieradu
saccsiv, natiunea.ro, Art-emis, Monitorul de Suceava ș.a.

- **CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?**
Un proces al comunismului, globalizării și materialismului societății de consum”
(volum publicat, Ed. Pim, ed.I în 2004 și ed. a II-a, Iași, 2005)

- **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**
Suceava, 2007 (antologie)

- **OFENSIVA MASONERIEI ȘI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI**
Un răspuns creștin-ortodox la provocările globalizării contemporane
Suceava, 2007 (antologie în patru volume)

- I. FRAȚI ORTODOCȘI, MĂRTURISIȚI-L**
CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ȘI CUVÂNT
(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credință pentru țările ortodoxe. Naționalismul în spiritul adevărului)

- II. JERTFA TINERETULUI NAȚIONALIST**
DIN PERIOADA INTERBELICĂ
(Confruntarea Masoneriei cu Mișcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

- III. OFENSIVA MATERIALISMULUI**
ÎMPOTRIVA TINERILOR ȘI FAMILIEI
(Masoneria mondială și subminarea creștinismului prin teoriile evoluționiste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice și tinerilor prin televiziune și internet)

- IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!**
(Apărarea identității naționale și spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creștine și naționale)

- **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Suceava, 2009 (antologie)

- **DE CE TREBUIE CONDMNATE ECUMENISMUL ȘI MASONERIA**
Suceava, 2011 (antologie)

- **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR
SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?**

*(Dincolo de așa-zisele «valori» ale civilizației moderne, dincolo de publicitatea
ispititoare și agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenței și
perversiunilor ș.a.m.d., se ascunde vrăjmașul lui Dumnezeu – satanismul)*
Suceava, 2011 (antologie)

- **CAPCANE DIABOLICE ALE MASONERIEI**
Pitești, 2013 (volum de articole nepublicate)

- **ADEVĂRUL DESPRE MASONI**
Adevărata față a masoneriei.

Despre cei ce urăsc de moarte creștinismul (ortodoxia)

Pitești, 2013 (sinteza articolelor autorului)

- **7 APELURI CĂTRE ROMÂNI**

Pitești, 2013 (antologie și comentarii)

- **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

- **MASONERIA - ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ**
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

- **TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!**
Pitești, 2014 (volum de articole publicate)

Puteți cunoaște frumusețile ortodoxiei și Adevărul, accesând pe google.ro sau google Romania, site-uri și cuvinte precum:

Sfintii Inchisorilor, Sf. Valeriu Gafencu, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, saccsivs, bucovina profundă, apologeticum, apologetica.ix.ro, Crestinism Ortodox, HRISTOS este ORTODOX, Marturisitor ortodox, Ortodox liber - Nihil sine Deo, Vestitorul ortodox, Ortodoxie și ecumenism, Tezaurul Ortodox, Biserica „Secreta” - Despre păstrarea și mărturisirea Adevăratei Credințe, ortodoxiacatholica, Marturii Ortodoxe, calauzaortodoxa.ro, Blogosfera ortodoxa, frontpress.ro, Eurosceptic.ro, Un blogger SCEPTIK, Nationalisti.ro, agonianatiunii.ro, Sită Deasă, Curtea Brancoveneasca, acvilaortodoxa, DeconspirareaFrancmasoneriei,

Părintele Dan Badulescu, Parintele Amfilohie Branza, Monahul Teodot, Părintele Savatie Bastovoi, Danion Vasile, Mugur Vasiliu, Maica Ecaterina Fermo, doctorul Nicolae C. Paulescu, Cornel Dan Niculae, Ion Coja, doctorul Florin Matrescu, Rafael Udriste, Laurentiu Dumitru, Ciprian Voicila, DanielVla, Graiul ortodox, Corneliu Codreanu, N. C. Paulescu, fight4romania, Națiunea.ro, foaienatională.ro, atitudini.ro, familiaortodoxa.ro, luptapentruortodoxie, Marturisim.ro, jos-comunismul, DoarOrtodox, sfaturiortodoxe.ro, axa.info.ro, altermedia, Refuz implant, ramailiber.ro, Santinela Ortodoxa, bunavestire.ro, credo.ro, Miscareaconservatoare, Pentrupatrie.ro, Botoșăneanul Ortodox, Totulpentrutara, Miscarea de Rezistentă, Miscarealegionara.org, Portretul Romaniei interbelice, toaca.md, CodexAlimentarius, Gandeste.org, Bad politics, BibliaOrtodoxa.ro, filocalia.ro, Doxologia, Vietile Sfintilor, Ceaslov, Predania, Sfantul Munte Athos, Pantocrator, Timpul.md, Să fim oameni, crestinortodox.ro, misiune-ortodoxa.ro, avertizari.blogspot.com, singur-ortodoxia, pentrulibertate.ro, Lumea după Eufrosin, Demascarea manipulării colective, Romania uneste-te!, lovitura de stat din 1989, piata universitatii 1990, Vreau sa aflu ...

NOTĂ: Din aceste site-uri de mai sus, aveți acces și la alte pagini importante, atât din țară cât și din străinătate, dar mare atenție la selecția lor, întrucât altele sunt postate de masoni, sectanți etc.

De exemplu, scrierea numelui Isus în loc de cel corect ortodox Iisus indică scriere protestantă (sectantă), o hulă sau blasfemie (prin traducerea lui în limba originală). Site-uri precum prosistemhaha.wordpress.com, carti-bune.ro și multe altele, credem că nu informează corect publicul. Pe de altă parte, site-uri utile (ortodoxe sau nu) observăm că sunt greu de accesat sau virusate intenționat.

Pentru o mai facilă parcurgere a blogului saccsiv accesați vă rog “CUPRINS”:

<http://sacsv.wordpress.com/about/>

PE COPERTA FINALĂ

Încercăm prin această modestă cercetare a domniei lui Cuza și în special a detronării sale, a descifra însă cu adevărat personalitatea sa și a vedea dacă unele dintre reformele sale au fost cu adevărat benefice pentru poporul român.

Secularizarea pământurilor mănăstirești s-a făcut așadar pentru a servi împrumptării țărănilor. Reforma agrară din 1864 (dorită de masonerie) care a urmat, înfăptuită cu ajutorul lui Mihail Kogălniceanu, a lovit astfel în ortodoxia românească. Pe de o parte, a făcut ca bisericile și mănăstirile să-și piardă autonomia și mijloacele de subzistență necesare traiului și întreținerii acestora, dar și cele necesare operei lor caritabile (spitale, azile etc.). S-a pus chiar și un impozit de 10%. Pe de altă parte, a sporit popularitatea domnitorului. Iar masoneria română și Marele Orient (din Franța)

desigur urmăreau desființarea orânduirii feudale și creștinismului.

Astfel s-a redus în mod substanțial și aportul sau implicarea Bisericii în viața societății. Întocmirea actelor civile a revenit primarilor. S-a organizat învățământul de stat. Preoții au devenit simpli slujbași ai statului laicizat (secularizat), depinzând în mod direct de acesta, pentru că salariul lor în proporție de 60% era asigurat de acum încolo de către stat, drept despăgubire!... Mai puteau oare să facă cu adevărat misiune, să se implice social și politic, când exista teama de represalii din partea statului? Mai amintim faptul, că Statul se angaja de asemenea să ajute la sprijinirea învățământului teologic, la restaurarea și întreținerea lăcașurilor de cult. Dar, de unde atâtea resurse într-un stat, care avea deja de suportat atâtea cheltuieli pentru modernizarea sa?...

Așadar, modernizarea României a însemnat totodată despărțirea Statului de Biserică, laicizarea statului precum în Franța, luată drept model. Acestea sunt faptele! Acesta este adevărul, mai puțin cunoscut opiniei publice. Chiar dacă domnitorul Cuza s-a decis de masonerie pentru că era patriot (cum a fost de altfel și Mareșalul Ion Antonescu, parțial și Nicolae Ceaușescu), consecințele acțiunilor sale îndreptate împotriva Bisericii Ortodoxe nu au fost înlăturate nicidecum până astăzi!...

Masoneria este cea care a dat lovitura de stat din 11 februarie 1866. Motivul invocat poate cel mai important este guvernarea autoritară, dictatura. Dar cum se face că tot ei l-au sprijinit să dizolve Parlamentul, care se opunea hotărât reformei agrare?

De ce a fost detronat Alexandru Ioan Cuza de către masonerie? A făcut prea multe reforme? Nu. Pentru că nu mai asculta docil față de directivele masonice. Dintr-un domnitor slab și oportunist, devenise autoritar și ostil „democrației liberale”.

Masonii ar fi putut să-l ucidă așa cum au procedat credem cu Barbu Catargiu, primul ministru, unul din marii moșieri (conservator), pentru a-l discredita și acuza pe domnitor. Sau poate Cuza a ordonat acest lucru, ceea ce este însă mai puțin plauzibil.

Domnitorul român a fost sacrificat pentru jefuirea mai rapidă a statului român, prin aducerea în țară (pe ascuns) a unui prinț mason din Casa de Hohenzollern în persoana lui Carol I, de către masonii liberali radicali I. C. Brătianu și C. A. Rosetti. Spolierea tânărului stat român a început cu Camarila din jurul său, care exploatându-i slăbiciunea pentru jocurile de cărți și femei au obținut contracte cu statul, care i-au îmbogățit peste măsură. În timpul lui Carol al II-lea s-a atins apogeul corupției. Peste ani, observăm și marea corupție din timpul premierului mason Adrian Năstase.

Astăzi, lui C. A. Rosetti i se face „publicitate” în manuale de istorie (fondatorul ziarului Românul, devenit apoi ministru, deputat, primar al Capitalei și „unul din marii ziariști ai epocii”). Adică, recompensăm un mason aparținând „monstruoasei coaliții”? Și de ce oare există în orașele României atâtea străzi și școli, care poartă numele unor masoni notorii: I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Carol I, dar și Carol al II-lea, Armand Călinescu, I. G. Duca, Mihail Sadoveanu și mulți alții? Ne întrebăm atunci, nu cumva tocmai pentru a pătrunde mai adânc în memoria colectivă a poporului român, a-și satisface orgoliul și a-și aroga merite deosebite în progresul României?

Iar astăzi, Patriarhul ecumenist Daniel merită oare a-i aduce elogiul domnului Cuza, doar pentru dobândirea autonomiei Mitropoliei Românești, adică autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române?

AUTORUL